This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Fa 64.89

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

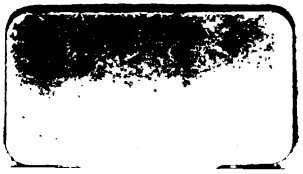

ANALECTA CRITICA

IN

ANTHOLOGIAM GRAECAM

CUM

SUPPLEMENTO EPIGRAMMATUM MAXIMAM PARTEM INEDITORUM.

COLLEGIT

IMM. G. HUSCHKE.

JENAE ET LIPSIAE,

SUMTIBUS FRIDERICI FROMMANNI.

MDCCC.

Ga 64-89.

HA
UNIVERSITY
LIBRARY

FRIDERICO JACOBS

VIRO AMICISSIMO

HUNC LIBELLUM CONSECRAVIT

EDITOR.

Praefatio.

Quum viri, in re critica probe exercitati, iidemque magna eruditionis laude florentes, nunc ipsum hoc agant, ut Anthologiam Graecam animadversionibus illustrent, pristinoque suo nitori restituant, mirum videbitur, quid sit, quod ego in hoc stadium ingredi, edendoque libello meo ingenii vires qualescunque periclitari apud animum constituerim. Erunt fortasse etiam, qui, titulo horum commentariorum inducti, censorium me munus suscepisse, et non tam epigrammata, quam eorum, qui de his scripserunt, conjecturas examinasse arbitrentur. Ad quam cogitationem incumbens, faciendum mihi esse putavi, ut instituti mei rationem breviter exponerem. Posteaquam cum Analectis Brunckianis usum aliquem ac quasi familiaritatem contraxissem, accidit, ut

aditum ad bibliothecam ſuam mihi pate-faceret doctiſſimus Boſchius, qui multa et praeclara ad hanc rem bene peragendam ſubſidia ſuo ſibi comparavit aere. Hic opportunitatem nactus, aliquot melioris notae Apographa cum editis epigrammatum exemplis paulo diligentius componendi, peculiarem operam dicare coepi Anthologiae Graecae, notanda non ſolum lectionis varietate, quam a Brunckio omiſſam viderem, ſed ſcribendis etiam obſervationibus, quibus aliquando illuſtrarem Florilegium Planudeum. Enimvero, mutatis temporibus, mutata eſt conſiliorum meorum ratio. Neque de hac re poſtea cogitaſſem, niſi acceſſiſſet Apographi Gothani notitia, et egregia carminum ineditorum collectio, quam mecum communicavit Jacobſius, ita, ut, dum ipſe majori operi promovendo animum intenderet, equidem his reliquiis vel corrigendis vel illuſtrandis aliquid curae ac temporis impertirem, arbitrioque meo rem

peragerem. Data igitur edendi potestate, haud alienum me facturum existimavi, si eidem fasciculo ea etiam epigrammata insererem, quae ab aliis viris doctis post Brunckium in lucem sunt protracta, adjiceremque animadversiones criticas in Analecta veterum poetarum graecorum. Etsi enim non defuturos esse intelligebam, qui me inutilem operam posuisse in iis certe retractandis carminibus sibi persuaderent, quae interpretem nacta sunt praeclarum illum ingenii ac doctrinae adminiculis instructum, tamen, quum ea sit in Anthologia Graeca rerum ubertas, ut tantae materiae exhauriendae ne doctissimus quidem par esse possit, aut parem se esse arbitretur, aliquot epigrammata denuo sub censuram vocare, eorumque lectionem faciliorem reddere conatus sum, hac mihi scripta lege, ut in emendando atque explicando temeritatis invidiam, quoad ejus fieri posset, caverem. Quam rationem secutus etiam sum in aliorum scriptorum locis,

quae hic vel in transcursu corriguntur, vel de industria et uberius illustrantur. Neque enim tam angustis finibus negotium, quod suscepi, circumscribendum videbatur, ut nunquam a spatio hoc grammatico deflecterem, sed evagatus interdum, (pro modulo libelli mei fortasse paulo liberius) res, nondum satis explicatas, quibus aliqua cum his carminibus intercederet conjunctio, quam fieri potuit, accuratissime enarravi. Quo inprimis pertinet disputatio de Sophoclis tumulo, quae tamen, quamvis facilem ad digressionem praeberet exitum, nondum ad finem est perducta. Multa hic addi poterant, quae brevitatis studio omisimus, v. c. de fragmento Pindarico, quod aliter apud Pausaniam Phoc. p. 810. aliter legitur apud Galenum T. III, P. V. p. 615. ed. Bas. E Galeni verbis, ut cunque depravatis, clarum est, id quod confirmat Philostratus, Pindarum rem ita instituisse, ut diceret, aut fingeret, Sirenes istas Delphicas, quarum memoria paulatim

abolevit, repoſitas fuiſſe in templi Apollinei pinnaculo faſtigato. Hanc aedium partem ſuperiorem, anaglyphis interdum adſpectabilibus ornari ſolitam, Graeci vulgo dicebant πτέρυγας, ἀέτωμα. Quas voces illuſtrans Galenus his utitur verbis. οὕτως γὰρ ἐοίκασιν εἰκάσαντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος, δ ε τὸν, δὲ καὶ οἴδε (lege, , ἀετὸν δὲ καὶ οἴδε, ſcil. οἱ παλαιοὶ, cum Foeſio in v. Ἀέτωμα,) καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς πλείοσιν· χρυσαῖ αἱ δ' ὀξυμπερδαὶ αἱ τοῦ ἄειδου Κληδόνες. Quorſum, quaeſo, haec protulit Galenus? Nimirum ut oſtenderet, Pindarum eodem ſenſu dixiſſe ἀετὸν, quo Hippocrates dixerat ἀέτωμα. Atqui hujus verbi ne tenuiſſimum quidem veſtigium apparet in verſiculo Pindari apud Pauſaniam. Hinc ſuſpicio oritur, locum interpolatum eſſe a librariis. Forte vera lectio latet in ſyllabis αἱ τοῦ apud Galenum, unde facile aliquis eliciat ἀετοῦ. Sed haec latius patent, neque commode in praefatione tractari poſſunt. Utinam Valckenarius,

qui eadem via Euripidis fragmentum, ibidem a Galeno descriptum, egregie restituit Diatr. p. 214. manum non abstinuisset a corrupto Pindari versu, quem significavimus. Nunc nihil aliud, nisi, *hoc ulcus*, ait, *fatius erit non attigisse.*

Jam quod in priore hujus libelli parte data opera feci, ut loca veterum scriptorum, quibus labem aliquam adsperfit librariorum incuria, corrigerem, id in altera parte, qua Inedita continentur, quamvis summa esset faciendi voluntas, tamen facere interdum non potui. Tot enim tamque gravibus mendis haec carmina inquinata deprehendi, ut de iis corrigendis saepenumero desperarem. Neque tamen propterea intra privatos parietes diutius ea latere passus, oculis virorum doctorum, si a perpaucis discesserim, cuncta subjeci, sperans, fore, ut, quae a me emendari non potuerint, ab aliis emendentur. Magna inprimis non modo verborum, sed rerum etiam obscuritas inest satyricis carminibus, quo-

rum haud exiguum numerum nunc primum edimus. Hic facilis error erat. Et lapsus haud dubie sum cum alibi, tum in explicando epigrammate (XXXII.) quod, aliud agebam, quum referrem ad Rufinum. Intelligerem nunc potius, (quamquam ne hoc quidem ad liquidum perduci potest,) C. Julium Rufinianum, qui fisci patronus, et Rationum Summarum dicitur in inscriptione apud Maffejum Veron. illustrat. P. I. p. 360. n. XL. et Muratorium Inscr. p. MXIX. 2. Idem, mutato nomine, Rufus vocatur L. 4. Cod. Just. de Vectigal. docente, cui haec loca debemus, Ruhnkenio in praefatione ad Rutilium Lupum. — In aliis turpe non est visum fateri, si quid non assequerer; praesertim quum consolari me possem forte eorum, qui hoc aut superiore saeculo, Codicem Vaticanum tractantes, carmina ista descripserunt quidem, sed, quantum mihi, Apographorum aliquot recessus perveștiganti, colligere licuit, ad integritatem reducere non potue-

runt. Quamquam quis ignorat, qui modo unquam hiſtoriam Anthologiae Graecae mediocriter ſcire curavit, tantum omnino fuiſſe hominum eruditiſſimorum a Joſepho inde Scaligero in carminibus illis perpoliendis ſtudium ac quaſi concertationem, ut temerarium paene ſit, dubitare, quin multa loca, in quibus nos haeremus, ab illis artis criticae coryphaeis feliciter ſint explanata! Sed haec fere omnia, iniquo quodam literarum fato, aut perierunt, aut in ſcriniis haeredum, quos juvat incubare libris, etiamnum latent. Profecto ſi apud animum reputamus, quot labores a quantis viris in ornando hoc praeclaro antiquitatis graecae monumento ſint conſumti, non poſſumus non dolere, tales eruditionis reconditae theſauros adhuc premi ab hominibus, vel bona ſua ignorantibus, vel ea etiam aliis invidentibus, ſine ullo privatae utilitatis fructu, maxima contra rerum, ad humanitatem ſpectantium, clade ac detrimento. Quod

inprimis ad Dorvillii apparatum pertinet. Nam Salmasii multae animadversiones cum ipsis carminibus, suppresso saepe auctoris nomine, descriptae, et per varia Apographa longe lateque dispersae, tandem manarunt in Analecta veterum poetarum graecorum. Caeterum vehementer laetamur, conversis denuo ad Anthologiam Graecam virorum doctorum studiis, spem injectam esse, fore, ut illud etiam damnum aliquando resarciatur. Qua de re ne dubitare quidem nos sinit Jacobsii eruditio, qui universa haec carmina, quae consuetudo communi nomine epigrammatis complectitur, egregio commentario illustrare instituit. In eodem laudis curriculo versatur elegantissimo vir ingenio, Chardon-la-Rochette, quem in eo esse audimus, ut Codicem Vaticanum, nunc Parisinum, a capite ad calcem descriptum, perpetuaque annotatione instructum edat. Neque vero me fugit, doctissimum Boschium hoc inprimis age-

re, ut Schedulas Dorvillianas e tenebris, quibus diu oppreſſae jacuerunt, in lucem protrahat, iisque ornet ſplendidae, quam paravit, editionis Tomum quartum, cui inſeret aliorum etiam, quas in bibliotheca jam repoſitas habet, Notas Ms. Quorum conſiliorum ut ad effectum perveniant viri praeſtantiſſimi, bonarum literarum cauſa valde optamus, eosdemque, ut hanc ſymbolam noſtram aequi bonique conſulant, rogamus.

ANALECTA CRITICA

IN

ANTHOLOGIAM GRAECAM.

CAPUT I.

Mira Veterum commenta de Sophoclis tumulo examinantur. Eum alii Sirene, alii hirundine ornatum dixerunt. Haec lis componitur. Intelligenda est Sirenis Pindaricae forma, delineata etiam in vase quodam, Locris reperto. Haec fabula paullatim in oblivionem abiit. Ejus vestigia passim obliterata sunt e libris, ut apud Lucianum, qui corrigitur. Probabile est, in tumulo Lysiae oratoris sitetisse Κηληδόνα. In eundem sensum explicatur Dioscoridis epigramma. Adjiciuntur quaedam, ad vitam Tragici spectantia. Sophocles, ab Hermesila hospitio exceptus, disputat de discrimine, quod est poesin inter et picturam, secundum Jonis Chii fragmentum, quod partim illustratur, partim emendatur. Erycii epigramma in Sophoclem. Hoc ansam praebet inquirendi in formulas aliquot minus notas, ut ἐκμαίνεσθαί τινα, *insanire aliquem, quae restituitur Moscho.*

Dioscoridis

epigramma in Sophoclis tumulum.

Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὦ ξεῖνε, Σοφοκλέος, ὃς παρὰ Μουσῶν
Ἱερὴν παρθενίην, ἱερὸς ὤν, ἔλαχεν,
Ὅς μ' ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
Πρίνινον, εἰς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
Καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
Εὔθετον ὀρχηστὴν τῆδ' ἀνέπαυσα πέδα.

Ὄλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἢ δ' ἐνὶ χερδὶ
Κούριμος, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίης;
Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Εἴτε καὶ Ἠλέκτρην· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Anthologg. Planud. III. Tit. XXV. ep. 41. Anal. Brunck. T. I. p. 500. De praeclaro hoc Dioscoridis epigrammate variae extant, eaeque valde discrepantes virorum doctissimorum sententiae. Alii loquendi partes a poeta Virgini, nescio cui, delatas esse statuunt, id quod linguae ipsius ratio non patitur; alii Virginis mentionem omnino nullam hic factam esse rati, ut fit, locum emendare, quam explicare maluerunt, in quibus est Brunckius, qui substituit παρθεσίην. Nos recepimus lectionem Codicis Vaticani, quam confirmavit Planudes. Sed quaeritur, quae ilta sit παρθενία, de qua loquitur Dioscorides! Brodaeus eo inclinabat, ut crederet, poetam alludere ad Sirenem, quam Sophoclis tumulo impositam fuisse Veteres tradiderunt. Enimvero hanc rem dubiam reddidit Biographus Tragici, qui narrat: φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν οἱ θεοὶ χελιδόνα χαλκῆν. *Pictoribus* scilicet *atque poetis*, auctore Horatio, *Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.* Quamquam, si veri esse velimus, fateamur necesse est, rem

una novam hic proponi atque inauditam, ut valde verendum sit, ne librarii in describendo hoc loco negligentius sint versati. Quid enim? Adeone hallucinatos esse dicemus Athenienses, ut tumulo Sophoclis imponerent hirundinem? Et quomodo haec confundi potuit cum Sirene? Minime reperiemus etiam esse, qui hanc fabulam probarent ac defenderent. Nos vero illa paullo diligentius examinemus, ut appareat, qua ratione ea et inter se et cum Dioscoridis epigrammate, quod descripsimus, conciliari possint.

Aves tumulis impositas esse libri insculptas, nemo est, qui nesciat. Ex quo fonte manavit, nisi fallor, bonum illud dictum, quo Smicrines Archippam, cum Sophocle, aetate jam nimis provecto, consuescentem exagitavit, apud Athenaeum Lib. XIII. p. 593. B. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου (Σοφοκλῆς) φησὶν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ πρὸ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν, ὅτε δὲ ἀφραινῆ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρίνης ἐρωτώμενος ὑπό τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη· ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. Antipater Sidonius ep. LXXXVIII. Anal. T. II. p. 39.

Μὴ σάμβει, μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σήματι λεύσσων,
Γλαῦκα, βίου χαροπὸν χάνα, θοὼν σκύλακα.

Addo ejusdem epigramma XCII. p. 32. unde discimus, aquilam fortitudinis, columbam timiditatis, seu ignaviae, fuisse, in tumulis etiam, symbolum. Hanc non defuere, qui sibi persuaderent, hirundinem, cui gratam vocem interdum tribuunt poetae, in isto Tragici monumento collocari potuisse ad significandam poeseos Sophocleae dulcedinem, quam jure praedicasse Veteres, etiamnum legendo intelligimus. Quo in numero inprimis est Menagius (ad Diogenem Laert. Lib. VI. Segm. 78.) qui, etsi antea substituerat ἀηδόνα, tamen, postea quam incidisset in aliquot scriptorum graecorum loca, quibus hirundineae vocis perhonorifica fit mentio, mutata sententia, χελιδόνος patrocinium suscipiendum sibi esse putavit. Exemplis a Menagio collectis adjiciamus epigramma Anthologiae Graecae in Homonoeam, Athlieti conjugem Anal. T. III. p. 310.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη; ἢ παρὰ Βάκχῳ
Καὶ Δηϊνάδος αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
Ἡ λαλίη Φαιδρή τε χελιδονὶς, ἔνθ' Ὁμόνοια
Κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
Τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο.

Quid? quod hirundines Apollinis reditum ex Hyperboreis regionibus ad templum Delphicum cum cicadis et luscinis cantu celebrare dicuntur in praeclaro illo Alcaei Hymno, quem,

metro licet solutum, nemo facile fine quadam animi voluptate legerit apud Himerium Orat. XIV. 10. p. 662. ed. Wernsd. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτὸ ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτε δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἀβρύνεται. Ἄιδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ ὁποῖον εἰκὸς ᾄσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι. Quibus verbis comparandus est egregius Euripidis locus in Jone v. 174. ubi, commemoratis aquila et cygno, pergit:

Ἔα, ἔα. τίς ὃδ' ὀρνίθων πανὸς πρόσβα;
Μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
Ψαλμοί σ' ἐρύουσιν τόξου —
Κτενίσιν δ' ἡμᾶς αἰδοῦμαι
Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας
Θνατοῖς.

(Hirundinem laedere, ejusve pullos interficere, omnino nefas habebatur. Vide Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 48.) Ejusmodi igitur exemplis adduci se passus est Menagius, ut, quam antea ejecisset, postliminio quasi restitueret hirundinem. Klotzius contra

luſciniam in animo habuiſſe videtur, quum ita ſcriberet ad Tyrtaeum p. 78. 94, nec omittere debeo, Sophoclis ſepulcro Sirenem impoſitam fuiſſe, teſte antiquo illius vitae auctore: Φασὶ δὲ ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν, *ut luſcinia cum pullis Orphei ſepulcrum occupabat*, vide Pauſan. L. IX. p. 769." Mirum commentum! Pauſaniae verba haec ſunt: Λέγουσι δὲ οἱ Θρᾷκες αἱ τῶν ἀηδόνων ἔχουσι νεοσσιὰς ἀπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέως, ταύτας ἥδιον καὶ μεῖζόν τι ᾄδειν. Neque vero video, quid proficiamus, ſi hirundini ſubſtituatur luſcinia. Aeque haec in iſta ſtatione ridicula ſonet, atque illa, quandoquidem nunc non de voce avicularum qualiscunque, ſed de figura agitur, cui omnino aliqua intercedat ſimilitudo cum Sirene. Quid multa? Scripſit Biographus: Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ ΚΗΛΗΔΟΝΑ—χαλκῆν. Quod quid ſit, nunc accuratius dicendum. Nam hinc fortaſſe pendet ſenſus epigrammatis, quod explicandum mihi ſumſi.

Satis conſtat, Mythologiam Graecorum, tempore poetarum inprimis lyricorum, magnas ſubiiſſe mutationes, eamque rem vim etiam habuiſſe ad artes elegantiores. Hujusmodi exemplum plane luculentum ſuppeditant iſtae Κηληδόνες. Eae acceptae referendae ſunt

sublimi ac foecundo ingenio (Pindari), qui novum hoc Sirenum genus invenerat, omnibusque canendi copiis instruxerat in Paeane quodam disperditi, cujus fragmentum exstat apud Pausaniam Phoc. c. V. p. 810. τὰ μέντοι παλαιὰ οὐκ ἄπειρον ἀλόγως ἡ Θαίστου πόλει ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ μὲν πτερὰ φάσιν χρυσᾶ, ἃ δὲ Πίνδαρός φησιν ἐπ' ἐκείνῃ τῇ πόλει Χρυσίαις ἀκτῖσι τοπαίρουσ' ἄοιδον Κηληδόνες. (Male vulgo legunt, Κληηδόνες, aut Κληδόνες, ut est apud Galenum T. III. p. 615. Basil.) Addit Pausanias: οὗτος μέντοι ταῦτα ἐς μίμησιν ἰσοῖ δοκεῖν τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Qua in re consentientem habet Eustathium, etsi jam dubitantem, utrum nomen Κηληδὼν merum sit epitheton Sirenum, an Pindarus designare voluerit ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια, ad Odyss. M. p. 1709. Ἰστέον δὲ ὅτι Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει, ποιούσας τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφάνεσθαι· οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἴτε κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρῆνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, Ὅμηρος ἂν εἴποι, κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια. Unde apparet, rem ipsam prorsus in oblivione jacuisse aetate Eustathii. Sed omnino verum est, quod idem tradit ad Odyss. Λ. p. 1689. ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνες παράγονται, ὧν Ἀθήναιος

μέμνηται (p. 290.) ὡς θελγουσῶν οὐδὲν ἧττον ἦσαν αἱ τοῦ μύθου Σειρῆνες.*) Ejusdem commatis verba sunt e. g. ἀλιηδόνα, χαιρηδόν, et, quod inprimis notandum, *Siredoni*, apud Aristonicum Eidyll. XI. 20.

Tres in Trinacria Siredones: *omnia trina.*

Nunc hoc modo tenemus, Κηληδόνας factas esse exemplo Sirenum Homericarum. Quae quum ita sint, dubium videri vix poterit, easdem etiam ab artificibus imitando expressas esse et collocatas in tumulis poetarum et oratorum, (ut Sirenes) id quod egregie comprobatur pulcherrimo vase, Locris reperto, in quo conspicitur figura virginis, lyram pulsantis, adscripto nomine ΚΛΑΕΗΔΟΝΕΣ. Nam quod literis mandavit doctissimus Mich. Ardito, **) repraesentari in isto opere imaginem

*) Habemus mythum Platonicum, huic fabulae simillimum, in Phaedro Vol. X. p. 347. seq. ed. Bip. Ibi, de cicadis ac Sirenibus agens, verbo κηλεῖν data opera usus esse videtur Philosophus: εἰ οὖν ἴοιεν (οἱ τέττιγες) καὶ νῦν, ὑπὸ τοῦ τοὺς πολλοὺς, ἐν μουσικῇ μὴ διαλεγομένους, ἀλλὰ γυμνάζοντας, καὶ κηλουμένους ὑφ' αὑτῶν δι' ἀργίαν τῆς διανοίας, δικαίως ἂν καταγελῷεν, — ἐὰν δὲ ἐρῶσι διαλεγομένους, καὶ παραπλέοντας σφᾶς, ὥσπερ Σειρῆνας, ἀκηλήτους, ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ Μοιρῶν ἀνθρώποις διδόναι, τάχ' ἂν δοῖεν, ἀγαθέντες. Jam vide reliqua.

**) In libello, cui titulum fecit: *Illustrazione di un antico Vaso trovato nelle ruine di Locri* — Napoli 1791. Egre-

Honeſtae duplicis, latine ut dicam, inanis fabula eſt. Quis enim unquam vel fando audivit, vel legendo cognovit, Graecos e vocibus καλὴ et ἡδονὴ compoſuiſſe vocabulum καλλονὴ, eoque deſignaſſe *honeſtam* voluptatem, ſimilem Virtuti, quae apparuit Herculi Xenophontea? Atque reliqua, quae in libello iſto caeteroquin, bonarum rerum pleno, ad ſtabiliendam hanc opinionem prolata ſunt, graece doctis facile probabuntur. Poſitum igitur ſit hoc, quod ad noſtram diſputationem maximi eſt momenti, argumentum, vaſculi illius, in ſepulcro quodam reperti, referendum eſſe ad Καλλιδόνας Pindaricas. Vide Heynium ad Fragmenta p. 55. Ita omnia egregie inter ſe conſpirant. Pindarus, Homerum imitatus, novum induxerat Sirenum genus, tanta item canendi vi ac dulcedine praeditum, ut audientes tenerent, et in ſui admirationem raperent.

---

giam operam poſuit vir doctiſſimus in explicandis literarum formis antiquis, conſtituendaque vera inſcriptionis lectione. Sed falſam verbo illi ſubjecit ſignificationem. Quod attinet ad alteram ſententiam, me adhuc ſollicitum tenet hoc, quod nullum exemplum ſuccurrit, quo demonſtrari poſſit, Dores pronuntiaſſe καλεῖν pro κηλεῖν. Theocritus quidem, praeter alios, ἀκήλητος ſcribit. Sed Theocritus nova uſus eſt dialecto Dorica. Vide de hac re egregie diſputantem Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 204 — 209.

Hoc exemplum imitantes artifices, et ſuo more inſtituentes ſummique pulchritudinis figuram aliquam formaturi, variis muſicae inſtrumento, veluti cithara, aut lyra inſtructam, eamque intendunt tanquam poetarum et oratorum imperatricem. Hujuſmodi ſignum facile permutari potuit cum ſimili Sirenis, utrique eadem fere habitu in priſcae artis operibus repraeſentatur. Ita in Gorii gemmis aſtriferis t. 2. p. 44. Sirenem cecinit, citharam pulſans. Igitur recte mihi videor hirundinem e loco exturbaſſe, quem nimis diu obtinuit, ubique repoſuiſſe. Κηλιδόνα. Atque haec conjectura dudum confirmata eſt judicio et conſenſu Heynii, peritiſſimi harum rerum arbitri.

Cauterum quemadmodum nullus dubito, quin Κηλιδόνες iſtae ſaepius in ſepulcra cum mortuis deſcenderint, in vaſis ſcilicet graecis aut graecanicis depictae, ita vero peregrinum ſimile mihi videtur, easdem apud priſcos etiam ſcriptores paſſim obliteratas jacere librariorum monachorumque culpa. Quae non de nihilo eſt ſuſpicio. Latent iſta ᾠδικὰ δαιμόνια, niſi omnia me fallunt, in loco quodam Luciani, a nemine adhuc intellecto. Sermo eſt de Nigrino philoſopho, ſumma dicendi facultate praedito T. I. p. 41. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ

γνώμην: διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινὰ μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ΑΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω δεσπότια ἐφθέγξατο. Sohnius ibi „quas hic, ait, *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. *Fabuloſas* voluiſſe caetera non obſcure innuunt. Conſule Spanhem. 255. ubi de Luſciniis multa.“ Quid Spanhemius l. c. de luſciniis monuerit, quaerere nunc non licet. Neque tamen facile perſuaderi mihi patiar, vulgatam lectionem ibi probabili modo vel explicatam eſſe, vel contractae labis ſuſpicione liberatam. Scripſit haud dubie Lucianus: τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ΚΗΔΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι. Idem fere verborum nexus eſt in illo Athenaei loco Lib. VII. p. 290. ubi coquus quidam ἀλαζονικὸς Hegeſandri, ſive Hegeſippi, inter alia haec deblaterat:

ἐὰν δὲ δὴ λάβω
Τὰ δέοντα, καὶ τοὐπτανεῖον ἁρμόσωμ' ἅπαξ,
Ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
Ἐγένετο, καὶ νῦν ταὐτὸ τοῦτ' ὄψει πάλιν.
Ὑπὸ τῆς ὁδμῆς γὰρ οὐδὲ εἷς δυνήσεται
Ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί.

Ὁ δὲ παρὼν πᾶς εὐθὺς πρὸς τὴν θύραν
Ἐστήξετ' ἀχανὴς, προσπεπαταλευμένος
Ἄφωνος, ἄχρις ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος
Τὴν ἔξιν ἕτερός τις προαδραμὼν ἀποσπάσῃ. —

(Valckenarius ad Herodotum p. 526. 80. ejecta voce ἄφωνος, ex interpretamento, ut tum putabat, voci ἀχανὴς olim adjecta, ſcribebat: Ἀχρὶς γ' ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος. — Mutata deinde ſententia, in Adnotat. ad Theocrit. Adon. p. 232, interpretationem H. Stephani contra Pierſonum ad Moer. Attic. p. 59. recte defendit: *ad januam ſtabit*, os magno diducens hiatu: „nec enim, quod vere ſcribit Stephanus, *ibi dici poteſt de eo qui ſtupefactus obmutuit, ut patet ex* ἄφωνος *paulo poſt ſequente.* Ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixa egregie congruit, tanquam ſcilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, ſed et ore ſuavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi." Suidas in v. Βησᾶς ἔστηκεν οἷον ἀχανὴς· οὗτος ἔστηκεν ἀχανὴς, καὶ παταγώδης καὶ ὑπερμωρός. Pertinet huc etiam proverbium, Λύκος ἔχανεν. — λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδάν ἁρπάσαί τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ, ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασίν, quae verba ſunt Suidae. Hinc eleganter Euphron in fragmento apud Athen. Lib. IX. p.

379. de homine, cui nomen erat Lycus, τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν Λύκῳ διακενῆς σὺ μόνος εὗρηκας τέχνην. Quod imitatus eſt Ariſtaenetus II. Ep. XX. p. 104. Λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκιον, ἅπτει διακενῆς, καὶ μηδέτι κάλει θηρία τὰς φυλαττομένας αὐτῶν περιπαιεῖν τοῖς θηρίοις. Idem nomen eſt Λύκιος, Λύκιος et Λύκιος, monente Ruhnkenio ad Rutil. Lupum p. 100. Pergit Hegeſippus:

Μέγας εἶ τεχνίτης. — Ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς:
Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων
Οἳ καταβεβρύκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

His ſtatim ſubjiciuntur haec: πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι. *)

*) Quid Pindarus intellexerit nomine Κηληδόνων, ſe cum Euſtathio neſcire fatetur h. l. Caſaubonus. Olearius contra hunc nodum ſolviſſe adfirmat Philoſtratum, qui ita de Apollinis templo ſcribit Vit. Apoll. VI. c. 11. ἐνὸς δὲ αὐτῶν, καὶ χρυσᾶς Ἰυγγας ἀνάψαι λέγεται, Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας πειθώ. Vidimus ſupra, librarios Κηληδόνα confudiſſe cum Hirundine. Nunc Olearius eandem confundit cum *motacilla*, quae graece dicitur Ἰυγξ. „Erant vero Jynges illae motacillae aureae, quales etiam in regia Perſarum ſuſpenſas Philoſtratus commemorat lib. I. c. 25. — Haec vero Symbola ipſius ſorte avis, quae ἴυγξ Graecis dicitur, motacilla Romanis, *formam* habuere.“ Addit deinde Olearius: avem illam apud Graecos for-

Quem vero sensum inesse putabimus illi omnium obscurissimo Philisci epigrammati, quod servavit Plutarchus Vit. Orat. T. II. p. 836. An prorsus aliena videbitur conjectura, qua Ipoetam non, quod Marklandus Vit. Lysiae p. 156. adfirmat, Musam suam, aut, quod Reiskio in mentem venit, se ipsum, sed signum, in cumulo oratoris positum, fortasse Κηληδόνα, lyram pulsantem, ἀρετῆς κήρυκα, alloqui statuimus?

— Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
Ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόντι ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον —

Anal. T. I. p. 184. Vide Toupii Emend. in Suidam p. 304. ed. Lips. Jacobsii Animadv. Vol. I. P. I. p. 533. Notanda est dictio versus tertii, qua utitur etiam Dioscorides v. 4.

— ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο.

Quae denique est ista ἱερὰ παρθενία in epigrammate, cuius causa tota haec disputatio

---

san eloquentiae pellacis symbolum esse ob *linguae longitudinem*. Satis ridicule! Graeci omne, quod pelliciendi vim habet ac seducendi, ἴυγγα vocant. Hinc Philostratus Κηληδόνας etiam dixit ἴυγγας. Nihil amplius. Schol. ad Theocrit. Idyll. II. 17. Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. ἣν φασὶν ἐν τῇ Φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν. ΣΣ.

inſtituta eſt? „Vir doctus in Cod. Scaligeri παρθενίην legendum eſſe notavit, eique aſſentitur Huetius p. 22. Utinam interpretationem addidiſſet doctiſſimus Praeſul, ut intelligeremus, quo ſenſu acceperit vocem in graecis ſcriptoribus vix obviam. Eoctaſſe typographorum culpa depravatum eſt vocabulum, ut multa in his Huetii notis. Nec Brunckianae emendationis ſenſus ſatis perſpicuus. Παρθενίη pro παραθεσίη ſive παράθεσις, id eſt, quod apponitur, ſaepe pro ferculis epulisque uſurpatur. An igitur Bacchus, ſe Sophoclem, ait, ut ſacrum aliquod accepiſſe donum, ſive ut deum aliquem ipſi πάρεδρον? Vulgaris ſermo ſic tuliſſet, Σοφοκλέους, παρὰ τῶν Μουσῶν ἐμοὶ παρατεθέντος, ſive ἀνατεθέντος, ἀνάθημά τι τῶν Μουσῶν." Verba ſunt Jacobſii Animadv. Vol. I. P. II. p. 395. Me non poenitet ſententiae accedere Brodaei hactenus, ut poetam non ad Sirenem, ſed ad Κηληδόνα, ſacram Muſis virginem, reſpexiſſe putem. Video tamen, quid obſtet huic explicationi. Παρθενία non eſt virgo, ſed virginitas. Verum enim hunc loquendi uſum ſatis bene nuper vindicavit doctiſſimus Eichſtaedt in Specim. Quaeſt. philolog. p. 72. Quae ſi tibi non probantur, per me licet, una literula adjecta, legas ἱρὴν παρθενικήν. At, inquit, ex ipſo epigrammate appa-

rot, Bacchum, sive aliam personam tragicam, non Σειρῆνα aut Κηληδόνα in isto tumulo stetisse. Audivi. Idem tamen fateor, me non intelligere, quid impediat, quo minus non unam, sed duas figuras in Sophoclis sepulcro positas fuisse nobis persuadeamus. Verbo, si vera est lectio Florilegii Planudei, de quo nemo facile dubitaverit, in Sophoclis tumulo, certe secundum sententiam Dioscoridis, efficta fuit figura Κηληδόνος, juxta posito signo Bacchi, aut Satyri, manu tenentis personam κωμικοῦ παρθένου. In his aliquam agnosco similitudinem ac conjunctionem cum somnio Lysandri, de quo refert Pausanias Attic. c. XXII. p. 48. Λέγεται Σοφοκλέους τελευτήσαντος ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν Λακεδαιμονίους, καὶ σφῶν τὸν ἡγούμενον ἰδεῖν ἐπιστάντα οἱ Διόνυσον κελεύειν τιμαῖς, ὅσαι καθεστήκασιν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι, τὴν Σειρῆνα τὴν Νέαν τιμᾶν· καὶ οἱ τὸ ὄναρ Σοφοκλέα καὶ τὴν Σοφοκλέους ποίησιν ἐφαίνετο ἔχειν. εἰώθασι δὲ καὶ νῦν ἔτι ποιημάτων καὶ λόγων τὸ ἐπάγωγον Σειρῆνι εἰκάζειν. Eandem rem narrat auctor vitae Sophoclis, addens, φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ Κηληδόνα χαλκῆν.

Reliquum est, ut Hugonis Grotii versionem examinemus T. II. p. 249.

Hoc Sophocles ſitus eſt ſub marmore, quem pia curâ
Muſarum ſanctum praeſtitit a Venere.
Iliaeum qui me ſpinas Phleunte terentem
Vidit, et ex auro tu mihi, dixit, eris.
Purpureamque ſimul veſtem dedit: hic requieſcunt
Illius edocti rite ſalire pedes.
Ille quidem tumulo felix, ſed dicmate de quo
Iſta, manus portat quam tua tonſa comas?
Sive haec Antigonae tibi, ſive Electra vocetur,
Non errabis, habet utraque grande decus.

Grotius, vocem παρθενία cum Obſopoeo accipiens pro virginitate, poſſuit aliquid, quod réliquis veterum ſcriptorum teſtimoniis omnino repugnat. Sophocles, vel in extremo vitae actu, non modo Archippae, quam ſupra commemoravimus, verum etiam Theoridis amore irretitus fuit, teſte Athenaeo XIII. p. 592. A. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς, ἤδη γέρων ὢν, ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας, ἱκετεύων αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην φησί·

Κλῦθί μευ ἰὼ μείλιχε μοῦνος, Κυθερειάδος υἱὸς δὲ γυναῖκας
Τήνδε νέην μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνὴν,
Ἣ δ' ὑπερεπτόαθεν πολιαροτάφοισι γέρουσιν,
Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν, νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ.

(Qui verſus vulgo Homero tribuuntur.) Sed huic rei obſtare videtur, quod de ſe ipſe praedicaſſe fertur Sophocles apud Platonem de Rep.

Lib. X. Volt. Vol. V. p. 160. ed. Bip. Narrat ibi Cephalus Socrati: καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τε εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; Καὶ ὅς, εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Hoc alii in bonam, alii in pejorem partem interpretati sunt, ut dubitet Lessingius Vit. Sophocl. p. 154. quid de ista Tragici temperantia sit statuendum. Mihi quidem hujus dicti vim optime assecutus esse videtur Athenaeus Lib. XII. p. 510. καί τοι Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητὴς τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὤν, ἵνα μὴ καταγοᾖ τοῦ γήρως, ὡς σωφροσύνην ἔσεσθαι τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, τὴν περὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεις, φήσας ἀσμένως ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότου. Vide Plutarch. de Cupid. Divit. T. II. p. 525. Philostrat. V. A. Lec. 10. Quod vero ait Athenaeus, Sophoclem fuisse τῶν ἀπολαυστικῶν ἕνα, hoc in mentem revocat Jonis poetae fragmentum (Athen. Lib. XIII. p. 603. F.) quod, quoniam elegantissimum est, et ab eo loco, quem tractavimus, minime alienum, hac de tali viro scribendi occasione data, illustrare conabimur. Sophocles igitur ad classem contra Samios deducendam Athenis profectus quum in insula

Chio devertisset apud Hermasidam, ibique, ut erat hujus ad omnem festivitatem intectus, lautus compositus, τὸν παιδίσκον καὶ οἰνοχόον καὶ ὀξύτατον) bonum puerum, vinum ministrante, paullo liberius jocando effecisset, ut pudore parvulus suffunderetur, pulchrum Pharnacium dixisse adfirmavit: Λάμπει δ' ἐπὶ τοῦ προσώπου παῖς ὡς ἔαρ ἔτι. Hoc audiens, nescio quis, qui accumbebat, gente Eretrius, professione grammatista, tali oratione adortus est Tragicorum graecorum principem: σοφὸς μὲν ἦ σύγε, ὦ Σοφόκλεις, ἐν ποιήσει, πόθεν μέντοι σε ἦλθε φοίνικος πορφυρέας εἶναι ἐπὶ γνάθου τοῦ καλοῦ; εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος ἐθέλοι τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους ἐρυθραλοίφους ποιεῖν, οὐκ ἂν ἐνέβαλλε φοίνικα. οὐκ ἄρα δή τοι καλὸν τὸ μὴ καλῶς φαινόμενον εἰκάζειν. Quid igitur Sophocles? Εἰ λῶσας ἐπὶ τῶν Ἐρετριῶν Σοφοκλῆς, οὐδὲ τόδε ἂν ἐρέσθαι ἄρα, ὦ ξένε, τὸν Σιμωνίδειον, ἐφ' ὅτῳ δοκεῖ τοῖς Ἕλλησιν εὖ ἔχειν, τὸν πίτυον ἐκ πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἰδόντα φοινὰν παρθένος; Οὐδ' ὁ ποιητής, ἀφ' ἡδέως ἂν Χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα; Χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φάς, Ῥοδοδακτύλου; εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβαφεῖς χεῖρας καὶ τὸ ἀναιδὲς καλῆς ποιή-

aurum. Winckelmannus parum perspectum habuisse horum verborum sensum videtur, quum inde efficere vellet, veteres artifices Apollinem pinxisse χρυσοκόμαν. Quod manifesto falsum est. Hoc vidit etiam, nisi fallor, Carolus Fea ad Histor. Artium T. I. c. V. p. 379. Idem sententiam totius disputationis ita constituit: *Ateneo dice in sostanza, che non tutto quello che comparisce bello, o bello si crede ad ognuno, e che molto tale dai pittori, e scultori non sempre fosse in uso di Eutrio, e di Sofocle.* Ne hoc quidem verum est. Sophocles, si quid video, probare inprimis voluit, aliam esse verborum, quibus poetae, aliam signorum, quibus artifices utuntur, ad animum vim et efficaciam; non aequam esse picturibus atque poetis quidlibet audendi potestatem; quae digna est tanto viro haud dubie animadversio. Hanc judicii acumen defuisse ludimagistro graeco, non mirabuntur, qui reputaverint, nostra etiam et patrum nostrorum memoria in eundem errorem incidisse viros elegantissimos atque eruditissimos, anteaquam inventus esset Lessingius, qui picturam et poesin certis fere ac definitis regionibus circumscriberet. — Toupius de hoc fragmento agens in Epist. Crit. p. 91. ed. Lips. ultima verba corrigit hoc modo, πορφυροβάφου χεῖρας — ποιή-

σειε. *the hands of a purple-dyer, and not of a fine woman!* Egregie!) Γελασάντων δὲ ὁ μὲν Ἕρμιππος ἐνεπήδησε τῇ ἐπιβολῇ, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο· εἴρητό γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθαρὰ τὸ κάρφος. Ὡς δὲ καθαρὰ· ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτό, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σου. προσαγάγοντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἤγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσφαλέστερα γένηται. ὡς δ' ἦν οἱ ἄρτι πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν, ἐπιμορφάζων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῇ, ὡς ἐν ὑπηνέμῳ γάμῳ τὸν παῖδα μελετῶ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κρείττονα Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη μὴ στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. Ἆρ' οὖν οὐ κατ' ὀρθὸν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Utrum Pericles in hoc convivio interfuerit, e verbis Jonis Chii constitui non potest. Neque tamen dubito, quin huc referenda sit narratio, quae extat apud Ciceronem Offic. Lib. I. 40. Turpe est — valdeque vitiosum, in re severa convivio dignum, aut delicatum aliquem inferre sermonem. Bene Pericles, cum haberet collegam in praetura Sophoclem poetam, hique de communi officio convenissent, et casu formosus puer praeteriret, dixissetque Sophocles, *O puerum pulchrum, Pericle! At enim prae-*

torem, Sophocle, decet non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere." Sententiam nostram confirmare videtur Plutarchus in Pericle p. 156. — Pergit Jon Chius: τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπραττεν, ὅτε πίνοι ἢ ΠΡΑΣΣΟΙ. τὰ μέν τοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς, οὔτε ἰκετήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. Toupius l. c. „quod legitur, ait, ἔλεγέν καὶ ἔπραττεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι, longe ineptissimum est. Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ παίζοι, *cum biberet, vel hilarior esset.*" Hoc vehementer languet et a vulgata lectione nimis recedit. Scripsisse videtur Jon, ΒΡΥΑΖΟΙ, *quum biberet, aut convivaretur.* Hesychius. ἐβρύαζεν· εὐωχεῖτο· ἐβρυάζοντο· εὐθυμοῦντο. Archilochus βρύζειν dixit, si vera est lectio, apud Athen. Lib. X. p. 447. E.

Ὑπὲρ πρὸς αὐλὸν βρύτου ἢ θοῆς ἀνὴρ
Ἢ θοῦρος ἔβρυζε, νύβδ' ἔην πωλευμένη.

Ita locum emendavit Toup. Emendat. in Suidam P. II. p. 230. Aemilianus ep. II. Anal. T. II. p. 275.

Τέχνας εἵνεκα θεῖο καὶ ὁ λίθος οἶδε βρύζειν
Πραξιτέλεος λῦσον, καὶ πάλι κωμάσομαι.

Atque haec de Sophocle, qui erat εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων, *quod quidem animal haud contemnendum est*, ut scribebat Toupius, homo festivus.

Erycii.

Αἰεί τοι λειμῶν ἐπὶ σήμασι, Σοφόκλεες, ἡ
Σκηνίτης μαλακοὺς ἱσσὸς ἄλοιτο πόδας.
Αἰεί τοι βούναιοι περιστέψαντο μελίσσαις
Τύμβος, Ἰμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
Ὡς ἀνίκητοι ζώῃ μὲν ἀέννασος Ἀττικὸς ὄλτος
Ἡρῴοις ὑπὸ στεφάνοις ὀλβίου ἔχης πλευρῆος.

Anál. T. II. p. 298. Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 40. Brodaeus ad versum 2. „ἄλοιτο, πόδας. *ἱκνοῖτο. super tumulum repat, eumque amplectatur. pedibus saltet.“ Obloquens vertit: O divine Sophocles, utinam tibi apud opimum seu pingue sepulcrum scenica hedera semper saliat. Deinde haec addit: notabis μαλακοὺς πόδας pro μαλακοῖς ποσὶ poni. Hos interpretes secutus est Grotius:

Semper ad hunc tumulum mollibi pede, magne Sophocles,

Saltet, *scenarum gloria*, frons hederae. Formam ἄλεσθαι πόδας, pro ποσί, an alibi exemplum occurrat, vehementer dubito. Et fateor, me hunc locum olim de mendo suspectum habuisse, adeo, ut verbo ἄλοιτο aliud substituendum putarem, cui *alligandi* vel *im-*

plicandi notio ſubeſſet, pedesque non hederae, ſed Sophoclis intelligerem, hoc ſenſu: *Semper tibi, o Sophocles, molles pedes implicet, alliget hedera.* Hac in re mirum in modum me confirmabat Propertius IV. El. VII. 79.

Pelle hederam tumulo, mihi quae pugnante corymbo
Mollia contortis alligat oſſa comis.

Utrumque autem poetam ex eodem fonte ſua derivaſſe, ſuadere etiam videbatur verſus epigrammatis 6.

ἀπὸ βρεφέων δὲ μέν ἔχης πλοκάμους.

Ita fere Propertius III. El. V. 21. (III. El. III. 43.)

Me juvat in prima coluiſſe Helicona juventa,
Muſarumque choris implicuiſſe manus:
Me juvat et multa nantem vincire Lyaeo,
Et caput in vernis ſemper habere roſis.

Hunc enim locum male quidam, in his Burmannus, de pulvillis, roſa fartis, accipiendum eſſe arbitrantur. Cicero de Finib. II. 20. *quem quidem* (Regulum) *cum ſua voluntate, nulla vi coactus, praeter fidem, quam dederat hoſti, ex patria Carthaginem revertiſſe — clamat virtus beatiorem fuiſſe, quam potantem in roſa Thorium.* Vide Gronov. ad Senec. Vit. Beat. c. 11. Nicaenetus ep. VII. Anthol.

Planud. I. Tit. LIX. Anal. T. I. p. 417. Οἶνός τοι χαίροντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ

Τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, ἄγχε δὲ νώτου

Μέτωπον, ὥσπερ καὶ σὺ, κεκραγμένον.

Quae est Cod. Vatic. lectio, mea quidem sententia, optima. Nam κόμας pro μέγας, quod legitur apud Athen. L. XIII. p. 599. C. ad hunc locum minime accommodatum videtur. Horat. I. Epist. XIX. 44.

Fidis enim manare poetica mella

Te solum, tibi pulcher.

Sed nihil temere mutandum esse in epigrammate Erycii apparet e Philippi ep. XLV. Anal. T. II. p. 224.

Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κἀσαὲς χαράξας,

Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα κάμινον.

Accedit auctoritas Suidae in v. Ἅλοιτο, quod explicat verbo κινοῖτο, ratione habita epigrammatis Erycii. Verbis igitur neutris ἅλλεσθαι at χαράσσειν agendi vim hic etiam tributam videmus, quod alibi non observatum viris doctissimis interdum fraudi fuit. Euripides Hecub. 53.

— περᾷ γὰρ ἦδη δοιὰς ἁμὸν πόδα

Ἀγαμέμνονος θύραισι δυσαίνους ἐμούς.

Hic Wakefield. in Distr. Extempor. p. 10. scribit: „At heus tu; quidnam hoc est, περᾷ πόδα? Monstrum puto — cujus nihil simile

in tragicis, ppinqi, extati et procurandum. Reſcripſerim: περᾷ ποδί. Huic emendationi nullo modo faveſ, quem excitat vir acutiſſimus, Eurip. Phoen. 100. κέδρου παλαιᾶ κλίμαι ἀπείρα ποδί. Nam aliud plane dicendi genus eſt ἐκπερᾶν τι ποδί, atque περᾶν πόρα, de cujus ſinceritate dubitare nos non ſinunt exempla Philippi et Erycii. Uſum illum verborum neutrorum, quem tranſitivum vocant, Atticorum proprium eſſe affirmat Euſtathius ad Il. I. 77. (τίς ἂν τάδε γηθήσειεν) p. 631. 18. Ἀττικίζει Ὅμηρος. — φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι, Γέγηθα τὸν ἄνδρα τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. (Hippol. v. 1339.) καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἥσθην πατέρα σὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. (Philoct. v. 1314.) Eſt ea veterum Graminaticorum conſuetudo, ut rara quaevis Attica vocent. Nam verba neutra, quibus veteres Attici vim agendi tribuerint, perpauca repertum iri, recte monet Valckenarius ad Hippolytum p. 310. Is in locis allatis Homeri, Cratini, Euripidis, participium ὁρῶν ſupplendum eſſe arbitratur, quemadmodum Brunckius ad Sophoclis l. c. et ad Aj. v. 790.

ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἥλιγθ' ἐγώ,

ſupplet participium ἀκούων. Scholiaſtes apud

Villoisonum ad Iliadis l. c. ὐ λείπει τὸ ὁρῶν, ἀλλ'. ἔστι παλαιὰ συνήθεια ἡ ἐξ ἀντιπαιμένου, οἷον εἰς οὐκ ἂν κλαύσειε; καὶ ἐν Ἱππώναξι ὁ Κρατῖνος, γέγηθα τὸν ἄνδρα. Omnino ea inprimis verba, quae dolorem, laetitiam, caeteraſque animi perturbationes vehementiores exprimunt, cum quarto caſu conſtrui, non ſolum apud Graecos, ſed etiam apud Latinos, videntur, ut *pallere aliquid*; Horat. III. Carm. 27. 26.

et ſcatentem
Beluis pontum mediaſque fraudes
Palluit *audax.*

Perſ. Satir. III. 43. *et intus* Palleat *infelix*, quod *proxima neſciat uxor.* Ita *pavere funera* Horat. IV. Carm. 14. 49. Propert. IV. El. V. 38. *has artes ſi* pavet *illa, tenes.* Horat. IV. Carm. 9. 13. *Non ſola comtos* arſit *adulteri Crines.* Sophocles Aj. 136.

Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ξαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω.

Hic etiam ellipſin participii ὁρῶν locum habere credit Brunckius. Sed verborum compoſitorum alia eſſe ratio videtur. Scholiaſtes quidem rem ita expedit: ἐπιχαίρω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται, τῆς Ἐπὶ πρὸς τὸ Σὲ συνταττομένης, ὅπερ καὶ

εἰς τὸν ἐπιβλητέοισας. Atque haec Scholiastae animadversio egregie confirmat canonem, ab Abreschio datum, Lect. Aristaenet. p. 86. *Verba e praepositionibus composita omne admittere regimen, quod praepositio, ex qua componuntur, per se peculiaris quidpiam obstet verbi significatio.* Hinc restituenda est Moscho antiqua lectio in carmine, quod Anthologiae graecae inseruit Brunckius Anal. T. I. p. 410.

Ἥρα Πὰν Ἀχῶς τὸν γείτονος ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ.
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος Φιλέγει Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήκων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἀποίην.
Ταῦτα λέγω πᾶσι τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν' ἦν φιλέητε, φιλῆσθε.

Secutus Brunckium Valckenarius in nova carminum Theocriti, Bionis et Moschi editione recepit etiam v. 2. ἐπεμαίνετο Λύδᾳ, posthabita, quam Stobaeus Gesner. p. 389. suppeditat, lectione:

Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδαν.

Scio et fateor, nihil magis tritum esse, quam altera forma, ἐπιμαίνεσθαί τινι. Homer. Il. Z. 160.

Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἀντεια,
Κρυπταδίη Φιλότητι μιγήμεναι.

Quod Latini ubique imitantur. Horat. Sermon. I. IV. 27.

Hicnuptarum insanit amoribus, *hicpuerarum*. Lucian. Dial. Marit. T. I. p. 288. Καλὸν ἐρα στὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον παμμένα ἐπιμεμηνέναι σοί. Ubi T. Hemsterhusius usus verbi, ait, frequentissimus et Homero notus Il. Z. 160. perinde ac περιμαίνεσθαί τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. — Verissimam esse lectionem,

Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδαν,

non solum propterea persuasum mihi habeo, quod ἐπιμαίνεσθαί τι apud Philonem p. 416. E. inveniri testatur Abreschius l. c. sed quia usu etiam et imitatione Romanorum haec forma stabilitur. Propertius II. El. XXXIV. 25. (II. El. XXV. 25.)

Lynceus ipse meus Iecos insanit amores.

Parum vero abfuit, quin hoc etiam loquendi genus exturbarent ac proscriberent viri docti. Apud Horatium II. Serm. III. 301. editur vulgo:

Qua me stultitia, (*quoniam non est genus unum*).
Insanire *putas*?

Sed Lambinus e conjectura, et Cruquius postea e codice Martinio dederunt: Quam *me* stultitiam insanire *putas*. De qua lectione ita statuit magnus ille Bentlejus: *certe plus fidei*

vel uni codici habendum est in servanſdo Hellenismo, *quam centum in* interpolando. Baxterus contra: *Bentleius*, inquit, *adductus auctoritate unius tantum codicis, reposuit*, Quam me ſtultitiam, *pro* Qua me ſtultitia. *Quae rara, cara.* Hoc nollem dictum. Horatius ipſe Hellenismum illum confirmat II. Serm. III. 63.

Huic ego vulgum

Errori ſimilem *cunctum* inſanire *docebo.*

Similis eſt Graecorum dictio, *αἴθειν χόλον, ira exardeſcere*, quam non intelligens Plaudes in epigrammate XX. Pauli Silentiarii Anthol. L. VII. p. 596. ed. Wechel. edidit:

Παρθένε δυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἄδμιον ἴσχες,
Σβέσσον ἀγνοσύνῃ, ἐγγὺς ἰὼν Νέμεων.

Sed recte Brunckius Anal. T. III. p. 82. revocavit e codice lectionem αἴθειν. Juvenal. I. Satyr. I. 165.

Enſe velut ſtricto quoties Lucilius ardens
Infremuit, rubet auditor, *cui frigida mens eſt*
Criminibus, tacita ſudant praecordia culpa.

Ubi nota pulcherrimam verborum, ex rebus corporeis ad animum traductorum, oppoſitionem. In Moſchi carmine v. 3. Σίσυφος ὤλεγεν Ἀχῶ, h. e. *amorem ſuum in eam excitabat*, quemadmodum Jupiter a Propertio dicitur *Semela combuſtus* II. El. XXX. 29. non *ambu-*

ſtus, quod, nescio quis, voluit reponere. Apud Pindarum Olymp. X. 90. Luna *urit* ἑσπερον, h. e. radiis ac lumine ſuo collustrat:

Καὶ συμπαχίᾳ θάρυβον
Παραιθύξε μέγαν.
Ἐν δ' ἑσπερον ἔθλεξεν εὐπιθέος
Σελάνας ἐραστὸν φάος.
Ἀείσετο δὲ πᾶν τέμενος τεθρίππαις
οἱ Θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἅμα τρόπον.

Quae verba simul illustrant elegantissimum locum Horatii I. Carm. IV. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus, imminente Luna:

Junctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatiunt pede; dura graves
Cyclopum
Vulcanus ardens urit *officinas.*
Nunc decet aut viridi nitidum caput impedire myrto,
Aut flore, terrae quem ferunt *solutae.*

Hic igitur, si verba per se spectes, Vulcanus *ardens urit* officinas, plane ut apud Juvenalem, Lucilio *ardente, rubet* auditor. Sed alius est verborum nexus, alius sententiarum. Uterque poeta exprimere voluit vocem graecam αἴθων, quae nunc de animo inflammato, nunc de homine adhibetur, sole aut igne perusto; ut in Alexidis fragmento Excerpt. Grot. p. 557.

Aethiops, *Ustus et Eoo decolor Indus equo* (Propert. IV. El. III. 10.) vocatur, αἴθων ἀνήρ. (Vide Heynium ad Tibull. II. El. III. 55.) Vulcanum quidem, βάναυσον καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀναπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν· ut loquitur Lucianus Sacrif. c. 6. T. I. p. 531. hoc etiam sensu dicere Horatius potuit *ardentem*; (cf. Homer. Il. Σ. 410 — 415.) ignemque, dum Venus saltaret, in officina accendentem, secundum praeclaram summae antiquitatis imaginem, qua maritus, bene cupiens uxori, ignem in foco conjugis accendere perhibetur. Aeschylus Agam. 445. de Clytemnestra:

Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,
Ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμᾶς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν· εὖ φρονῶν ἐμοί.

Neque alio sensu vetus poeta Vulcanum vocasse videtur αἰθαλόεντα θεὸν, (quem *ardentem deum* dixit Claudianus LXXII. 2.) si recte intelligimus Suidam in v. Αἰθαλόεν. κεκαυμένον. — Αἰθαλόεις θεός. ὁ Ἥφαιστος· ὡς χαλκεύς. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ λιπαρότεχνης λέγεται, ὡς ἔχων ἔνθεον τὴν καλλιτεχνίαν. Caeterum cum Horatii loco pulcherrimo, quem descripsimus, inprimis componendum esse fragmentum τῶν Κυπρίων apud Athen. XV. p. 682. nuper admodum a nobis monitum est:

A ii

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Πλεξαμένη στεφάνους εὐωδέας, ἄνθεα γαίης,
Ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ χαριτοκρήδεμνοι
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ
Καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἴδης.

CAPUT II.

Epigramma in Meleagri tumulum corrigitur. Deum humano corde quo sensu Propertius dixerit Amorem! Mythus Platonicus de parentibus Amoris, Πόρῳ et Πενίᾳ. Amor et Psyche. Epigramma Meleagri in duas partes divisum. Ἀντίρρησις. Loca quaedam difficiliora Propertii, Euripidis ac Sophoclis illustrantur. Explicatio epigrammatis propositi.

Meleagri.

Πτανὲ, τί σοι σιβύνη, τί δὲ καὶ συὸς εὔαδε δέρμα;
Καὶ τίς ἐὼν, στάλας σύμβολον ἐσσὶ τίνος;
Οὐ γὰρ Ἔρωτ' ἐνέπω σε. τί γάρ; νεκύεσσι πάροικος
Ἵμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύπουν Κρόνον. ἔμπαλι γὰρ δὴ
Κεῖνος μὲν τριγέρων· σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.
Ἀλλ' ἄρα, ναὶ δοκέω γάρ, ὁ γᾶς ὑπένερθε σοφιστὰς
Ἐσσὶ. σὺ δ', ὁ πτερόεις τοὔνομα τοῦδε λόγος.
Ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἕς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτύγράφον....

Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 71. Anal. T. 1. p. 38. Amor, in tumulo positus, hoc nomine dici potuit πάροικος νεκύεσσι Ἵμερος v. 3. quatenus cum mortuis quasi habitare

videretur. Sed respexit auctor epigrammatis ad elegantem dictionem, qua amor omnino hominibus παροικεῖ, συνοικεῖ. Xenophon. Sympos. VIII. 24. ὅ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει, καὶ ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παρεγκαλέσασθαι. Meleager ep. LII. v. 7. Καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον ψυχῇ συζεύξω. Propert. II. El. XII. 17.

Quid tibi jucundum feecis habitare *medullis?*

Hoc tamen universe de curis, animum angentibus, dici notum est. Clytaemnestra apud Sophoclem Electr. 783.

— ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ', ἐκείνου δ', ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
Σύγκοιτος ἦν μοι, τοὺμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

Quem locum ob oculos habuisse crediderim Theocritum Eid. II. 55. ubi iterum sermo est de Amore:

Αἲ αἲ, Ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

ut contra Theocritum nemo melius expressit Horatius A. P. 474. ubi de poeta inepto, eodemque sua unice amante loquitur, qui

Indoctum doctumque fugat recitator acerbus;
Quem vero arripuit, tenet occiditque legendo

Non missura cutem, nisi plena cruoris, hirudo.

Versum epigrammatis octavum egregie perpo-

livit Brunckius, lapsus idem in refingendo nodo, quem ita interpolavit:

Ἐν προβολᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἦς τε γέλωτα —

Sed ridiculum prorsus est Planudis commentum, qui vitiosam Codicis Vaticani scripturam, ΑΛΙΩΙ ΑΙΔ' ἀμφῆκες, corrigendam esse putabat ita, ut legeret, ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας. Quid, quaeso, hoc est? Brodaeus vertit *vivis hominibus*; Obsopoeus: *in sole*, id est, *in vita* anceps habebas munus et ad risum et ad serium. Similiter Grotius, interpres elegantissimus:

Viventique fuit par vis, *seu seria mallet*
Seu joca, *materiam sive Cupido dabat.*

Haec satis non feciſſe Brunckio, quis miretur? Sed neminem adhuc vidi, qui admittendam censeret emendationem, ἐν προβολᾷ, cui veteris scripturae nec vola inest, nec vestigium. Aliam igitur viam ingressus Jacobsius Animad. Vol. I. P. I. p. 145. correxit: ἀ λαὶ δ' ἀμφῆκες ἔχει γέρας, sive, ἐν λαιᾷ. — Epigrammatum scriptores, qui opera artium adspectabilia exponunt, saepenumero utuntur formula, οὐ μάτην, ut significent, rem aliquam *non frustra*, sed dedita opera ab artifice fuisse adjectam. Antipater Sidon. Anal. II. p. 31. ep. XCI.

Οὐχὶ μάταν ἕστακα, φέρω δέ τι σύμβολον ἀλκᾶς
Ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων.

Palladas ep. XCIV. Anal. T. II. p. 426.

Γυμνὸς Ἔρως διὰ τοῦτο γέλα καὶ μειλιχός ἐστιν·
Οὐ γὰρ ἔχει τόξον, καὶ πτερύγεσσι βέλη.
Οὐδὲ μάτην παλάμαις κατέχει δέλφινα καὶ ἄγκυραν·
Τῇ μὲν γὰρ ταλάει, τῇ δὲ θαλασσαν ἔχει.

Plura exempla cumulare nihil attinet. Aut enim egregie fallor, aut Meleager scripsit:

ΑΛΛΩΣ ΟΤΔ' ἀμφήκες ἔχεις γέρας, ὃς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὴν, καὶ που μέτρον ἐρωτοφόβου.

Vide Eurip. Orest. 708. Plato Phaedr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως πεπόνηται. Idem autem οὐ μάτην atque οὐκ ἄλλως. Timaeus. οὐκ ἄλλως προνοεῖ. οὐ μάτην. Ubi vide D. Ruhnkenium. Hesychius. Οὐ μάτην. οὐκ ἀληθῶς. forte, οὐκ ἄλλως. Strato ep. XXIV. Anal. T. II. p. 364. ὅτ' οὐδ' ἄλλως ἡδὺν ἔχω σε φίλον. Propertius, qui ipsam, priscae artis opera describendi rationem, qua singulis partibus probabilis subjicitur interpretatio, pulchre imitatus est Lib. II. El. XII. hanc etiam emendationem confirmat:

Quicunque ille fuit, puerum qui pinxit Amorem,
Nonne putas miras hunc habuisse manus?
Hic primum vidit, *sine sensu vivere amantes,*
Et levibus curis magna perire bona.
Idem non frustra *ventosas addidit alas.*

Sequitur pentameter, levibus ille Criticorum

conjecturis diu multumque vexatus, sed, si quis alius, probus ac sincerus.

Fecit et humano corde volare deum

Nam quid sibi velit *deus humano corde*, optime interpretatur Propertius ipse his verbis:

Scilicet alterna quoniam jactamur in unda
Nostraque non ullis permanet una locis.

(Pindar. Isthm. IV. 8. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος νοῦς πάντας ἀμφὶς ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.) Haec sensum omnino nullum haberent, si scripsisset poeta *humano aere*, sive *haud vano corde* Deum. Quo vero auctore Propertius, unus omnium poetarum latinorum doctissimus, Amorem dixit deum humano corde? divinae pariter atque humanae naturae participem? Fortasse is in animo habuit disputationem, quam cum Socrate instituisse fingitur Diotima in Symposio Platonico c. XXII. seq. Posteaquam ibi docuisset femina prudentissima, Amorem boni pulchrique cupidine teneri, utroque nimirum carentem, id quod cadere non potest in naturam divinam, quaerit Socrates c. XXIII. Τί οὖν ἄν, ἔφην, εἴη ὁ Ἔρως θνητός; Ἥκιστά γε. Ἀλλὰ τί μήν; Ὥσπερ τὰ πρότερα, ἔφη, μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Τί οὖν, ὦ Διότιμε; — Δαίμων μέγας, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. — Quae deinceps de daemonum potestate atque

officio disputat Diotima, ea si quis accuratius cum Prologo *Rudentis* Plautino comparaverit, fieri non potest, quin utrumque locum ex eodem fonte, fortasse e disciplina Pythagorica, fluxisse mecum statuat. Sed haec praetereuntes attigisse satis habemus. Magis ad deum istum, humano corde praeditum, pertinet mythus, qui sequitur, Platonicus de parentibus Amoris Πόρῳ et Πενίᾳ, ejusque interpretatio: ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα, διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν, παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα. — ἅτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως, ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. — τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος, κατὰ δὲ αὖ τὸν πατέρα, ἐπίβουλός ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς, ἀνδρεῖος ὢν, καὶ ἴτης, καὶ ξύντονος — σοφίας τε αὖ καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν. — πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἐστι καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. Detracto fabulae involucro, pater iste Amoris philosopho Pythagoreo aut Platonico diceretur νοῦς seu λόγος, mater ψυχή. filius, ex hoc connubio natus, Euripidi, in scena philosopho, est Ἔρως μαινομένᾳ κραδίᾳ (Hippol. 1274.) Xenophonti, qui communem habuit cum Platone auctorem, Δαίμων μέγας, ψυχῇ ἀνθρώπου ἰσούμενος (Sympos. VIII. 1.) Propertio, elegantissimo Graecorum

imitatori, *Deus humano corde.* Quae quidem duplicis naturae conjunctio quo magis appareret atque extaret, exortus est alius, qui *Amorem* cum *Psyche* matrimonio jungendum ac copulandum censeret. Hic est fundus fabulae notissimae, quam literis consignavit Apuleius. Animus nimirum humanus, quatenus cupiditatum illecebris est obnoxius, a graecis cum philosophis tum poetis saepenumero vocatur per excellentiam ψυχὴ, qua de re docte egit Joannes Luzac Exercit. Academ. Specim. I. p. 32. seq. ubi tractat fragmentum Euripidis, quod hoc modo cum Schützio, Viro Clarissimo, legendum esse putaverim:

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
Γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν,
Ψυχὴν τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Stobaeus Tit. XXX. p. 210. Gesner. Grotius p. 134. Haec igitur notio τῆς ψυχῆς fictiones peperit pulcherrimas, quarum praecipua est ea, quam legimus in Apuleji Metamorph. Lib. IV. Eandem ψυχὴν, secundum praeclaram Platonis imaginem, alis instructam, ita alloquitur Meleager in ep. LVIII. Anal. T. I. p. 18.

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχὴ, Ναὶ Κύπριν, ἀλάπαξι
Ὦ δύσερως, ἐξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἶλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς

Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε.
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστηκε, μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνουν,
Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.

Hic si finem scribendi fecisset, qui raro modum servat, Meleager, nemo amplius aliquid desideraret. Nunc quatuor sequuntur disticha, quibus non erat hic locus. Sed haec fortasse culpa est librariorum. In unum facile coagmentari potuere, propter argumenti similitudinem, duo epigrammata diversa, quae certe non ita inter se colligata sunt atque implicata, ut altera pars ab altera separari commode non possit, salvo utriusque sensu ac mensura. Nihil definio. Sed seorsim exposita reliqua etiam optime procedunt:

Ἁ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι δ' ἀναψύχεις πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρεφες, οὐκ ἤδεις ὡς ἐπί σοι τρέφετο;
Οὐκ ἤδεις· νῦν γνῶθι καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον, ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔθρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Priorem hujus epigrammatis partem semper componendam esse putavi cum Propertii Eleg. IX. Lib. I. inprimis cum versibus 23 et 24.

Nullus Amor cuiquam faciles ita praebuit alas,
Ut non alterna pressarit ille manu.

Mire hic hallucinatur Paſſeratius, cogitans de Cupidine ipſo, alas ſuas, quum propitius favet, ultro expandente et ad amatorem advolante, ſed alterna manu eas premente, ſeu inhibente, cum tardus venit. Alii locum emendare conati ſunt. Sed in Propertio *emendando* divam Criticen raro viris doctis propitiam fuiſſe, ſatis conſtat. Burmannus corrigit:

Ut non alterna *preſſerit ille* mora.

Quo nihil omnino proficimus. Fonteinius, cujus Obſervationes nunc iterum latent in ſcriniis Santenianis, verſu 23. *praebuit aures*, verſu 24. corrigebat, *Ut non et dura* vel *auſtera* preſſerit ille manu. Quibus quidem conjecturis nemo erit, quin praeferendam ducat emendationem Jacobſii, propoſitam nuper in Epiſtola ad Fridericum Aſtium p. XIX.

Nullus Amor cuiquam facilis ita praebet habenas,
Ut non alterna preſſerit ille manu.

Ita certe ſcribere potuiſſet Propertius, ſive dictionem ipſam ſpectes, ſive metaphoram, quemadmodum bene ibi monuit vir doctiſſimus. Quidni vero reſpicere potuerit poeta ad ψυχην amatoris, eamque ſibi cum Meleagro fingere alatam? Αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκεν. Conf. epigr. Meleagri LV. et LIX. Ejusmodi aliquid obverſabatur animo Vulpii, qui locum

haud male interpretatus est. Cum verbis graecis haec etiam compares Propertii v. 30. seq.

Quisquis es, assiduus o fuge blandicias
Illis et filices et possunt cedere quercus:
Nedum tu possis, spiritus iste levis.

Quem autem ἄτεγκτον, e praeclara Ruhnkenii emendatione, ad Timae. p. 250. vocat Meleager verl. 9. eundem Euripides, quod supra diximus, Ἔρωτα μαινομένα κραδία vocavit Hippol. 1268. seq. qua de re dubitabat Valckenarius:

Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ'
Ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
Ὠκυτάτῳ πτερῷ·
Πετᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν θ'
Ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένα κραδία
Πτανὸς ἐφορμάσει
Χρυσοφάης, φύσιν
Ὀρεσκόων σκυλάκων
Πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει.

Omnes Codices v. 1274. exhibent μαινομένα κραδία, si ab uno discesseris Florentino, in quo legitur μαινομέναν κραδίαν. Hic Valckenarius, Vir Summus, „praeferrem, inquit, vulgatis ᾧ μαινομέναν κραδίαν Πτανὸς ἐφορμάσει: cujus cor furens invaserit Pinniger: neque enim

Amoris est sed amantis μαινομένα κραδία quale Medeae tribuitur in cognomine Trag. v. 435." Atque hanc lectionem, licet in suis etiam Membranis vulgatam invenerit, in textu reponere haud dubitavit Brunckius. Enimvero an credibile est, librarios facilioni lectioni substituisse difficiliorem? Insolentius certe est dicendi genus Ἔρως μαινομένα κραδίᾳ πτανὸς ἀκμὰ, quo amanti tribuitur cor furens. Quamquam ita intelligi fortasse voluit Euripides. Homerus Il. Z. 132. Bacchum vocat μαινόμενον Διώνυσον. Hoc μανιάταις interpretantur Grammatici. Plato de Legg. VI. p. 869. E. οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐννοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην, οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγμεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Vide Plutarch. Vol. II. p. 15. E. et p. 791. B. Nihil tamen obstat, quo minus μαινομένα κραδία ipsi tribuatur Amori, quem toties crudelem, saevum, ferum poetae vocant, praesertim h. l. ubi non de Amore, placido *concordiae* auctore, sed omnium calamitatum fonte agitur, qui *non aequo foedere amantes*, ut Virgilius ait Aen. IV. 520. *curae habet*. Ejus pernicios facinora praeclaro cantico complexus est Euripides v. 525. — 564. hac usus ingressione:

Ἔρως, Ἔρως, ὃς καὶ ὀμμάτων
Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχᾶ τύραν, ὡς ἐπιστατεύσῃ
Μήτηρ σὸν πατὲ σὺν πατεῖ Φαεινῆς
Μὴ ἐσπόδημος ἄλοις.

Hunc Amorem Graecos Ἀντέρωτα dixisse testatur Servius ad Virgil. Aen. IV. 520. Ἀντέρωτα invocabat *contrarium* Cupidini, qui amores resolvit: aut certa cui curae est iniquus amor." Recentiores Sophistae amorem *mutuum* intelligunt, cui sententiae minime conveniunt ea, quae narrat Pausanias Attic. fol. et Aelianus Fragment. p. 1039. qui nominibus inter se permutatis, scribit: τῷ μὲν ἑταίρᾳ Μέλητος ὄνομα, τὴν τῶν καλῶν δὲ Τιμαγόρας, ὡς φασιν. Ἦν δὲ ἀτυχὴς τὰ ἐρωτικὰ καὶ ἀμελὴς ὅδε ὁ παῖς. Servio adstipulatur etiam, nisi fallor, Valckenarius Diatr. p. 157. ubi descripsit Scholion ex Hermiae Commentario MS. in Platonis Phaedrum, quod nunc auctius atque melius legitur in Anecdotis Graecis Siebenkeesii p. 56. seq. In eundem Amorem, contrarium Cupidini, duo extant epigrammata in Anthologia Graeca Lib. IV. p. 481. ed. Wechel. Anal. T. III. p. 205. quorum unum hoc est:

Κἀγὼ Κύπριδος αἷμα· κασιγνήτων δ' ἐμὲ μήτηρ
Ἧκεσε τόξα φέρειν ἀντία, καὶ πτέρυγας.

De Amore adverso egregie scripsit Propertius I. El. XIV. 15. seq.

Nam quis divitiis adverso gaudet Amore?
Nulla mihi tristi praemia sint Veneres!
Illa potest magnas heroum infringere vires,
Illa etiam duris mentibus esse dolor.
Illa nequis Arabium metuit transcendere limen,
Nec timet horrido, Tulle, subire toro.
Et miserum toto juvenem versare cubili.
Quid relevant duris fercula textilibus?

Locus, si quis alius, memorabilis, et animadversione dignus, de quo Interpretum nemo nihil aliquid monuisse miraretur, nisi omnino verum esset, Propertium suum interpretem adhuc desiderare. Atqui hujus similem apud scriptores latinos non reperies; apud graecos unicum modo Sophoclis, tot illum virorum doctorum commentis vexatum, ut repetere ea pigeat ac taedeat. Loquimur de praeclaris illis versibus in Antigone 781. seq.

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις
Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἐν τ'
Ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
Φεύξιμος οὐδείς,

Θεώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμνη.

De verſu 782. peculiaris extat Jo. Jacobi Steinbrychelii Epiſtola ad Villoiſonum V. Cl. in Muſeo Turicenſi. Eundem antea examini ſubjecerat Villoiſonus ipſe in Epiſtola ad Clariſſimum Virum Lorry, Pariſienſem Medicum. Quorum doctiſſimorum virorum conjecturas ſi quis cognoſcere cupiat, adeat Biblioth. Critic. Vol. II. P. III. p. 100. et p. 107. In iis certe non acquievit Wyttenbachius, medicinam exſpectans vel ab integriori codice, vel a vetere Scriptore, aut Grammatico, qui veram lectionem ſervaverit. Brunckius vero aut pro κτήμασι legendum κτήνεσι, aut nomini κτῆμα eandem ſignificationem tribuendam eſſe ſtatuit; quam tamen nullo exemplo confirmavit, neque confirmare potuit. Vir Clariſſimus, „*Parum valet ad vim Amoris declarandam, ſi dicatur opulentos invadere.*“ Hic reponas cum poeta:

Quid? non Antigonae tumulo Boeotius Haemon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?
Et ſua cum miſerae commiſcuit oſſa puellae,
Qua ſine Thebanum noluit ire domum?

Nempe Amor iſte *adverſus* recte dici potuit τὸ κτήμασι πίπτειν, aut Arabium, ſive *aerumnis* tranſcendere potentiorum limen, qui tot re-

gias ſtirpes peſſum dederat? qui Oedipum Jocaſtae, filium matri, junxerat? cujus vi ac conſiliis factum, ut Phaedra deſiderio Hippolyti, cum ſumma utriusque pernicie, exardeſceret? Scholiaſtes commemorat Herculem, cui Venus Jolen dederat conjugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, Φοίνιος δ' ὑμεναίοις, ut eſt apud Euripidem Hipp. 551. quem ſupra jam teſtem excitavimus. *Si quid naviſti rectius iſtis, Candidus imperti; ſi non, his utere mecum.*

Paene oblitus eram, monere, lectionem Euripideam, μαινομένα κραδία, niti etiam auctoritate Catulli, qui, loquens de Ariadne, non aequo foedere Theſeum amante, exclamat: (Epith. P. et Th. v. 94.)

Heu! miſere exagitans immiti corde *furores,*
Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces,
Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondoſum,
Qualibus incenſam jactaſtis mente puellam
Fluctibus, in flavo ſaepe hoſpite ſuſpirantem!

Sed ut in Euripide μαινομένην κραδίαν praeferebat Valckenarius, ita Doeringius in Catullo,

Heu! miſere exagitans immiti corda *furore.*

Dubitabat vir doctiſſimus, an recte in latina lingua, *exagitare furores*, dici poſſet pro *concitare*, *commovere furores*. At ita, praeter

alios, loquitur Cicero Att. III. 7. *ne et meum moerorem* exagitem, *et te in eundem luctum vocem.* Vide Erneſti ad Tacit. Annal. Lib. IV. 12. *recentem Liviae conſcientiam* exagitare.

Ut revertar ad epigramma Meleagri, unde digreſſa eſt oratio, nunc reliquos verſus, quos ſupra omiſi, illuſtrabo:

Ἄλλως οὐδ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἦς τε γέλωτα
Καὶ σπουδάν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.
Ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέος υἱῷ
Σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης.
Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι,
Καὶ Χάριτας Σοφία εἰς μίαν ἡρμόσατο.

„In hac interpretatione alati juvenis, ait Jacobſius, minime apparet, qua cauſa commotus quidve ſignificans ſculptor Meleagrum Calydonium alis inſtruxerit.“ Idem addit: „quo ſenſu accipienda ſint verba μέτρον ἐρωτογράφον, non dixerim; de *verſibus argumenti amatorii* accipere contextus vetat.“ Equidem non tam de veritate interpretationis, quam de veritate operis deſcripti dubito. Hoc omnium maxime ineptum merito vocat praeſtantiſſimus Heynius Comment. Societ. Reg. Gotting. T. X. p. 120. Neque veriſimile eſt, tale opus unquam ab artifice graeco fuiſſe elaboratum. Nullum profecto epigrammatum genus potiori jure ἐπιδεικτικὸν appellari poteſt, quam illud, quod ar-

tium elegantiorum monumenta deſcribit. Hic enim campum nacti, in quo ingenium oſtentare poſſent, poetae ſeriores, ſaepenumero opera expoſuerunt, aut quae nunquam vidiſſent, aut quorum exempla nullibi extarent. Utcunque tamen ſit, in hoc ſaltem diligentia adhibenda erat epigrammatis auctori, ut interpretatio ſibi conſtaret. Igitur figuram pueri, quam in tumulo iſto ſtetiſſe fingit, ejusmodi ſymbolis ornavit, ut aliquis incidere poſſet in Meleagrum Calydonium. Eandem alis inſtruxit, ut appareret, hunc Meleagrum res amatorias tractaſſe, καί που μέτρον ἐρωτογράφον. Accedebat γέρας ἀμφήκες, gladius anceps, qui ſignificaret dicendi genus σπουδογέλοιον. Menippum ſcilicet Gadarenſem imitatus erat Meleager, ut multi alii; inter Romanos, Varro, quemadmodum ipſe teſtatur apud Ciceronem Acad. Quaeſt. I. 2. *Et tamen in illis veteribus noſtris, quae Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conſperſimus, multa admiſta ex intima philoſophia, multa dicta dialectice* etc. Tandem ſummam faciens omnium, quae per partes eundo, ſingulatim indigitaverat poeta dicam an ſophiſta? addit:

Χαῖρε καὶ ἐν Θριμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι
Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσατο.

Ita recte Brunckius vitiosam Planudis lectionem Σοφίαν εἰς μίαν emendavit. Graeca utrumque dixisse videntur εἰς ἕνα, et εἰς μίαν τινὶ v. c. ἁρμόττεσθαι, καθεύδειν, ratione habita subjecti praecedentis. De forma communi εἰς ἓν nemo dubitat. Masculini generis exemplum occurrit apud Theocrit. Eid. XX. 37.

Ἐνδυμίων δέ τις ἦν; οὐ βωκόλος; ὄνγε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλαισεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.

Magna hic est Criticorum dissensio. Scaliger εἰς ἓν corrigit, quod versum enervat: D. Heinsius εἰς ἅμα, quod placet Valckenario; alii εἰς ἕρπα, Brodaeus denique εἰς ἀτόμα hinc effecit; in quo reconditi aliquid inesse debet, quod equidem non assequor. Reliquum est, ut vulgatam revocemus; de quo nunc viderint alii. Locum Theocriti comparavit cum Catulli Com. Beren. v. 5. Valckenar. Fragment. Callimachi p. 65. — 76.

Ut Triviam, furtim sub Latmia saxa relegans,
Dulcis Amor gyro devocet aërio.

Extat similis locus apud Senecam Hippol. v. 318. unde confirmari videtur lectio Catulliana *gyro*:

Arsit obscuri dea clara mundi
Nocte deserta, nitidosque fratri
Tradidit currus aliter regendos.

Ille nocturnas agitare bigas,
Diſcit, et gyro breviore flecti.

Sententiam Meleagri haec illuſtrant Euripidis Med. 843. ubi Venus dicitur Athenienſibus ſuis

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.

Idem in Hercule v. 673. magis adhuc appoſite:

Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας,
Μούσαις συγκαταμιγνὺς,
Ἀδίστην συζυγίαν.

quo, praeter caeteros, ſpectaſſe Themiſtium Or. XXIV, p. 303. A. monuit Valckenarius Fragm. Callimachi p. 280. Plutarchus T. I. p. 432. οὐ φεύγει χάριν ἀποδείξεως συνεργὸν ὁ λόγος, οὐδ' αἰσχύνεται ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας συνκαταμιγνὺς καλλίστην συζυγίαν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, ἐκ τοῦ φιλοκάλου μάλιστα τῆς ψυχῆς ἀναδούμενος τὴν πίστιν.

Varia Meleagri epigrammata sub examen vocantur. Calchus locum Euripidis lanionatum sistitur. Locus quidam desperatus, ita, ut utramque confunderet, in unum. Quo sensu Graeci dixerint ἐξερᾶν, εἶναί τι εἰς τινα, ac similia! Τύπος ἔρωτος, latine imago. Meleager et Theocritus cum Platone comparati. De formulis εἰς ἔρωτα εἶναι, εἰς πόθον φθάνειν. Epigramma Nicarchi emendatum, Leonidae Tarentini illustratum. Πόθος αὐγάματος. Theocriti locus conjectura tentatus. M. Argentarii epigramma corrigitur. Aeschylus Ἀθίους dixit Τάρτιους in Prometheo Soluto.

Meleagri.

Ἀστέρα, καὶ ἡ φιλέρωτα καλὸν φαίνουσα, Σελήνη,
καὶ Νύξ, καὶ κώμων σύμπλανον ὀργάνιον,
Ἀρά γε τὴν φιλάσωτον ἔτ' ἐν κοιταίσιν ἀθρήσω
Ἀγρυπνον, λύχνε, πολλ' ἀποδαομένην;
Ἢ τιν' ἔχει σύγκοιτον, ἐπὶ προθύροισι μαράνας
Δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους.
Ἓν τόδ' ἐπιγράψας Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
Σῶν κώμων, στοργῆς σκῦλα τάδ' ἐκρέμασε.

Anal. T. I. p. 20. Lectionem Apographi Lipſ. corruptam, ἀπαδαιομένην v. 4. tuetur Reiskius Miſc. Lipſ. T. IX. p. 457. vertens, *ſeſe lychno*

diligenter amburentem. Sed amica ista ζηλότυπος, quemadmodum in lemmate vocatur, de longe alia re, quam de pilorum ambustione, consilia agitasse videtur. Propius a vero abest Salmasii correctio, πάλαι ἀπορουμένην, quae tamen nimis a veteri scriptura discedit. Lucernae quidem quin miserias suas effundere potuerit ἄχρηστος illa, dubitari non potest. Vid. Meleagri ep. LXXI. Asclep. ep. XXV. Praestat igitur legere:

Ἄχρηστον, λύχνε, πάλαι ΑΠΟΚΛΑΟΜΕΝΗΝ.

Ἀποκλάειν, sive ἀποκλαίειν interdum *obstrigere.* Lucianus de Dea Syr. T. III. p. 454. ἐπεὰν δὲ ἀποτυφωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῇ Ἀθήνῃ, ὅκως ἑάντι νέκυϊ. Eadem vis ineſt verbis ἀποκηδεύειν, ἀπαλγεῖν, aliis. Vide Valckenar. ad Herodot. p. 122. 84. et p. 706. 51. Noſtrae emendationi favet etiam Ariſtophanes Veſp. 564.

Οἱ μὲν γ' ἀποκλάονται πεμφαν αὐτῶν, καὶ προσεύθασι
Κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὖσιν, ἕως ἂν καρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

Adde Euripidis fragmentum ex Oeneo apud Stobaeum Tit. CXII. p. 583. Grot. p. 469.

Σχολὴ μὲν οὐχί. τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ λέξαι, κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Haec paululum immutata leguntur apud Galenum de Hippocr. et Plat. Lib. IV. circa finem:

καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα εἰς τὰ κατὰ τὴν λύπην ἀγωγόν. τοῖς δὲ δυσεκχεῖσι μᾶλλον τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι πρέπει. Idem Valckenarius Diatr. p. 197. versum immutavit ex Euripidaeum;

Τερπνὸν τὸ λέξαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας.

Musgravius eadem Galeni loca adductus, male posuit Fragm. p. 459. ed. Beck.

Τερπνὸν κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας.

Sed non animadverterunt viri, in hoc loci genere primarii, apud Galenum duo diversorum scriptorum loca inter se permutata esse, et confusa, unum Euripidis, alterum Aeschyli, id quod in ejusmodi sententiis facile fieri potest, et alibi factum est. Aeschyl. Prom. 640. ed. Schütz.

Ὡς καὶ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας
Ἐγκαλῶ· πάρα μέλλει τις αἰῶνος δίκην
Πρὸς τὸν κλύοντα, βῆμα τριβὴν ἔχον.

Suum igitur utrique reddamus, quoniam possumus, et quidem Euripidi:

Τερπνὸν τὸ λέξαι καὶ ἀποκλαύσασθαι πάλιν,

Aeschylo, magna lectionum varietate h. l. laboranti:

Ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας.

Comparandum est Menandri fragmentum, Emendat. Bentl. p. 94.

Καὶ γὰρ ἀποδύρασθαί τι μὴ γελώμενον
Καὶ συναγάναχτοῦν', ὁπόταν αἰτίως ἐρᾷ

Ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται
Τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφρονεῖν.

His scriptis vidi, Jacobsium Animadv. Vol. I. P. I. p. 81. aliam quidem medicinam corrupto Meleagri loco parasse, eundem tamen re ipsa mecum consentire. Corrigit enim, λύχνῳ πόλλ' ἀποδυρόμενον, *multa de solitudine sua ad lucernam querentem.* Mihi, ἀποκλαιόμενον, vera videtur lectio. Sophocles Philoct. 691.

οὐκ ἔχω βάσιν
Οὐδὲ τιν' ἐγχώρων κακοσχέτλιόνα,
Παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν.

Miserias igitur *suas alteri narrare* graece dicitur, ἀποκλαίειν, ἀποδύρεσθαι v. c. στόνον τινὶ et παρά τινι. Accedit ἀποδύρεσθαι πρός τινα, ut loquitur Demosthenes in Stephanum I. καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Quaeritur, an Graeci etiam dixerint, ἐξερέειν ἄλγεα εἰς τινα! Hoc certe crediderunt magni viri, H. Grotius, Bentlejus, Toupius, qui in notissimo illo Callimachi fragmento, quod legitur apud Stobaeum Tit. CXII. construebant verba hoc modo: ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἄλγεα ἐξερέῃ. Ac Toupius quidem diserte ait, Epist. Crit. p. 37. ed. Lipsi. „idem ἐξερέειν ἀνδρὶ et ἐξερέειν ἐς ἄνδρα." In hac haeresi equidem ipse fui, quum

putarem, Callimachum ſcribere potuiſſe, εἰπεῖν ἄλγεα εἰς ἄνδρα συνέμπορον. At, ſi audimus Virum Doctiſſimum, „*aliquid cupiam dicere aut pateſacere* graece nunquam dici potuit εἰπεῖν τι εἰς τινα, *quod foret aliquid in quempiam dicere, ſermone in aliquem invehi, eive male dicere*, ſed εἰπεῖν τί τινι, ut ἐξερέειν ἄλγεα νωφαῖς μαψαύραις." Recte! Occurrit tamen formula iſta ſenſu paululum diverſo cum alibi, tum apud Euripidem Hec. 303.

Ἀτὰρ εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι.

Idem Bacch. 717. (707. ed. Brunck.)

Καί τις πλάνης κατ' ἄστυ, καὶ πείθων λόγῳ,
Ἔλεξεν εἰς ἅπαντας.

Apud Herodotum VIII. p. 631. ubi antea erat πρὸς πάντας, nunc legitur, εἰπέ τε ἐς πάντας. Sed peculiarem praepoſitionis εἰς, his ac ſimilibus verbis junctae, elegantiam dudum notavit is, qui omnes graecae linguae idiotiſmos in numerato habebat, T. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plut. p. 456. Exemplis, a viro magno ibi prolatis, adjiciamus locum claſſicum Homeri Il. Π. 573.

— ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀγεψιὸν ἐξεναρίξας
Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.

Ubi vide Erneſtum. Neque multum abit dicendi genus, quo utitur Homer. Il. Κ. 444.

Ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
Ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπαν ἐν ὑμῖν, ἠὲ καὶ οὐκί.

Sed consulendus inprimis est Hemsterhusius ad Aristophanem, ubi accurate de hac re exposuit, laudans, praetor caeteros, Isocratem p. 132. A. λόγοι ἐνηθέντες εἰς τοὺς Ἕλληνας. Nos ad epigramma Meleagri progrediamur, quod legitur Anal. T. I. p. 86.

Αἰαῖ, μόι δύνει μὲν ἐν οὔασιν ἦχος Ἔρωτος,
Ὄμμα δὲ θάλπει πόθος τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
Οὐδ' ἡ νὺξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
Ἤδη που καρδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος.
Ὦ πτανοὶ, μὴ καί ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
Οἶδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε.

In hoc epigrammate notatu inprimis dignus est τύπος iste Ἔρωτος, quem animo suo impressum se habere poeta dicit. Ea enim fuit veterum philosophorum opinio, animam vitiis concipere vibices ac cicatrices, omniumque adfectionum quasi imagines retinere. Vide interpretes ad Juliani Caesar. p. 55. Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 111. De amore locum insignem Plutarchi memorat Stobaeus LXII. p. 401. monente etiam Jacobsio Animadv. Vol. I. P. I. p. 70. Propertius II. El. XII. 13. τύπον istum *imaginem* vocat:

In me tela manent, manet et puerilis imago.
Sed certe pennas perdidit ille suas.
Evolat heu nostro quoniam de pectore nunquam,
Assiduusque meo sanguine bella gerit.

Haec satis conveniunt epigrammati graeco, eoque ducunt, ut legatur:

Ὦ πτανοί, μοι καί ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
Οἶδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἀγχοῦτε.

In his non substitit Meleager, sed, ingenio abutens, eandem rem poetice tractare, et quasi sensibus subjicere conatus est in alio epigrammate, Anal. T. I. p. 6. ubi, comparatione inter Praxitelem sculptorem et puerum ἀμύνυμον instituta, alterum mutam tantum Amoris imaginem, alterum Amorem ipsum vivum videntemque in animo amatoris formasse fingit:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι Ζωογλύφος ἄβρὸν Ἔρωτα
Ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον,
Πέτρον ἐνειδοφορῶν· ὁ δὲ νῦν ἔμψυχα μαγεύων
Τὸν τριπανοῦργον Ἔρωτ' ἔπλασεν ἐν κραδίᾳ —

Ἔμψυχα alibi dicuntur signa, quae vivere ac spirare videntur. Theocritus Adoniaz. 81.

Παῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδιανεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά.

Quibus omnibus vide, quam egregie respondeant haec Platonis Phaedr. T. X. p. 382. ed. Bip. Δεινὸν γάρ που, ὦ Φαῖδρε, τοῦτ' ἔχει γραφή, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅμοιον ζωγραφίᾳ. καὶ γὰρ τὰ ἐκείνης ἔκγονα ἕστηκεν μὲν ὡς ζῶντα· ἐὰν δ' ἀνέρῃ τι, σεμνῶς πάνυ σιγᾷ. ταυτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι. (Nostis ep. X. Anal. T. I. p. 296. Ὡς

ἀγανῶς ἴσταιεν.) ἔταν δὲ ἅπαξ γραφῇ, κυλινδεῖται μὲν πανταχοῦ πᾶς λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν, ὡς δ' αὕτως παρ' οἷς οὐδὲν προσήκει. Hujus igitur sermonis, ut cum Meleagro loquamur, quasi ἄψυχος est, et κωφὸς τύπος, alterius, qui in anima discentis scribitur, ζῶν καὶ ἔμψυχος. Pergit enim Socrates: Τί δ'; ἄλλον ὁρῶμεν λόγον τούτου ἀδελφὸν γνήσιον, (vid. Valckenar. ad Callimachi Fragm. p. 160.) τῷ τρόπῳ γίγνεται, καὶ ὅσῳ ἀμείνων. καὶ δυνατώτερος τούτου φύεται; — Τίνα τοῦτον, καὶ πῶς λέγεις γιγνόμενον; — Ὃς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ, δύνατος μὲν ἀμῦναι ἑαυτῷ, ἐπιστήμων δὲ λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ. — Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. Redit Socratis oratio eo, ut demonstret, vivum animatumque sermonem longe praeferendum esse muto illi sive scripto, hominemque boni pulchrique scientiam possidentem curaturum esse, ut semina sua in animam discentis spargat potius, quam in chartam conjiciat perituram: οὐκ ἄρα σπουδῇ αὐτὰ ἐν ὕδατι γράψει μέλανι σπείρων διὰ καλάμου μετὰ λόγων ἀδυνατῶν μὲν αὐτοῖς λόγῳ βοηθεῖν, ἀδυνατῶν δὲ ἱκανῶς τἀληθὲς διδάξαι, qui locus est pulcherrimus. Alludit Plato ad duplicem ῥῆσιν, quae idem significat, ἐν ὕδατι γράφειν et ἐν ὕδατι

σπείρειν, sive εἰς ὕδωρ γράφειν, atque εἰς ὕδωρ σπείρειν. Hinc dixit, nescio quis:

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὄμνυσι εἰς ὕδωρ γράφει.

Quod vero primus omnium adfirmasse fertur Hesiodus apud Apollodorum Lib. II. c. 1. p. 79. ed. Heyn. οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος, id Sophocles, usus ista proverbiali locutione, ita extulit, Fragm. p. 678.

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

Hoc probabile est in animo habuisse Catullum Carm. LXIX.

mulier cupidâ quod dicit amanti,
In vento et rapida scribere *oportet* aqua.

Quem locum nuper tractavit Doctissimus *Joannes Luzac* in Epistola ad Bavium Voorda, Virum Clarissimum, praefixa Callimachi Fragmentis a Valckenario collectis p. 9. seq. ubi „Aqua, ait, profluens usus est communis et vulgo adeunda: Vento si agitetur amnis, nihil rapidius, nihil instabilius: *Scribere*, scilicet, *in vento et aqua*, est *inscribere aquae vento agitatae:*" (h. e. facere aliquid, quod fieri non potest, sive, ut Suidas loquitur; εἰς ὕδωρ σπείρειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. ὡς ἀπὸ καλοῦ ὕδατος γράφειν. Idem, εἰς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.) Pergit vir doctissimus: „Sed an *in cyatho* quis scribat aut *vini* cado?"

(Quidni? Xenarchus vel in ipso scripsit vino!) „An digito sic ludat, an calamo? Id vel pueri fuerit, vel hominis plane ebrii aut male sani.“ Miseret me Burmanni Secundi, qui Xenarchi Comici versum, quem servavit Athenaeus Lib. XII. p. 441. E.

Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω,

componens cum allato Catulli loco, ad Anthol. Latin. T. I. p. 541. eo progrediebatur, ut contenderet, poetam latinum scripsisse:

mulier cupido quod dicit amanti,

In vino *et rapida* scribere *oportet aqua*.

Profecto lubrica est haec via critica, et cui sine prolapsione aliqua insistere nemo adhuc potuit. Uterque locus sanus est et Xenarchi et Catulli: neque de *erudito* pulvere cogitavit Suidas, quum haec notaret: Εἰς τέφραν γράφειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, τὸ τῆς παροιμίας, οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν. At enim „Absurdum tamen est, si quis *in vino scribat*, (adde, *in aqua!*) et Horatius inter *Plautinos sales* tale dictum forte retulisset.“ Quid igitur faciemus Aristophane, caeterisque huius farinae hominibus? Locus ipse me admonet, ut rem exemplo aliquo illustrem. Dixit Euripides Med. 56.

Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὥσθ' ἡμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ

Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Hoc ſatis graviter dictum! At ridiculum plane eſt, neque tamen abſurdum, quod inde effecit Philemon apud Athenaeum Lib. VII. p. 288. D. Fragm. Cler. p. 330.

Ὡς ἱμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ.
Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα.

Sed multo petulantior, ut alibi, ita hic etiam fuit Lucianus, Atticarum tamen elegantiarum retinentiſſimus ſcriptor, idemque veterum Comicorum diligentiſſimus imitator, qui, ut Timonis ſui perſonam tueretur, quemadmodum obſervat T. H. illis αὖραις καὶ ἀνέμοις, illi γῇ καὶ οὐρανῷ, quibus calamitates ſuas alii deplorant, ſubſtituit ſolitudinem et *ligonem* T. I. p. 110. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπομισθὸς βόλων τεσσαράκοντα τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐντεῦθεν. Neque vero omittendus eſt Theogneti Comici locus apud Athen. Lib. XV. p. 671.

Ἐπ' ἀρίστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρέ, γράμματα·
Ἀντίστροφόν σου τὸν βίον τὰ βυβλία.
Πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν,
Οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Sed praeſtat repetere exemplum ex Anthologia noſtra, quo appareat, quam ridiculum in ſenſum elegantes graecae linguae dictiones

detorqueri interdum ſoleant ab Epigrammatariis. Raro occurret formula, τὸ πνεῦμα ἄνω ἔχειν, qua utitur v. c. Menander apud Athen. p. 228. Ald.

— μόνος μοι θάματος αὖτος φαίνεται
Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχὺν,
Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω.

Εὐθίονα καὶ Μίγοντα, ἅπαν ἀπὸ τῆς φρονῆσαι. Grotius, legens τὸ πνεῦμ' ἔχοντα πᾶν ἄνω, Excerpt. p. 708. vertit:

Mortis e generibus proprium ſi ſit cupiendum mihi,
Optimum putem, jacere pinguem, tentis ilibus,
Vix loquentem, totum habentem ſupra in ore
ſpiritum,
Eſitantem, clamitantem, Deflue voluptatibus.

Caſaubonus intelligit, quam Medici vocant, ὀρθόπνοιαν. Sed recte Clericus difficultatem reſpirandi, ex ſagina nimia ortam, *ſublimem ſpiritum* intelligendum eſſe vidit, quod comprobavit Bentlejus ad Epictetis fragmentum apud Pollucem IX. 57.

Ὅταν γάρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς
Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰ θὼς τρυφᾶν,
Πεντασταίτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Haec ita a ſe emendata, in epiſtola ad Hemſterhuſium, interpretatur Bentlejus: „ſi quis ex plebe illa urbana, albus et ſoli inſuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel leviſſi-

mum ligonem vix quinque librarum pondere ſuſtulit, ſtatim *anhelus fit* et ilia ducit: ἄνω γίγνεται, ut Horat. *ſublimi fugies mollis anhelitu*. quod Jul. Scaliger non intelligebat." Valcken. ad Theocr. Adon. p. 315. Sed neſcio, an nemo dixerit, τὸ πνεῦμα κάτω ἔχειν, praeter Nicarchum in epigrammate quodam, alludentem ſimul ad illud loquendi genus, ἄνω καὶ κάτω v. c. διαλέγεσθαι, quo abuſus eſt Alexis ad deridendum Platonem apud Diog. Laertium III. 27.

Εἰς καιρὸν ἥκεις· ὡς ἐγὼ ἀπορουμένη,
Ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων,
Σοφὸν οὐδὲν εὗρηκ'.

Vide fragmentum Euripidis, ſicuti videtur, in Stobaeo p. 220. 17. Gesner. de quo agit Valckenarius Diatr. p. 199. coll. Lucian. Abdicat. T. II. p. 167. ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια. Utraque igitur locutione conjungenda ſcripſit Nicarchus, ut eſt in Codice Palatino:

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον χαμαὶ Διόδωρος,
Ἤβδησεν· ἔχει γὰρ πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Haec aliter a Planude, aliter a Brunckio ſunt conſtituta. Planudes, ſi fides habenda eſt librariis, legit Lib. II. Tit. XIV. ep. 6.

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον ἔχανεν Θεόδωρος,
Ἢ βδεῖ· ἔχει γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Brunckius Anal. T. II. p. 355. reſtituit:

χαίνεις, Θεόδωρε,

Ἡ βδεῖς· πτεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Felicius rem expediiſſe videtur H. Grotius, interpres κριτικώτατος. Vertens enim T. I. p. 419.

Vipera *namque infra ſibilat atque ſupra*, manifeſto legit Vir Summus; ut alibi planiſſimum me feciſſe arbitror:

Ἡ βδέω· ἔχις γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Hoc etiam apte dictum eſſe, et epigrammati in hominem, male loquentem, convenienter, quilibet, me non dicente, facile ſentiet. Suus enim cujusque carminis, quod Cicero ait, ſonus eſt, et quaedam intelligentibus nota vox. — Nicarchum imitatus eſt Incertus Anthol. Latin. T. I. p. 608.

Corpore par merulis, es par clamore cicadis.
Hinc differs, quod te tempora nulla vetant.
Dum loqueris, quaerunt cuncti, vox cujus ab ore?
Atque ſonan alterius corporis eſſe putant.
Miramur, tantum accipiant quî membra furorem,
Ut ſit forma levis, clamor et ira gravis!

Caeterum Socrates orationem, quam ſupra commemoravimus, ita concludit apud Platonem: πολὺ δ', οἶμαι, καλλίων σπουδὴ περὶ αὐτὰ γίγνεται, ὅταν τὶς τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος, λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν, ἔνεστί τε

καὶ ὑπείρη μετ' ἐπιστήμης λόγους· οἳ ἑαυτοῖς τῷ τε φυτεύσαντι βοηθεῖν ἱκανοί τε καὶ οὐχὶ ἄκαρποι, ἀλλὰ ἔχοντες σπέρμα. Similiter fere Meleager in altera epigrammatis jam allati parte:

— — ἔργα δὲ κρέσσων,
Οὐ λίθον, ἀλλὰ φρενῶν πνεῦμα μεθαρρυθμίσας,
Ἵλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρόπον, ὄφρα τυπώσας
Ἐντὸς ἐμῆς ψυχῆς ναὸν Ἔρωτος ἔχῃ.

Hinc lux adfulget epigrammati Leonidae Tarentini, quod legitur Anthol. Plan. IV. Tit. XII. ep. 55. Anal. T. I. p. 230.

Θεσπιέες τὸν Ἔρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυθερείης
Ἄζοντ', οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
Ἀλλ' ὃν Πραξιτέλης ἔγνω θεόν, ὃν περὶ Φρύνῃ
Δερκόμενος, σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων.

In verbo δερκόμενος haeserunt VV. DD. Brunckius Lect. p. 50. scribendum esse putat, ὃν πυρὶ Φρύνης ἀιθόμενος. Jacobsius, cui haec conjectura merito frigidiuscula, neque solita viri acutissimi sagacitate excogitata videbatur, Emend. in Epigr. p. 2. ipse tentavit, ὃν παρὰ Φρύνῃ Εὐρόμενος — λύτρον ἔδωκε. Videamus de vulgata lectione. Fingit auctor epigrammatis, Praxitelem Amoris signum non ab alio vel inchoatum absolvisse, vel repraesentatum imitando expressisse, sed a primo instituisse, *intuendo* veram dei imaginem, a Phryne acceptam, quam in Phrynes viderat ocellis. Hinc reddidit:

tanquam mercedem, fictum Amorem illi, a qua verum acceperat, ὃν ἔγνω θεὸν, ὃν παρὰ Φρύνη δερκόμενος σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων. Simonides ep. XC. Anal. T. I. p. 143.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνη μισθὸν ἑμεῖο διδοὺς ἐμέ.

Conf. Plinius XXXIV. 8. *Spectantur et duo ſigna ejus diverſos affectus exprimentia*, flentis matronae et meretricis gaudentis: *hanc putant Phrynen fuiſſe, deprehenduntque in ea* amorem *artificis*, et mercedem *in vultu meretricis*. Δέρκεσθαι autem eo ſenſu dixiſſe videtur Leonidas, quo Latini *intueri*. Cicero de Fin. B. et M. IV, 13. *Ut Phidias poteſt a primo inſtituere ſignum, idque perficere: poteſt ab alio inchoatum accipere.* huic eſt Sapientia ſimilis, *non enim ipſa genuit hominem, ſed accepit a natura* inchoatum. hanc intuens *debet inſtitutum illud*, quaſi ſignum, *abſolvere*. Idem pro Archia 6. *Quam multas nobis* imagines, *non ſolum ad* intuendum, *verum etiam ad* imitandum, *fortiſſimorum virorum* expreſſas, *ſcriptores graeci et latini reliquerunt? quas ego mihi ſemper in adminiſtranda republica* proponens, *animum et mentem meam ipſa cogitatione hominum excellentium* conformabam. Xenophon Sympoſ. c. IV. §. 1. Ἦν

δὲ μὴ ἐνομάζω, ἧττόν τι με οἴει μεμνῆσθαι αὐτοῦ; οὐκ οἶσθα ὅτι οὕτω σαφῶς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγράφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην. Grotius epigramma bene vertit:

Theſpiades verum Veneris venerantur Amorem,
Et qui non alio ſimilem ab archetypo,
Sed quem Praxiteles in Phrynes vidit ocellis
Utque frui Phrynes poſſet amore, dedit.

Leve mendum, quod tenuitate ſua effugit Editorum diligentiam, adhuc inſidet Meleagri ep. XX. Anal. T. I. p. 8.

Οἰνοπόται δέξασθε τὸν ἐκ πλάγας ἅμα πόντου
Καὶ κλῶπας τρέφοντ', ἐν χθονὶ δ' ῥλλύμενον.
Ἄρτι γὰρ ἐκ νηὸς μὲ μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
Ἀγρεύσας ἕλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαστείχοντ' ἐνόησα
Αὐτόματος δ' ἄνων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
Κωμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθείς.
Ἀλλὰ, φίλοι, ξείνῳ βαιὸν ἐπαρκέσατε,
Ἀρκέσατε, ξεῖνοι, κἠμὲ ξενίου πρὸς Ἔρωτος
Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν φιλίας ἱκέτην.

Bouherius in contrariis illis ſibique repugnantibus verbis αὐτόματος et ἄκων VI. 6. offendens reponebat, αὐτόματος ὁ ἄκων. Qua in re conſentientem habet Brunckium T. III. p. 313. Lect. Jacobſio contra, doctiſſimo Ana-

lectorum interpreti, Boulieriana emendatione nihil frigidius videtur. Is sensum hujus loci egregie expressit: „Quidni is, quem cupiditas impellit, meliore sui parte frustra repugnante et reclamante, sponte sua quidem, sed tamen invitus, ire dicatur?“ Retinendam igitur censet vulgatam lectionem αὐτόματος δ' ἄκων, qua commode uti potuisset Marcilius ad Horat. p. 78. ubi de Propertii II. El. XXV. 19. (XIX. 59.) agens:

Ultro contemtus rogat, et peccasse fatetur,

Laesus, et invitis ipse redit pedibus,

legendum esse adfirmat, *invitus ipse redit pedibus*. Sed hanc conjecturam merito cum Brukhusio explosit Burmannus. Magis etiam ridicula est Grammatici animadversio ad Homeri, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, Il. Δ. 43. Δοκεῖ δέ πως ἐναντίον εἶναι τὸ ἑκὼν, τῷ ἀέκοντί γε θυμῷ. Videtur sane! Διὰ καλῶς ὁ Τρύφων συναλείψας καὶ ἀποστρέψων τὸ α ἐν τῷ δῶμα, συνάπτει τὸ ἀεκὼν, ἵν' ᾖ, δῶκε ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. Hoc vero ineptissimum! Neque tamen Meleager scribere potuit αὐτόματος δ' ἄκων, quod vel Propertii locus testatur, quo duce sine haesitatione corrigendum est:

Αὐτομάτῃς δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρεται.

Rem ipsam optime expressit Apollonius Rhod. III. 644. de Medea:

Δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
Αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις, ὀπίσσω
Στρεφθεῖσ'· τὴ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
Εἶσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Idem III. 1152. ubi vulgo legitur αὐτομάτῃ:

Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης.

Horatius Epod. XI. 20.

Jussus abire domum, ferebar incerto pede
Ad non amicos heu! mihi postes, et heu!
Limina dura, quibus lumbos et infregi latus.

Haud uno vitio depravatum esse videtur ejusdem Meleagri epigramma LXXII. apud Brunckium T. I. p. 91.

Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν τρισάλαστε,
Ἐννύχιος ῥάζεις πλευροτυπῆ κέλαδον,
Γαῦρος ὑπὲρ κοίνας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ' ἔστι νυκτὸς
Καὶ τὸ φιλεῖν, ἐπ' ἐμοῖς δ' ἀδὺ γελᾶς ὀδύναις.
Ἆδε φίλα θρέπτειρα χάρις; ναὶ τὸν βαθὺν ὄρθρου
Ἔσχατα γαρύσις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

Ad versum 4. haec notavit Jacobsius Animad. Vol. I. P. I. p. 88. „cum puella igitur cubare putandus est poeta, quod non diserte dixit. Paulo durior verborum compositio, βραχὺ τοῦτ' ἔστι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν, corruptelae suspicionem movet.“ Insolentius hoc dicendi genus exemplo perquam apto illustrari potest. Sophocles Philoct. 1165.

Πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον
Εὐνοίᾳ πάσᾳ, πλάτταν.
Ἀλλὰ γνιῶς', εὖ γνῶς', ὅτι σοι
Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

Subauditur πάρεστι. Schol. γνῶθι δὲ, ὅτι κῆρα τήνδ', ὃ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεστιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. Fortaſſe etiam diſerte dixerat Meleager, ſe cum puella aut puero cubare. Lego equidem, invitis libraríis:

Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς
Παῖδα φιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' ἀδὺ γελᾷς ὀδύναις.

Poſſis etiam legere παιδοφιλεῖν: *gaudes, tam breve noctis ſpatium ſupereſſe, quo pueri aut puellae amore frui mihi liceat.*

Ulcus praeterea latere in voce θρέπτειρα v. 7. quis dubitet? Θρέπτειρα eſt nutrix, θρεπτήριος is, qui nutritur, aut ad alendum idoneus. Nutricia ipſa vocantur θρεπτήρια, θρέπτρα, apud Homerum etiam, ſi ſana eſt lectio, θρέπτα, de qua vide Euſtath. ad Il. Δ. 477.

Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.

Reliquus eſt θρεπτῆρι, nutritor, quem Meleagro reſtituamus, legendo:

Ἄδε φίλα θρεπτῆρι χάρις; ναὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον—
Haeccine eſt gratia, quam nutritori tuo refers?

Plane ita Meleager ep. CXVIII. Anal. T. II p. 347.

Λάξ γὰρ καὶ κοτέων, Ἀσία, ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
Τλάπτευν. λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.

Verſ. 6. γαρύειν, garrire, ut φθέγγεσθαι in epigrammate M. Argentarii VIII. Anal. T. II. p. 267. de incondito avium ſono proprie dicitur, unde ortum eſt proverbium, ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι, *incondita verba deblaterare.* Theocritus Eidyll. I. 136.

Κήξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Ubi Stephanus aliique viri docti legere malunt δαρίσαιντο, inducti verſu Virgilii, (Eclog. VIII. 55. *Certent et cygnis ululae.*) qui referendus potius erat ad Theocrit. Eidyll. V. 136.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας νύκτασι.

Hunc etiam locum ante oculos habere potuit auctor ep. 465, quod legitur in Analectis Brunckii T. III. p. 250. Τολμῷεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίαιν, ut adeo nullum hinc praeſidium repeti poſſit ad defendendam emendationem δαρίσαιντο, ſicuti olim putabam. In his, fateor, aliqua adhibenda eſt cautio, ne, ſimilitudines comparando, ad ineptias delabamur. Fac, Virgilium priorem Theocriti verſum in animo habuiſſe; quomodo haec verba *latine* exprimere

poterat? Latinae quidem linguae convenienter vertit, *Certent et cygnis ululae*, ut Lucretius III. 6. *Quid enim contendat hirundo Cygnis?* Illud γαρύειν rei, de qua agit Theocritus, adeo aptum est, ut, si γηρύειν τινὶ hoc sensu dici nequeat, vitium in alia hujus versiculi parte quaerendum putem. Legere igitur possis, id quod placebat etiam Schneidero, viro graece doctissimo:

Κὴξ ὀρέων διὰ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο,

h. e. *garriendo*, *canendo*, *cum lusciniis certent noctuae*. Ea enim est vis praepositionis διὰ, cum verbis conjunctae, ut iis tribuat interdum certandi significationem. Theocrit. Eidyll. V. 22.

— ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἤν τέ κ' ἀπείπῃς.

Quod Scholiastes reddit, ᾄδων ἐρίσω. Theocrit. Eidyll. VI. 15.

Ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται.

Illa vero sponte sua delicias faciendo tecum contendit, ut vertit Valckenarius, qui laudat T. II. in Miscell. Observ. V. T. III. p. 53. Pindarus Olymp. II. 154.

σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ:
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσία, κόρακες ὡς
Ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Scholiastes. ἀτελῆ καὶ περιττὰ καὶ ἀσύνετα φθέγγονται πρὸς τὸν συνετὸν καὶ θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ἀετὸν, ἀντιβοῶντες.

Meleagrum imitando expressit Marcus Argentarius Anthol. Planud. L. Tit. LX. ep. 16. Anal. T. II. p. 267. cui etiam epigrammati levem maculam adspersit librariorum incuria:

Ὄρνιτί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἦ σὺ δὲ Πύρρῃ
Εἴδωλον κούτῃ ᾤχετ' ἀποπτάμενον.
Ἦ τάδε θρέπτρα φίλοις, ὅτι θῆμά σε, δῶρον, ἁπάσης
Ὠτότου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγάλης;
Ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ' ΕΞΕΙΣ βωμὸν, ὃν ἀμοιβάμην.

Vers. 2. Verbum οἴχεσθαι, conjunctum cum participiis verborum, notum qualemcunque significantium, majorem celeritatis vim plerumque addere iis solet. Ut M. Argentarius, ita Homerus Il. B. 70. de somnio:

Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤιχετ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Plato Sympos. Vol. X. p. 189. ed. Bipont. ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἥρα, οἴχεται ἀποπτάμενος. Cf. Strat. ep. LXVI. Anal. T. II. p. 374. Similiter Homer. Odyss. Θ. 355. εἶπερ γὰρ κεν Ἄρης χρειὼ ὑπαλύξας Οἴχηται φεύγων. Valckenarius ad Callimachi Fragmenta p. 261. pro eo, quod vulgo legitur in ep. XLII. Anal. T. I. p. 471.

Τὸν βαθὺν ὑποστόρνυ ἔρασθέντα· ἡ δὲ ἐφεξῆς
ἀκρήτου προπόσεῖο ὤχετ' ἔχουσα κύλικα,

repoſuit, ὤχεσ' ἑλοῦσα, *cepit, vicit, ſuperavit.* Illud *foret ablatulit*, ut Theocrit. Eid. XXII. 167. Τὰ δ' εἰς ἀγρὸν ὤχετο κῦμα. Πνοιὴ ἀλκυόνι ἀνέπαυσε. Epigramma M. Argentarii, quod deſcripſimus, pulchre vertit Grotius II. I. p. 247.

Quid ſonuium mihi, galle, fugasti cum, improbe, Pyrrhae
Volat ſpecies ſtratis dulcis imago meis?
Hancne vicem reddis mihi? qui te polline pavi,
Uxoresque dedi tot tibi cartis aves?
Non te nocte canes poſthac, tibi juro Serapim,
Sacraque jurati te vocat ara Dei.

Melius exprimere non poterat Grotius verba, ἀλλ' ἔξεις βωμῶν· ὃν ὠμόσαμεν: in quibus vitium latere primus ſuſpicatus eſt Jacobſius, corrigens, Emend. in Epigr. p. 53. Φθάξεσαι αἱμάξας βωμόν. Forte legendum:

οὐκ ἔστι νυκτὸς
Φθάξεσαι, ἀλλ' ΗΞΕΙΣ βωμὸν, ὃν ὠμόσαμεν.

Ibis ad aram. Ἥξειν cum quarto caſu conſtruitur v. c. in fragmento Aeſchyli, quod ſervavit Stephanus Byz. v. Ἄβιοι. Hos verſus, nomine Σκυθῶν interpoſito, ita reſtituit Valckenarius Adnot. in Adon. p. 217.

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,

Γαβίους· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Hic Valckenarius: „Homeri Ἀβίους, ait, ab Aeſchylo dictos Γαβίους, Stephano Grammatico narranti fidem adhibuimus; forſan hac etiam in re nimis credulo: potuit enim is vitio Codicis ſui decipi; cur, obſecro, Homeri Ἀβίους, Γαβίους diceret Aeſchylus? Alii hoc verum arbitrentur: — ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τῆς τάχυπειθοῦς. Οὐ Δᾶν." Enimvero Stephanum non nimis credulum hac in re fuiſſe, teſtatur Scholiaſtes Venetus ad Il. N. 6. τούτους Αἰσχύλος Γαβίους φησίν. Idem tradidit Euſtathius l. c. p. 916, ſcribens, Αἰσχύλος δὲ φασὶν αὐτοὺς Γαυίους λέγει. Atque hanc Euſtathii et Scholiaſtae Veneti animadverſionem referendam eſſe ad Aeſchyli Prometh. vinctum v. 419. putabat Godofr. Hermannus, vir egregius, Obſervat. Crit. c. I. p. 9. Sed Aeſchylus Homeri Ἀβίους dixerat Γαβίους in Prometheo ſoluto, praefixo F ex F Aeolico nato, ut diſerte ait Stephanus: Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ γ. ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ. Unde primam ſyllabam in Γάβιοι brevem eſſe intelligitur.

CAPUT IV.

De epigrammate Antipatri Sidonii in Nioben. Ἔυθεος κόμη, insana caesaries. Philippi Theſſalonicenſis epigramma comparatum cum verſione Auſonii. Callimachus corrigitur. Antipater Sidonius pronuntiare ſex potuit νῆες, pro νῆας. Mulieres Syracoſiae et Corinthiae, fortaſſe etiam Atticae male loquebantur. Pauca de hac re ſententia corroboratur loco Platonis in Cratylo. Verba Corinthia. Quid ſit Siciliſſare apud Plautum? Cicero vertit Platonem. Catulli epigramma in Arrium illuſtratur. Graece dici non poteſt, χεῖρα νεύειν. Quatuor deinceps Antipatri epigrammata, in Anacreontem, hirundinem, et Gallum corriguntur. Ἀπολειπεῖν locum, quem ſe nimium amoris Historia, cive oculos habuiſſe videtur Antipater Sidonius. Animalium pullos Graeci vocant, nomine parentum, flexo in ῠδος. Locus Ariſtophanis illuſtratus, Euripidis etiam in Phoeniſſis. Aera χάος appellavit Euripides, teſte Probo. Fragmentum Diogenis Tragici emendatum. Pindari aemulatum cum loco Catulli.

Antipatri Sidonii.

Εἶπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα χεῖρα νέευκας
Εὐθεον ἐξ ἀδίνων πρωτοτόκοις ἀδίσιν·
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ἢ πολύτεκνος,
Νῦν ἀτέκνοις τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν,
Ἃ μὲν γὰρ παίδων ἀπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπόπτερος
Κέκλιται· ἃ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἐσμὸς ἀποφθιμένων.

Ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιαν, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρας ἕση, Νιόβα, κἄϊδι τειρομένα.

Anthol. Planud. IV. Tit. IX. c. 5. Anal. T. II. p. 18. Furentem prae dolore Nioben exhibet verfu fecundo ἔνθεος κόμα. Latini plerumque diſtinguunt crines *paſſos* a crinibus *ſparſis*. Illi lugentium ſunt, et ſupplicum, hi vaticinantium et furibundorum. Sed audaciores poetae crines ſparſos, exemplo Graecorum, *inſanos* etiam dicunt. Statius Theb. X. 598.

Ille coronatos jamdudum amplectitur ignes,
Fatidicum abſorbens vultu flagrante vaporem.
Stant triſtes horrore comae, vittasque trementes
Caeſaries inſana *levat.*

Ad quem locum Barthius T. III. p. 1216. *inſana*, inquit, *caeſaries omnia prodigia vincere videtur.* Nolim equidem Statianum dicendi genus ubique, ut probum, defendere. Sed prodigium illud inſanae comae averruncari facile poteſt exemplis aliquot Anthologiae Graecae. Dioſcorides ep. XI. Anal. T. I. p. 495. de Gallo:

Ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι κόμην.

Antipater Sidonius ep. XXVII. Anal. T. II. p. 13. de eodem:

Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους.

Similiter Alcaeus Meſſenius ep. VIII. Anal. I. p. 488.

Ἔνθους ἐομβητὴν ἐστροφάλιξε Φόβην.

Malum Argus, quem vocalem *fatidicum*que fabula tradiderat, propterea *inſanam* arborem vocat idem Statius Theb. V. 373. Haud facile in tali re offendet, qui tritas habet veterum poetarum, inprimis graecorum, dictionibus notandis aures. Iniquum tamen judicem poeta nactus eſt Jul. Scaligerum, cujus haec extat in iſtum locum animadverſio *Poet. L. V. c. 12. inſano Epitheto inſanam arborem dixit!*

Ultimum epigrammatis, quo de agimus, verſum vitio aliquo laborare, vel ex hac Grotii caeteroquin pulcherrima verſione apparet:

Non pudet ad coelum quod palmas femina tollis,
Impia lymphatas ſparſa per ora comas?
Latonae, foecunda parens, jam conſpicis iras,
Jurgiaque inſanae mentis acerba gemis.
Eſt quae natarum nece palpitat: altera ſenſu
Linquitur: huic nimium certa ſagitta venit.
Necdum crede mihi luctus finire: ſororum
Triſtia nam ſequitur fata virile genus.
Infauſta prognata die: nec meta laborum
Mors tibi. nam fies, Tantali, morte ſilex.

Repraeſentaverat artifex aliquis, ſive quod ita

eſt, ſive quod ita fingitur, repraeſentaverat igitur miſerrimam matrem propter ſubitam natorum mortem tanto horrore correptam, tanto ſtupore defixam, ut ea *diriguiſſe malis*, quod Ovidius ait, videri poſſet. Hoc poeta, fabulae ſubſidio uſus, addidit de ſuo. Omnino illud notandum eſt, ſcriptores horum carminum plerumque in fine expoſitionis, quam vocant, addere ſententiam aliquam, quae operis propoſiti argumentum quodam modo illuſtret. Hinc Auſonius interpolavit Philippi Theſſalonicenſis epigramma in Medeam Anal. T. II. p. 223.

Τίς σου, Κολχὶς ἄθεσμε, συνέγραφεν εἰκόνι θυμόν;
Τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρβαρον εἰργάσατο;
Αἰὲ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον. ἦ τις Ἰήσων
Δεύτερος, ἢ Γλαύκη τις πάλι σοι τρόφασις;
Ἔρρε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. σῶν γὰρ ἀμέτρων
Ζήλων εἰς ἃ θέλεις καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

Quae non ſufficere ratus Auſonius, addendo uno diſticho, id quod volumus, ſatis illuſtrat ep. 122.

Quis te pictorum ſimulavit peſſima Colchis,
In natos crudum volvere mente nefas?
Usque adeone ſitis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere caede velis?
Numnam te pellex ſtimulat? numne alter Iaſon,
Altera vel Glauce ſunt tibi cauſa necis?

Quin ne picta quidem fis barbara. namque tui vu
Cera tenax zeli concipit immodicam.

Laudo Timomachum, matrem quod pinxit i
enſem
Cunctantem prolis ſanguine ne maculet.*)

Sed hos verſus, ſi abeſſent, nemo deſidera quandoquidem idem fere ſenſus ineſt diſtichi ſuperiori. Magis apta eſt ſententia, qua epigramma in Nioben concluſit Antipater Sidonius, utpote fabulae notiſſimae accommodata: *etiam in lapidem converſa priſtinorum malorum memoriam retinebis.* Hoc latet in verbo τειρομένα, cujus vis in Grotii verſione periit, quamquam is exprimere voluit vulgatam lectionem, κ' ἄϊδι τειρομένα, *nec meta laborum Mors tibi.* Sed hoc repugnat reliquis: *nam fies, Tantali, morte ſilex.* Igitur ſequenda eſt Brunckii ratio, qui recte monuit, Nioben in lapidem converſam non poſſe verſari *apud Plutonem.* Idem hic accidiſſe videtur librariis,

*) Timomachi Medeam, *anxia ſollicitis meditantem vulnera gnatis*, ut eſt in Culice, v. 249. Antiphilus deſcribens ep. XX. Anal. T. II. p. 174. hoc modo finit: Ἀρκεῖ δ' ἃ μέλλησεις, ὄψα σοφός. αἷμα δὲ τέκνων Ἐκφερε Μηδείᾳ, καὶ χρὴ Τιμομάχου. Hinc Calliſtratus XIII. p. 905. οὐ γὰρ ἀτεγκτος οὐδὲ ξυριώδης ἡ εἰκών, ἀλλ' εἰς ξυμοῦ καὶ ἀνίας ὑδεῖζιν διηρθρω. Vulgo, μανίας. Sed dixerat paulo ante Calliſtratus, καὶ ξυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἡ εἰκών.

atque Scholiastis Homeri in loco classico de Niobes sorte Il. Ω. 614.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσι, κ' ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει.

Ubi unus e Scholiastis haec animadvertit: ἀκυρῶς. πῶς γὰρ ἡ λίθος πέσσει; Φιλήμων δὲ ὁ Καμιρεὺς φησί· ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεούς, οὐδέποτε ἐπιστάμην, οὐδὲ οἶμαι πείσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο, καὶ κήδεα πέσσει. — Talem hominem exhibet Macedonii epigramma, ipsa nive frigidius, Anal. T. III. p. 114. Sed praestat comparare egregium locum Sophoclis Antig. 823 sq.

Ἥκουσα δὴ λυγροτάταν ἁλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς
Πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
Ὄμβρῳ τακομέναν,
Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
Χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
Δειράδας.

Perpetuus Graecorum imitator Propertius II. El. XX. 7.

Nec tantum Niobe *bis sex ad busta superba*
Sollicito *lacrymas depluit e* Sipylo.

Jam planum me feciſſe arbitror, quae ſit vera epigrammatis ſententia, et quo modo corrigendum ſit verbum ΚΑΪΔΙ. Scripſit haud dubie Antipater:

ἄπνους αὖτὰ
Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, ΚΗΔΕΪ τειρομένα.

Inter Epitaphia Heroum et Heroinarum, quae „antiqua quum apud Philologum quendam reperiſſet“ latino ſermone convertit Auſonius, unum extat in Nioben ep. 47. cujus archetypum in Anthologia graeca non invenitur, ſed dignum illud, quod hoc loco repetatur, quandoquidem commentarii inſtar eſt in eam, quam propoſui, emendationem:

Niobae, *in Sipylo monte juxta fontem*, ſepultae.

Thebarum regina fui: Sipyleia cautes
Quae modo ſum. laeſi numina Latoidum.
Bis ſeptem natis genitrix laeta atque ſuperba,
Tot duxi mater funera, quot genui.
Nec ſatis hoc divis. duro circumdata ſaxo
Amiſi humani corporis effigiem.
Sed dolor, *obſtructis quanquam vitalibus, haeret:*
Perpetuasque rigat fonte pio lacrymas.
Pro facinus! tantaene animis coeleſtibus irae?
Durat adhuc luctus, matris imago perit. *)

*) Exortus nuper eſt vir doctus, qui legere mallet; Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, δάκρυσι λειβόμενος. Sed hoc longius a vulga-

Haec ad ſtabiliendam emendationem, conſenſu viri acutiſſimi nunc etiam corroboratam, contuliſſe ſatis haberem, niſi vindicanda adhuc eſſet litera η in voce κήδεϊ, quam Antipatro reddidimus. Jacobſius enim, quem verus epigrammatis ſenſus minime fugit, ſcribendum eſſe putavit, κάδεϊ τειρομένα. Quid vero intereſt inter hanc et illam, qua nos uſi ſumus, ſcribendi rationem? Permultum ſane! Nam vix credo, Antipatrum Sidonium, etſi dorica dialecto exaratum ſit hoc carmen, κᾶδος pronuntiaſſe pro κῆδος. Alcman, ſed aeolice ſcribens, Pindarus etiam dixit κάδεα. Idem facere potuit Sophron in Mimis, ſed τὸ ἀκριβὲς τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Nam Syracoſiae mulieres et Corinthiae, (*Atticae* etiam) antiquioris dialecti retinentes, male loquebantur. Theocrito vero, aliisque ſcriptoribus, qui doricam recentiorem adoptarunt, haec et his ſimilia jure ſuo abjudicabat Valckenarius Adnot. in Adon. p. 199. ſeq. Haec legenti mihi in mentem venit eorum, quae in libro, errorum quidem refertiſſimo, ſed laude ſua

---

ta lectione abit. Neque vero cum Jacobſio legerem, Πίτρη ἔσχ — τειρομένα. Hoc participium commode referri poteſt ad Nioben, ſalva noſtra interpretatione. Caeterum κᾶδι facilius permutari potuit cum κήδει, quam cum κάδει.

minime privando, (*Recherches philoſophiques ſur les Grecs* T. I. p. 189.) de mulieribus Atticis diſputavit de Pauw: *les courtiſanes, qui fréquentoient librement les écoles des philoſophes, étoient infiniment plus inſtruites*, que les femmes de qualité, qui ne parloient peut-être pas même exactement la langue Grecque: *et il eſt auſſi très-probable qu'on obſervoit le même phénomène* à Rome; *car Cicéron ne cite que cinq ou ſix dames Romaines, dont le langage étoit pur et correct;* d' où l'on peut inférer que les autres parloient vicieuſement le Latin, etc. Nemo, quod ſciam, locum deprehendit, quem auctori hujus libri in mente haeſiſſe, quum iſta ſcriberet, perquam eſt probabile. Nimirum *Iliacos intra muros peccatur et extra.* Vide, quae de mulieribus Trojanis diſputat Plato Cratyl. §. 12. ed. Fiſcher. Plato autem is fuit, cujus auctoritatem, quamquam non ſatis religioſe, Pauwius ſequeretur. Is in Cratylo §. 32. haec ait: οἶδα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο· καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα, ἢ ε ἢ ἦτα μετάστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. — Πῶς δή; — Οἷον, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἰμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν· οἱ δὲ νῦν, ἡμέραν.

Iudit tota res, ut apparet, ad solam pronuntiationem; quam tantum abest, ut muliercalis (quae *multorum sermonis experres, ea tenebunt saltem, quae prius didicerant*) vitio verterit Philosophus, ut potius hoc nomine eas laudaverit, quamquam neguit vix, pullit, quin haec ab aliis, v. c. Comicis, in deteriorem partem explicari, et irrisione ludi potuerint, ut hactenus veri aliquid subesse videatur septentiae Pauwianae. Ita quidem se res habuit cum Syracosiis, quarum rusticam in pronuntiando simplicitatem imitatur Theocritus in Adoniazusis, secutus haud in re Sophronis Mimum, quo, ut videtur, mulieres Corinthiae, in celebertimo Isthmiorum certamine suo more, dialecto et *solocismis* blaterantes, deriserat. Hoc sensu *Corinthia verba* dici potuisse ab auctore Catal. II. Virgil. T. IV. p. 170. ed. Heyn. si quis affirmaret, me quidem haberet consentientem. Iis, quae de Sophrone et Epicharmo egregie disputavit Valckenarius, adde lepidam Ulpianum inter et Myrtylam de verbo βαλλίζειν altercationem apud Athenaeum Lib. VIII. p. 362. A. Intelligetur ita, quid sibi voluerit Plautus Menaechm. Prolog. v. 11.

Atque adeo hoc argumentum Graeciſſat tamen:
Verum non Atticiſſat, at Siciliſſitat.

Videtur Plautus indigitare scriptorum Siculorum, ut Epicharmi et Sophronis consuetudinem, vulgarem sermonem imitandi, et voces vel inusitatas recipiendi, vel inauditas cudendi, quum statim exempli causa *Antelogium*, et in ipsa fabula ejusdem commatis plura verba addat, v. c. *glandionidem suillam, laridum pernonidem*, alia. Huc pertinet etiam Petronii *Multiphagonidia*, in prologo Boemuli, quae vox nec graeca est, nec latina. Vide Toupii Emendat. in Suidam P. III. p. 572. ed. Lips. Eadem licentia usi sunt Dinolochus, Rhinthon, alii, quod innuit Athenaeus III. p. 111. C. Sed Siculi, et reliqui fere magnae Graeciae populi, omnino *bilingues* erant. Vide Ruhnkenium ad Vell. Paterc. p. 16. et p. 20.

Locum Platonis, supra descriptum, paene vertit, certe in rem suam convertit Cicero de Orat. III. 12. *Equidem cum audio sororum meam, Laeliam*, (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, *quod multorum sermonis expertes*, ea tenent semper, quae prima didicerunt) *sed eam sic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire. Sono ipso vocis ita recto et simplici est, ut nihil ostentationis aut imitationis afferre videatur. — Quare Cotta noster, cujus tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitaris*, (hoc πλατειάζειν vocat

Theocritus Adon. v. 88.) *ut Iota literam tollas et E pleniſſimum dicas, non mihi oratores antiquos, ſed meſſores videtur imitari.* Quae media his interjecta ſunt verba: *ex quo ſic locutum eſſe ejus patrem judico, ſic majores; non aſpere, ut ille, quem dixi, non roſtice, non hiulce, ſed preſſe, et aequabiliter, et leniter;* haec igitur verba ſeorſim exponenda duxi, ut componerem hunc locum cum lepidiſſimo Catulli epigrammate in Arrium. Mirum autem videri debet, quid ſit, quare Cicero pronuntiationis rectae ac ſimplicis, qua Laelia excellebat, cauſam a *patre* ejusque *majoribus*, Catullus contra pravam Arrii conſuetudinem, verba inflata et quaſi anhelata gravius efferendi, a *matre* ejusque *familia* repetendam eſſe putaverit:

Chommoda *dicebat*, *ſi quando commoda vellet*.
Dicere, et hinſidias *Arrius inſidias*:
Et tum mirifice ſperabat ſe eſſe locutum
Quum, *quantum poterat*, *dixerat* hinſidias.
Credo, ſic mater, ſic Liber avunculus, *ejus*
Sic maternus avus *dixerit*, *atque* avia.

Valckenarius ad Fragment. Callimachi p. 62. „cur, ait, matrem ſolam et genus maternum in acerbiſſimo memoret epigrammate Catullus, optime, ni fallor, ipſemet intellexit Arrius.“ Satis conſtat, eodem tempore Romae in uſu

fuiſſe diverſam pronuntiandi rationem, ita quidem, ut laus ſuavitatis ejus, quae leni literarum appellatione continetur, a Cicerone tanquam propria tribuatur quibusdam familiis, Laeliorum, Muciorum, Catulorum. Erant igitur multae aliae, quas barbaries aliqua domeſtica infuſcaverat, Brut. 74. *Magni autem intereſt*, (eodem Cicerone auctore, Brut. 58.) *quos quisque audiat quotidie domi, quibuscum loquatur a puero: quemadmodum patres, paedagogi*, matres *etiam loquantur!* Fac, matrem Arrii ejusmodi ſtirpis prolem fuiſſe, quam barbaries aliqua domeſtica infuſcaverat. Hanc, utpote mulierem, quae *incorruptam* antiquitatem facilius conſervaret, probabile eſt, antiquam familiae et quaſi per manus traditam dialectum retinuiſſe, marito licet melius loquente. Quo quidem poſito, ſequitur, Catullum, ut Arrium pungeret, majori jure matris, quam patris, mentionem injeciſſe. Atque hinc etiam apparet, haud vanam fuiſſe Pauwii, a multis tamen propterea vehementer notati, ſententiam, quum diceret, e Ciceronis loco Brut. 58. effici, reliquas mulieres vitioſe locutas eſſe.

Sed redeamus ad epigramma Antipatri Sidonii, quod nondum perſanatum eſt. Quis enim non offendat in primo carminis verſiculo?

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡΑ
ΝΕΜΕΤΚΑΣ;

Quis vero unquam graece dixit, χεῖρα νεῖσθαι, et quidem πρὸς Ὄλυμπον, pro, *manus tollere* ad coelum? Alterum νεύειν εἰς τὴν γῆν sive πρὸς τὴν γῆν, *demittere caput, oculos, in terram*, satis notum; alterius exemplum nusquam occurrit. Neque ea loca, quae contulit Wakefield in Silv. crit. V. p. 64. insolitum hoc dicendi genus sartum tectumque praestant. Ut breviter dicam, quod res est, elegantissimum illud epigramma, duobus mendis, quoad scripturam, levissimis, quoad sensum maximis diu contaminatum, hoc modo legendum est:

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡ' ΑΝΕ-
ΝΕΙΚΑΣ,
Ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ᾧ πολύτεκνε,
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν.
Ἃ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπάπνους
Κέκλιται· ἃ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἐσμὸς ἀποφθιμένων.
Ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνους αὐτὰ
Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, ΚΗΔΕΙ τειρομένα.

Manum *tollere* vulgo est, ἀνέχειν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα. Euripides Phoen. 1419. ἀναφέρειν dixit de pede:

Δεῖν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,

pedem tollit ad regrediendum, retro fert, ἀνέχει, ut loquitur Tragicus Hippol. 1292.

Ἦ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις.

Quod Valckenarius p. 303. explicat, ἀναφέρεις, ἀναγεις, ſive ἄνω ἔχεις. Homer. H. H. 130.

Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρει.

Quod expreſſit Ennius apud Ciceron. de Divin. I. 20.

Quanquam multa *manus ad coeli caerula templa*
Tendebam lacrymans, et blanda voce vocabam.

P. Burmannus ad Gratium Cyneg. 495. adſirmat, *multa* h. l. non neutro genere pro *multum*, ſed feminino pro πολλὴ, capiendum eſſe. Neque me fugit, Ruhnkenium hanc Burmanni ſententiam ſuam feciſſe in Epiſt. Crit. II. p. 142. ad Callimachi H. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. Sed πολλὰ et *multa*, Homeri et Ennii, plane ſibi reſpondent, ut hoc etiam neutro genere, ſive pro adverbio accipiendum eſſe videatur. — Caeterum hodieque extant Niobes ſigna Florentiae. Extant item duo Anaglypha, quorum alterum expoſuit Winckelman. Monument. 89. alterum Viſconti in Muſeo Pio-Clementino T. IV. t. 17. Nulli horum operum convenit epigramma Antipatri Sidonii. Unde hic etiam

ſuſpicio oritur, auctorem ficte loqui. Sed plura olim Niobes ſigna extiterunt, ut haec res ad liquidum perduci nequeat. Vide Heynium in Comment. Societ. Gotting. T. X. p. 112.

Ejusdem.

Εὖδεις ἐν ῥοδίμοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας·
Εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα,
Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων
Βάρβιτ', ἀνεκραύου νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ἠϊθέων γὰρ ἔριστος ἔφυς σκοπός· ἐς δέ σε μοῦναν
Τόξα τε καὶ σκαλιὰς εἶχεν ἑκηβολίας.

Anal. T. II. p. 26. Ἀνακρούεσθαι v. 4. proprie eſt, tentandi praeludendique cauſa citharae chordas impellere, ſicut in cantu dicitur, μέλος ἀναβάλλεσθαι. Vide T. H. ad Luciani Nigr. T. I. p. 47. Hinc ἀνάκρουσις idem eſt atque προοίμιον in nomo Pythio, quo Apollo ad pugnam cum Pythone ſe praeparans repraeſentabatur. Strabo Lib. IX. p. 290. ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν. Hoc loco ἀνακρούεσθαι νέκταρ eſt, *percutere lyrae carmen*, ut loquitur Propertius II. El. I. 9. Alii eodem ſenſu dicunt κρέκειν, ἀράσσειν μέλος. Unde cor-

rigendus est Paulus Silentiarius in Ecphrasi S. Sophiae v. 3:

οὐδὲ πρωπαίοις

Ἀμφὶ τυραννοφόνοις κανοχηπόδα Θυμὸν ἀράσσω.

Lege, ὕμνον ἀράσσω. Hymnos v. 38. εὔποδας vocat. Conf. Theocrit. Eidyll. IV. 30.

ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς

Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥου.

Antipater Sidonius ante oculos habuisse videtur locum Anacreontis, cujus meminit Himerius Orat. XIV. p. 612, ed. Wernsd. Ἐκεῖνος γὰρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγου αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι. — V. 5. Brunckius legit ἠϊθέου, Jacobsius, εἰς σὺ, γέρον, γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός. In alia omnia abiit Grotius, qui malebat, Ἠϊθέων γὰρ ἔρωτος ἔφυ σκοπὸς, Smerdis scilicet, cui adeo, nova plane imagine, tribuendi forent arcus, telorumque, quibus Anacreontem vulneraret, conjectus:

Mortue Anacreion post pulchra poemata dormis,
Et tecum pernox dulce locuta fides.
Dormit et auricomus Smerdis, ver illud Amorum,
Cantabat nectar cui tua blanda chelys.

Nam fuit ardori juvenum scopus ille, *sed in quem*
Tela truce ex arcu mitteret, unus eras.

Ejusdem.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρεόντος ἀμείβων,
Εἰ σοὶ καὶ μικρῶν βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
Σπεῖσον ἐμῇ σπονδῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἶνῳ
Ὀστέα γηθήσῃ τάμὰ νοτιζόμενα,
Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΟΤΑΣΙ κώμοις,
Ὡς ὁ Φιλαίχμου σύντροφος ἁρμονίης,
Μηδὲ πανάφθιμενος Βάκχου ὀίχα τοῦτον ὑποιδῶ
Τὸν γενέτῃ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 189. Anal. T. II. p. 116. Versus 5 et 6, Brodaeus his verbis interpretatur: „quoniam ego Bacchi auribus curae fui cantus, id est, canens, et vinolentae Harmoniae alumnus.“ Ita fere Grotius, qui vertit:

Auribus ut teneri vox semper grata Lyaei,
Qui dapis et Musae nuper alumnus eram,
Haec quoque non tolerem dulcis fastidia murrae Bacchi
Humano generi debita vasta loca.

Non miror, vulgatam lectionem displicuisse Brunckio, qui in Lect. p. 227. ipsius Anacreontis personam exprimi debere in hoc versu, ut et in sequentibus, recte animadvertit. Neque tamen *facilis* haec potest haberi emendatio, quam in textum recepit:

Ὡς ὁ Διωνύσοιο λελασμένος οὔποτε κώμων.

Aliam viam ingressus Jacobsius, Animad. Vol. II. P. I. p. 68. reposuit:

Ὡς ὁ Διωνύσου μεμνημένος ὄργια κώμων.

quandoquidem ego in mysteria comissationum Dionysi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Me nondum poenitet conjecturae meae.

Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΗΘΑΣΙ κώμοις.

h. e. homo *conviviis adsuetus*, qualis Anacreon fuit, qui propterea etiam versu minori dicitur, ὁ Φιλοκρήτου σύντροφος ἁρμονίης. Ita loquitur Nonnus XXXVII. 493. Ἡθάων συγμαχίῃ μεμελημένος. Idem I. c. 36. Παντοίαις ἀγκάλῃσι μεμηλόπες, plane ut Pindar. Ol. I. 145.

Ἀ τέκε λαγέτας ἐξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας Ἰώνων.

Plura exempla collegit Donvillius ad Charit. p. 580. et alibi. Est igitur μεμελημένος ἡθάσι κώμοις idem, qui Φιλόκωμος, ut Anacreontem vocat Simonides, Anal. T. I. p. 136. ep. LIV.

Ὡς ὁ Φιλοκρήτου τε καὶ οἰνοβαρὴς Φιλόκωμος
Παννύχιος κρούων τὴν Φιλόπαιδα χέλυν.

Incerti.

Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν οὖσαν μητέρα τέκνων
Ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
Αἶξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
Νύσσωσεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις,
Καί σε κινυρομέναν ἑπτὰ ἄθρους ἤλασε δαίζων
Ἥρπαγεν ἰσχαρέου λαβρὸν ἐπ' ἀσθμὰ πυρός.
Καὶ θάνεν ἡλιτοεργός· ἰὼ ὡς Ἥφαιστος ἀμύντωρ
Τὰν ὑπ' Ἐριχθονίου παῖδος ἑωσφόρου.

Anthol. Plan. III. Tit. XXIV. Epi Anal. T. II. p. 23. Descripsi hoc epigramma ex editione Plandea, id quod, nisi etiam non monente, indicasset primus statim versus, quo nunquam vidi magis elumbem. Tales hexametros pangere solebant Tzetzes, Planudes, et ut quisque horum simillimus erat, non Antipater, sive is Sidonius fuerit, sive Thessalonicensis. Alterutrum enim hujus carminis auctorem esse, e Membranis constat, quae versum istum hoc modo exhibent:

Ἄρτι νηγενέων σε χελιδόνι μητέρα τέκνων.

Accentu mutato lectio, χελιδόνι, servari poterit. Nam falsa est Grammaticorum quorundam regula, Substantiva oxytona in Vocativo literam ι ubique retinere. Vide fragment. Eu-

ripidis 34. ed. Beck. p. 497. Forma paulo rariore, χελιδονὶς, utitur Antipater Sidonius ep. XXVI. χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ, et Incertus ep. DCCXXXII. Anal. T. III. p. 310. Ut χελιδὼν et χελιδονὶς, ita in usu fuere ἀηδὼν et ἀηδονὶς. Quibus adde tertiam formam, χἐλιδὼ (Aristoph. Av. 1412.) et ἀηδὼ, (Sophocl. Aj. 628.); Eustath. ad Il. Θ. p. 604. 29. Τὸ Γαργοῦς, κλίνεται, ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς. ἦσαν δὲ καὶ τὸ Ἀηδοῦς, ὃ ἐστιν ἀηδόνος, παρὰ Λοφοκλεῖ, καὶ τὸ χελιδοῦ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν. Quae Pindaro dicta fuit Χελιδών, ea Atticis dici potuisset Χελιδὼ, οῦς, ut Γοργὼ, οῦς, Γοργὼν, όνος, et similia. Vide inprimis Etym. M. in v. Ἀρηγόνες.

Pullum hirundinis, quem νεηγενὲς χελιδόνος τέκνον vocat Antipater, Achaeus Tragicus, teste Eustathio ad Homer. Il. I. p. 655. a. dixerat χελιδόνος μόσχον, hoc versu:

Χασκάζοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

Quicum confer Juvenal. Satyr. X. 230.

Ipse ad conspectum coenae diducere rictum
Suetus, hiat tantum, *ceu* pullus hirundinis, *ad quem*
Ore volat pleno mater jejuna,

quoniam scilicet, ut ait Homer. Il. I. 323.

ἔρυις ἀστῆσαι νεοσσιὰς πρὸ φέγγεος.

Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, καὶ ὣς δ' ἄρα κἀπὸ λεῖ αὐτῇ.

Platon. Sympos. p. 239. ed. Bip. καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. — Iſtam Achaei audaciam non ferens Euſtathius adfirmat, poetam dicere debuiſſe non μάσχον, ſed νοττὸν aut χηλιδονιδῆα. Ita enim Graeci pullos animalium vocare ſolebant, nomine parentum flexo in δεύς, ut λυκιδεῖς, λαγωδεῖς, περιστεριδεῖς etc. dicebant, luporum, leporum, columbarum pullos, de qua re ſuo more diſputavit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. v. 121. p. 401. ita quidem, ut in *editis* Grammaticis vix quicquam praeter ea loca, quae ibi congeſta ſunt, repertum ivi ſibi ipſe perſuaderet vir unus omnium eruditiſſimus. Quod tamen ſecus eſt. Extant duae gloſſae apud Suidam, quae non modo doctrinam illam egregie confirmant, ſed illuſtrant etiam locum quendam Ariſtophanis, cujus venuſtatem interpretes non ſatis aſſecuti eſſe videntur. Suidas igitur in v. Χαιριδεῖς. ὑπὸ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Exſcripſit Suidas Scholiaſten ad Ariſtophanis Acharn. 864.

Παῦ' ἐς ἡμᾶς, οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
Πάλαι προσέπτασαν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
Ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδεῖς βομβαύλιοι.

Dicaeopolis, qui tibicines istos Thebanos appellaverat σφῆκας, ut sibi constet, eosdem deinceps vocat Χαιριδεῖς q. d. pullos Chaeridis, qui a Chaeride, tanquam vespae a parentibus, didicissent τὸ βομβεῖν. Similis locus est in Avibus 86ϛ.

Παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτί τί ἦν
Τοῦτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεινὰ ἰδὼν,
Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.

Eodem respexit Suidas in v. Περιστερίδεῖς. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χαιρίδος Χαιριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς Περιστερίδεῖς. — Paululum conturbari ista Valckenarii ratio videbatur animadversione aliqua, quam e Philemonis Lexico Technologico Ms. delibatam cum amico communicaverat D. Ruhnkenius: Λαγίδης, πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ Λαγωοῦ, ὡς, ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, Πελαργίδης, τοῦ λύκου, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Περδικιόνης. Huic etiam glossae adstipulatur Suidas in v. Λαγίδης. ὁ τοῦ Λαγωοῦ. Sed ut a Philemone de gradu se dejici non passus Valckenarius, ista omnia in δεὺς terminanda esse recte statuit, ita et Suidam aut errasse arbitror, aut scripsisse Λαγιδεύς. ὁ τοῦ Λαγωοῦ. Atque hinc intelligitur,

quo spectet brevis illa sed docta Wyttenbachii, viri clarissimi, animadversio ad Plutarchum de Educ. Lib. c. II. ubi vulgo legitur: πάνυ δ' ἄξιον ἐπαινεῖν καὶ Λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης. οἵτινες Ἀρχίδαμον, τὸν βασιλέα ἑαυτῶν, ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες, ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο. Admodum hic variant libri in voce βασιλίσκους, exhibentes βασιλείδια, βασιλείδας, βασιλιδεῖς. Wyttenbachius, „forte, ait, βασιλιδεῖς, licet a nullo codice confirmatum, verum est." Βασιλίσκους tamen hos Archidami regulos futuros vocat Athen. XIII. p. 566. A. βασιλείδια Theophrastus T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει.

Vers. 2. Σάλπειν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι alii dicunt σώζειν. Antiphanes Excerpt. Grot. p. 625.

Ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ πόλπιδος
Αὐτῆς.

Euripides Hercul. Fur. 71.

Οἱ δ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
Σώζω νεοσσούς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.

Aeschylus contra eodem sensu dixerat ἐπώζειν, quod proprie est *ovis incubare*. Hesychius. Ἐπώζειν, ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς. ἐθημένη πάρος, Τέκνοις ἔπωζε

τοῖς τεθνηκόσιν. Sed nutrix eosdem infantes θάλπει καὶ ψύχει, in fragmento Sophoclis apud Plutarchum Sympos. VI. 6. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται, (Fragm. Soph. p. 638.)

Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρεπίαις
Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Vers 5. ἦλθε δαΐζων. Recte Brunckius reposuit δαΐξων. Valckenar. ad Adoniaz. p. 308. „verbis motum significantibus sic, ut notum est, participiorum accedunt futura:" quemadmodum iisdem, in futuro positis, accedunt participiorum praesentia, ut apud Eurip. Phoeniss. 259.

Σχῆμα Φοινίου μάχης,
Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐριννύων.

Alii legebant οἴσεται. Schol. ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως πορευθήσεται, quod neutri lectioni accommodari posse adfirmat Valckenarius, ratus, auctorem hujus adnotationis in suo Codice scriptum forte reperisse, ἂν Ἄρης τάχ' ἕξεται — φέρων. At εἴσεται h. l. non est *cognoscet*, quod putabat vir praeclarus, sed futurum verbi εἶμι, *ibit*, adeoque idem quod ἕξεται, aut πορευθήσεται. Homer. Odyss. O. 213.

Ἀλλ' αὐτὸν καλέων δεῦρ' εἴσεται.

Ita etiam Latini, ut Propert. I. El. VI. 33.

Seu pedibus terras, ſeu pontum carpere remis
Ibis, *et accepti pars eris imperii.*

Reſtituenda igitur Euripidi ſua lectio εἴσεται Φέρων, eo quidem, quem diximus, ſenſu. Alterius conſtructionis exemplum hoc eſt Med. 1384.

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως
Αἰγεῖ συνοικήσασα τῷ Πανδίονος.

Longe diverſa eſt ratio eorum locorum, quibus *cognoſcendi* ſignificatum habet εἴσομαι, ut Ariſtoph. Nub. 1142. et Aeſchyl. Choeph. 303. Quibus adde Euripid. Iphig. in Aul. 970.

Τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν, πρὶν εἰς Φρύγας
Ἐλθεῖν, Φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
Εἴ τις με τὴν αὑτοῦ θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.

Conf. Plauti Miles Glor. Act. I. init.

Nam ego hanc machaeram mihi conſolari volo,
Ne lamentetur, neve animum deſpondeat,
Quia ſe jampridem feriatam geſtitem,
Quae miſera geſtit fractum facere ex hoſtibus.

Antipatri Sidonii.

Ἐκ ποτέ τις Φριατὸιο θεῆς σεσοβημένος οἴστρῳ,
Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους,
Θηλυχίτων, ἀσκητὸς ἐϋσπείροισι κορύμβοις,
Ἀβρῷ τε στρεπτῶν ἄμματι κεκρυφάλων,
Ἴδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.

Anthol. Planud. VI. Tit. XI. ep. 1. Anal. T. II. p. 13. Vers. 2. pro ῥομβητοὺς essi, qui legere malit ῥομβωδῆς, quod vereor, ne sit ridiculum. Πλόκαμοι ῥομβητοὶ sunt crines, summa vi jactati, rotati. Εὐστροφάλιγγα κόμαν vocat Antipater v. 18. Catull. Atys v. 23.

Ubi capita Maenades vi jaciunt hederigerae.

Juvenal. Satyr. VI. 313.

Nota Bonae secreta Deae, quum tibia lumbos Incitat, et cornu pariter, vinoque feruntur Attonitae, crinemque rotant, ululantque Priapi Maenades.

Ῥόμβος etiam universe de motu et rotatione dicitur, ut apud Pindar. Olymp. XIII. 153. ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἵεντα ῥόμβον. Quod vitiose exaratum in antiquioribus Hesychii Edd. legitur: Αἰθέρος τύμβος. οὐρανός· mutatum volebat Toup. Emend. in Hesych. T. IV. p. 341. in αἰθέρος

δόμος. Male! Pertinet gloſſa ad Euripidis fragmentum, ſervatum a Clem. Alexandr. Strom. V. p. 717.

Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαντ',
Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ἀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Valckenar. Diatrib. p. 59. Huc referri poteſt locus Ariſtophanis in Nub. v. 379. οὐχ ὁ Ζεὺς; — Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Gyrum illum aërium fortaſſe etiam ſpectabat Euripides in fragmento, quod commemorat Probus ad Virgil. Ecl. VI. 31.

Namque canebat, uti magnum per inane *coacta*
Semina terrarumque animaeque marisque fuiſſent.

Ubi Probus: accipere debemus *Aera*, quem Euripides in Cadmo χάος adpellavit, ſic: Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἔδος δαιμόνιον, τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Qui locus aliter a Scaligero Conj. in Varron. p. 81. aliter a Valckenario tentatus eſt in Diatr. p. 12. Doctiſſimus Joannes Luzac Exercit. Acad. p. 98. corrigit, δίναισι φοιτῶν. Idem „ſpatium illud, quod medium eſt inter coelum et terram, ab Euripide unquam dictum fuiſſe χάος, ne centum quidem Varronibus, nedum Probis aut Fulgen-

tiis, aliisve ejus gregis hominibus credens, *ridiculum* illud *Tartareumque Chaos*, una aspera alterius loco posita, in *lumen* i. e. in *aethera* convertit" ratus, pro χάος reponendum esse φάος. Equidem vulgatam lectionem haud facile damnaverim. Aristophanes, perpetuus Tragicorum philosophorumque irrisor, in Avibus v. 191.

Ἦν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ
Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους
Τῶν μηρίων τὴν κνίσαν οὐ διαφρήσετε.

Schol. χάους. ἀντὶ τοῦ ἀέρος. Suidas in v. χάος, καὶ ὁ ἀὴρ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι. — καὶ Ἴβυκος· ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. Etymologium MS. in Bibliotheca Regia Acad. Georgiae Aug. in v. Χάος, παρὰ τὸ χεῖσθαι, ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Χάος παρὰ τὸ χῶ χαίω, ὡς δαίω τὸ καίω, (l. ὡς παρὰ δαίω τὸ καίω) δάος ἡ λαμπάς. Δηλοῖ δὲ τὸ χάος τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χώρημα. *magnum inane.* Sed de ὄμβῳ scribere instituveram, cujus frequens mentio fit in sacris matris Deorum, Cybeles. Athenaeus Lib. XIV. p. 636. laudat Diogenis Tragici fragmentum:

Καί τοι κλύωμεν Ἀσιάδος μιτηφόρους
Κυβέλας γυναῖκας παῖδας ὀλβίων Φρυγῶν,
Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύποις
Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων,
Σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν ἰατρόν θ' ἅμα.

Locus non integer est. Casaubonus verbum 4. ita legit:

Βρόμοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Jo. Pierſonus Veriſimil. Lib. II. p. 204. corrigit:

Τυμπάνοισι καὶ ῥόμβοισι, καὶ χαλκοκτύποις

Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Sed vera lectio, nisi omnia me fallunt, haec est:

Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύποις

Ῥόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Nihil frequentius est isto loquendi usu, quo verba *sonum ac strepitum* exprimentia, in Cybeles praesertim sacris, poni solent pro instrumentis ipsis. Philodemus ep. XXXI. Anal. T. II. p. 91.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας παλαικὸν ἄθος, ἐνθάδε κεῖσαι

Τρυγόνιον, σαβαΐων ἄθυμα σαλμαλίδων.

Ἡ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπιπτεν.

Ubi male Toupius Emend. in Suid. p. 406. ed. Lipſ. ſubſtituit κῶμος. Vide Brunck. Lect. T. III. p. 144. Heſychius: Βρεκύντα βρόμον, Φρύγιον αὐλόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν. Evanthe in epigrammate Phalaeci Anal. T. I. p. 401. Baccho dedicat:

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβου θιάσοιο μύωπα,

Καὶ σκύλας ἀμφιδόρου στιπτὸν ἀχαΐνεω,

Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.

Καὶ θύρσου χλεερὸν κινοφόρου κάμπα,
Καὶ κούφοιο βαρὺν τυπάνου βρόμον.

Varro apud Nonium in v. *tonitrua* et *tibinos*:

Sonitus *matris deûm* tonitrus
Tibinos tibi nunc semiviri.

Vide Vossium ad Catull. p. 227. Burmann. ad Anthol. Latin. T. I. p. 30. βόμβοι igitur in fragmento Diogenis Tragici accipiendi sunt de cornu, sive tibia Phrygia. Cymbalis, quorum erat tinnitus tenuis, hoc verbum minus conveniret. De his apte ad rem. Ovid. Fast. IV. v. 183. *Aeraque* tinnitus *aere repulsa dabunt.* Ῥόμβοι κυμβάλων sunt *cymbala circum concava.* Lucretii Lib. II. v. 618.

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, *raucisonoque minantur cornua cantu,*
Et Phrygio stimulat numerus cava tibia mentes.

Aes teres vocat Catull. Epithal. P. et Th. v. 262. qui locus huic similimus est:

Plangebant alii proceris tympana palmis
Aut teretes tenuis tinnitus aere ciebant.
Multis raucisonos efflabant cornua bombos
Barbaraque horrifici stridebat tibia cantu.

Denique uti omnis dubitatio tollatur de βόμβοις κυμβάλων, Diogeni redditis, testimonium dicat Pindarus Fragment. p. 51. ed. Schneid.

Σοὶ μὲν κατάρχει, μᾶτερ, πάρα
Μεγάλοις βόμβοι κυμβάλων

Ἐν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα
Αἰθομένα δὲ δαὶς ὑπὸ ξανθᾶς πεύκας.

In quo loco corrigendo nemo accuratius versatus esse videtur Il. Casaubono. Reiskius in Notis ad Anthol. Cephal. p. 87. malit: Σοὶ μὲν καταρχὰ, μᾶτερ, πάρα. Cui adstipulatus Hermannus, vir eruditissimus, in Comment. de metris Pindari emendat:

Σοὶ μὲν καταρχὰ,
Μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι
Κυμβάλων, ἐν δὲ χαλκόδετα κρόταλα
Αἰθομένα δὲ δαὶς ὑπὸ ξανθᾶς πεύκας.

Audacior Reiskio, caeterisque viris doctis in emendando hoc Lyrici fragmento Jacobsius V. Cl. Animadv. in Epigram. Vol. I. P. II. p. 248. legit:

Σοὶ μὲν πατάγημα, μᾶτερ, πάρα
Μεγαλοβόμβων κυμβάλων
Ἐν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα
Αἰθομένα τε δαὶς ἀπὸ ξανθᾶς πεύκας.

De reliquis, ut de metro, nihil definio. Sed quin pro κατάρχει recte καταρχὰ, initia, nepos fuerit Casaubonus, dubium videri vix potest, comparanti locum Catulli de Aty (v. 6.

Itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro,
Et jam recente terrae sola sanguine maculans,
Niveis citata cepit manibus leve tympanum.

Tympanum, tubam, Cybelle, tua, mater, initia,

Quem ultimum versum nemo facile cum doctissima Dacieriae interpolatum dixerit, quum probabile sit, Catullum ob oculos habuisse Pindari locum.

Ipsi Cybeles sacerdotes, aut famuli, muliebris variisque nominibus a poetis designantur. In his nullibi occurret ἴδρις ἀνήρ, *vir foeda* (ap. Homer. Odyss. Z, 289.) quae caminis macula levissima, per omnes Anthologiae graecae editiones propagata, in errorem etiam induxit acutissimum Brunckium. Corrigendum est, ἴδρις ἀνήρ. Haec nostra emendatio dudum corroborata est consensu virorum doctissimorum, Jacobsii et Schneideri. In Lexicis vulgo desideratur ἴδρις, quem, praeter Hesychium, agnoscit Suidas in v. Ἄρρεν. — Καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ δισσὴς, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ἴδρις, οὐκ ἰσχὺς ἐστέρισται. καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ ὁ ἀνδρεῖος. ὁ στερρός. λέγουσι δ' οὕτω κ.τ.λ. Addle nomen minus notum, Κύβηβος, e Photii Lexico, apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 114. Eundem hominem ἡμιγύναικα θεᾶς λάτριν vocat Simonides ep. CXII. Anal. T. I. p. 147. Catullus Att. v. 27.

Simul haec comitibus Atys *cecinit* notha mulier.

Vers. 69. ego *vir sterilis* ero? Grotius verba ἴδρις ἀνὴρ non expressit:

Turrigerae quidam Dominae correptus ab oestro
Colla rotans fusas per furiata comas,
Femineo cultu, cujus velamina circum
Serpentes hederae, vittaque mollis erat.
Forte cavo duri montis successerat antro.

CAPUT V.

Epigrammata diversorum auctorum. — Ἀλιφθόρος idem est, atque κυματοφθόρος apud Euripidem. *Fragmentum Sophoclis, ex Etymologico Ms. descriptum. Duo Antiphili epigrammata perquam obscura explanantur.* Λείην ἡσυχίην, *quo sensu dixerit Archias. I. Dioclis Carystii duo epigrammata.* Αἶδης *et* ᾅδης *de sepulcro. Propertii locus comparatus cum epigrammate Glauci. Domus exilis Plutonia apud Horatium sepulcrum significat.* — Εὐχος *res vota, donarium Diis dedicatum. Dii, quibus vota faciunt homines,* εὐκταῖοι *dicuntur. Epigramma Dioclis redintegratur ope Suidae.* — *Zosimi Thasii carmen compositum cum loco difficillimo Sophoclis.* Φοινὶς ἀφέλα, *pestis textilis, h. e. tunica Herculi inducta a Dejanira.* — *Ausonius quomodo verterit epigramma Incerti! Actor lapidis dicitur is, qui projicit lapidem. Niciae carmen, ab H. Grotio latine conversum.*

Leonidae Tarentini.

Αἰεὶ λῃσταὶ καὶ ἁλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
Ὡς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ
Κρηταίης ὥσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλός,
Δείλαιον. κἠγὼ μὲν ἁλιζώοις λαρίδεσσι
Κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπὸ Τιμόλυτος.

Anal. T. I. p. 242. Ἁλιφθόροι sunt piratae, praedones marini, κυματοφθόροι, de qua

voce poſſe videbimus. Ἀλιφθορίη legitur in epigrammate I. Theonis Anal. T. II. p. 405. Ἄγριον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ γλήνον ἤλασε φωτὶ, Καὶ πικρὴ ναυτέων ἔπλεθ' ἁλιφθορίη. Verbum ἁλιφθερῶσαι Heſychius interpretatur, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, reſpiciens fortaſſe ad locum Sophronis, Etym. M. in v. Ὑγιής. — ᾧ τρόπῳ κἀκεῖ ἐσολοίκιζε (Σώφρων,) τατώμενα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐκέχυρα θεὶς. — ὁ τρόπος νιν ἁλιφθερώκει. Hic Sylburgius p. 46. „ἁλιφθερώκει, ait, quid velit, neſcio: nec ἠλευθερώκει multo fortaſſe melius huc quadrat.“ Lege cum Koenio ad Gregorium de Dial. p. 158. ἁλιφθερώκει, *peſſumdederat*, quod probat etiam Valckenarius Adnot. in Adoniaz. Theocriti p. 201. Idem autem ἁλιφθόρος atque κυματοφθόρος, qua rara voce uſus eſt Euripides in Polyïdo apud Valckenarium Diatr. p. 201.

Ἔα, ἔα.
Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα, κυματοφθόρον
Ἁλιαίετον τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἠρμήνευσεν ἂν
Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι.
Νῦν δ', ἐκλιπὼν ἦθη τε καὶ νόμον βίου,
Δεῦρ' ἔπτατ'. οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Protulit elegans hoc fragmentum Valckenarius ex Scholiis ineditis in Hermogenem. Ibi-

dem p. 200. dedit locum, ex Etymologico Regio Paris. a Ruhnkenio descriptum, qui non sine insigni lectionis varietate legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Gottingensis, caeteroquin satis conveniente cum Excerptis Ruhnkenianis: Πολύιδος, οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος καί ἐστι, φασί, πολυϊδράν μάντις ἀν' οὗτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Φιλόξενος, καὶ Σοφοκλῆς, δῶ μάντεσι συνεστίων, ὃ ἐκ πρόκειρον· καὶ Πολυΐδου τοῦ μάντεως· καὶ πάλιν οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδην τῷ τυράννῳ. Quid in his lateat, alii viderint. Ad rem meam nunc pertinet lectio κυματοφθόρον, cui substituebat Ruhnkenius κυματότροφον, consentiente Valckenario, qui, hoc, inquit, legitimum atque Euripidi restituendum censeo; „*mari nutritum Haliaeëton* sic dixerit Poeta, ut *á feris nutritum* θηρότροφον. Cithaeronem montem χιονότροφον dixit *nivibus nutritum*. Praeter alia sic ὀρεσίτροφος et οἰκότροφος adhibentur." Difficile est, in ejusmodi re a talium virorum judicio discedere. Enimvero quidni Euripides aquilam marinam dicere potuerit κυματοφθόρον, tanquam piratam, qui cum pernicie aliorum victum sibi e mari comparet? Verissima haec mihi lectio videtur, quam plane confirmavit Leonidae ἁλιφθόρου. — Obscure dictum v. 3.

τὸν παῖδα χερσὶν ἁμῶν, i. e. puerum in ſiccâ meæ deſtituit, ut loquitur Livius I. 4. *Tenet fama, quum ſitientem aquæ, quæ ex puſtis erant puteis, tenuis in ſicco aqua deſtituiſſet, dapem ſitientem — et puerilem vim ingeſtum curſum fleviſſe.* Ovid. Faſt. III. *Ædilitæ jubet magi geminos. ſcelerunda refugit — Romula hoca puerò deſtituatur humo.* Inſolita loquendi forma, τὸν παῖδα χερσὶν μόρος, non dedecebat Euripidem, in augurio præſertim oratione, cui hæc accommodaſſe videtur. Magis adhuc obſcure tale augurium expoſuit auctor epigrammatis, quod ad fidem Apographi Buherieni, cum omnibus vitiis edidit Brunchius in Lect. p. 173. Ejus ſenſum aliqua ſaltem ex parte faciliorem reddere conabor. Eſt autem Antiphili ἐπιγραμμα:

Κυαλάδων ἀΐστηνον ἐρώδιον ἔχθρα μολάζει
Τεῦ χάριν ὁ πρωδότης ἄρνις ἀεὶ λάγεται.
Φοῖβος ἐρεῖ· ἐναγείταν ἐπ' ἀϊσσάλλα κῶλαν ἄλαβρον
Τήσας ψαμμείτην δόρπον ὑποιμόλογει
Δυσμενέες τοτ' ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀμφιπέρηθεν
Ὀψὲ διὰ σχάλμοσα πυξοβατεῖν πέλαγος.
Βάλλετε δὴ κανὸν ἄρνιν ἐπεὶ βαρὺ ἤρατο, μισθὸν
Ἐνδημιον κάλλους καὶ βρύχοα πρωδότης.

Poſt Jenſium Reiskius etiam edidit hoc carmen Anthol. Cephal. p. 140. conjecturis ſuis

interpolatum, de quo omnino ita scribit in Notis p. 226. „Carmen 719. esset lepidum carmen, si esset integrum. Sed versu tertio est lacuna post ἐμὶ, nullo modo, absque bonis libris explenda, praesertim quum nullibi fabellae, quae hic exponitur, vestigium occurrat.“ Obscuros versus obscuriores etiam reddidit Reiskius versione et emendationibus, a vero plane aberrantibus. Primum in errorem cum aliis inductus est voce Κολχάδων, quae varie in Apographis scribitur, aliis ωκλάδων, aliis κολχάδων, aliis denique κοχλιδῶν exhibentibus. In hoc verbo Brunckius Lect. p. 173. latere putabat gentile nomen urbis cujusdam ab hostibus captae, quibus vadum in stagno indicassent ardeae media in illuvie stantes. Reiskius hinc fecit:

Κολχὸς τὸν δύστηνον ἐρωδιὸν ἔχθρα κολάζει.
Τοῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται.

Vir Colchus infelicem in grodium ad inimici instar saevit, quare eandem proditor avis semper dicitur. Sed propius a vero abest lectio κοχλάδων, quae mutanda est in κοχλιδῶν, sive, quod in Apographo Vossiano legitur,

Κοχλιδίων δύστηνον ἐρωδιὸν ἔχθρα κολάζει.

Quae sit ista κοχλιδίων ἔχθρα, discimus ex Aeliano N. Anim. L. X. c. 5. Οἱ κοχλίαι ἴασιν εἶναι σφίν πολεμίους τοὺς πέρδικας καὶ τοὺς ἐρω-

δίαυς· καὶ νύκτωρ ἡμῖν δρόμος ἦν, οὐδ' ἐν ὁδῷ ἔσθαι οὔτε πέπτατο, εἰαμενὰ κοχλίας θέρποντας. Deinde lacunam illam v. 5. feliciter explevit Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 121. legens:

Φοῖβος ἐρεῖ τεκμαῖρ' ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρὸν
ἐν Στήσας, ψαμμίτην ὄρτρον ἐσημολόγει.

Vs. 6. πεζοβατεῖν recte edidit Reiske, *pedibus transire gnare*. Idem v. 8. correxit:

Ἐκδηΐων, κόλχους καὶ βρίον ὁ προδότης,

et vertit: „*ferite igitur malam avim, quae gravem rependit incolatus mercedem, vastandis Colchis, et Brio, avium proditorem.*“ Nunquam fortasse magis a scopo aberravit Reiskius, quam in tractando hoc loco. Vera haud dubie est lectio Apographi Buheriani, ἐκ δηΐων, *ab hostibus*, et Vossiani, quod suppeditat κόχλους, καὶ βρύον, adeoque legendum:

Βάλλετε δὴ καὶὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
Ἐκ δηΐων, κόχλους καὶ βρύον ὁ προδότης.

Ardea, tanquam mercedem proditionis, ab hostibus acceperat cochleas et algam. Ita aliqua saltem lux accenditur carmini perplexo et misere lacerato. Agit auctor de urbe quadam, mari adjacente, quam hostes, recedente aestu, vi adorti erant, postea quam ardeae, conchulas quaerentes, ipsis indicassent, undam nunc esse vadosam, et transitum finus meabi-

lem. Hunc sensum esse epigrammatis, viderat etiam Brunckius. Similis extat narratio apud Suidam, decerpta e Polybio in v. Τενάγη. διάβροχοι, κάθυγροι τόποι. πηλώδη πελάγη. ἢ ἵλυς ἐπιπολάζοντός ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι. Πολύβιος. Κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρα ποταμοῦ, συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν παρὰ τὸ στόμα πάροδον, τηρήσας τὸ πρόσφατον ὁρμητήριον, διεβίβασε τὴν στρατιάν. τὰ δὲ δὴ πλείω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε.

Alterum etiam Antiphili epigramma, quod, quoniam de eo restituendo desperabat Brunckius, servata Apographi Buhleriani scriptura, in Lectiones rejecit p. 172. ita, uti legendum videtur, nunc adscribam:

Κήν πρύμνη λαχέτω με ποτὲ στιβὰς, αἴ θ' ὑπὲρ αὐτῆς
Ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες,
Καὶ πῦρ ἐκ μυλάκων βεβιημένου, ἤ τ' ἐπὶ τούτῳ
Χύτρη, καὶ κενεὸς πομφολύγων θόρυβος,
Καί κε ῥυπῶντ' εἰδοίμι διήκονον, ἥδε τράπεζα
Ἔστιν μοι πρώτη νηὸς ὑπερθε σανίς.
Δὸς, λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν. Εἶχε τύχη τις
Πρώην τοιαύτη τὸν φιλόκοινον ἔμε.

In his nemo offendet. V. 2. pro τύμματα Reiskius recepit τύμματι. Lectio ῥυπῶντ' v. 5. in variis Apographis notatur. Vulgo, καὶ κε

ὄπτουτα, et mox ἤδη τράπεζαν, unde Brunckius restituit, ἤδὲ τράπεζα. Idem versu sequente tentat, ἔστιν μοι πηγή. Propertt. II. El. XXVI. 29.

Seu mare per longum mea cogitet ire puella,
Hanc sequar, et fidos una naviget ara Lares.
Unum litus erit sopitis, unaque tectum
Arbor, et ex una saepe bibemus aqua.
In tabula una duos poterit complexa amantes,
Prora cubile mihi, seu mihi puppis erit.

Credibile est, Plauidem magnam horum carminum partem omisisse propterea, quod de corrigendis, quibus inquinata essent, mendis desperaret. In reliquis quam temere saepenumero versatus sit, inter omnes constat. Quae quidem temeritas quum passim a Criticis nostris sit exagitata, juvat hoc loco proponere exemplum, quo rarum judicii ἀκρίβειαν prodidisse nobis videtur.

Archiae.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα θῆκεν ἁλαθείη
Κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων.
Ἦ γὰρ ἁλιρρήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου
Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔθαψα τάφου.

Ἀλλὰ δὲ βορέαο καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάσσης
Ὃ τλήμων ἀίσσων δαῦπου ἀπεχθόμενον.
Μάχεσθαι δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν ἡμάκι μοῦνος
Οὐδὲ θανὼν λείη κέκλιμαι ἡσυχίη.

Anal. T. II. p. 100. Multa in hoc epigrammate novavit Planudes III. Tit. XXII. ep. 7. manum tamen abhibens a verſu 3. ubi Codicis lectionem λείη recepit, ſprreta quod ſuppra notatum eſt, τελείη. Hoc praeſert Bruncki lectio p. 148. λείη ſic etiam in Vat. codice ſcriptum: at ſuppra correctum τελείη, quod melius mihi videtur, immo unice verum. Quid enim eſt λείη ἡσυχίη? Philippus ep. LXXXII. 3. Anal. T. II. p. 235. mortuum, cujus oſſa, in litore ſepulta, mare turbaverat, ἀσαμίου εἰν Ἀΐδῃ dixit:

Ἀΐδῃ Ἀΐδῃ ναιήγεος ἐγὼ μόνος οὐδ' ἐπὶ χέρσου
Εἰρήνην ἔξω Φρικαλέης σπιλάδος.

Eodem jure Archias quietem, a fluctibus turbatam, dicere potuit ἡσυχίην οὐ λείην, metaphora ſumta a mari pacato, quod λεῖον poetae vocant. Haec eſt veriſſima, et epigrammati, de quo agimus, inprimis accommodata lectio. Ποταμοὺς λείους ex Pindaro commemorat Plutarchus de dicto Λάθε βιώσας p. 1130. καὶ τοῖσι ἀπάρτιον μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκιωδῶν δένδρων ἄνθεσι ταθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοὶ τι-

νες ἄπλαυστοι καὶ ἄθεοι διὰ βίου. Aeſch. Dialo III. 17. Ἔνθα πάντα πάντες καὶ ἀστόναστα καὶ ἀγήρατα. γαλήνη δὲ τις καὶ κώνου ἄγονος βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐθαλάμῳ. Senſus eſt: *ne mortuus quidem in ſepulcro repoſitus ſatis quieto.* Ἡσυχία enim, ut *quies* Latinorum, de ipſo quietis loco, ſeu cubili, hic dicitur. Lucretius I. 103.

Namque videmus item ſomnum, quæ ſæpe ferunto
Naribus in nostris inter ſe fundere quietes,
Cum ſemel inſtiterunt veſtigia certa viai.

Erat igitur Theris ἄθεος καὶ ἄπλαυστος ἐν Ἅιδῃ, de cujus dictionis vi accuratius exponendi ſam præbet epigramma

Julii Dioclis Caryſtii.

Μή με λόει κλαύσητε· εἰ γὰρ πάλιν, μηδ' ἐπὶ σαύτῃς
Ἠόνος οὐ γναμπτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
Μαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δηλοῖ
Εὑρίσκει ῥαχίαις, οὐδέ με κεῖν' Ἅιδη.
Κέρσαν δ' ἐπεμβαίνει ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς
Πάρκειμαι σταθερῇ μιμνέμεν ὡς ἄταφος.

Reiske Anthol. Geph. p. 88. Anal. T. II. p. 185. Codicis lectio vss. haec eſt: μόνος

οὐκ ἔνεστιν ἔνεστιν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε. Brunckius e conjectura edidit, οὐ γνωτὴν, quod huic loco non satis convenire apparet, quamvis notio ista sit pervulgata. Virgil. Aen. V. 870

Quinimium cœlo et pelago confisa serenо,
Nudus in ignoda, Palinure, jacebis arena.

Sed videamus primum de distincto secundo, quod rectius, mea quidem sententia, in codice, quam in Anthologia scribitur, modo sic scribatur mutes in scripturam.

Φαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χείρεσσί με δαλὸν
Εὐρίσιαν ῥηχίαις οἶδε, καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Callimachus apud Scholiasten Sophoclis Oed. Colon. 249.

Οὔνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Lucillius ep. CXIX. Anal. T. II. p. 342. de vento:

Ἢ δρύας, ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

Ita Latini passim. Propertius II. El. XV. 30.

Verus amor nullum novit habere modum.

Jam altera sententia, ἐν χείρεσσι ῥηχίαις, respondet verbis, μή με κόνι κρύψητε, altera, ἐν Ἀΐδῃ, referenda est ad versum 2. οὐ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε. Quod dubium videri non poterit, reputanti, vocem Ἀΐδης h. l. rariore usu posse esse pro *tumulo*. Hinc explicatio, fortasse etiam medela carminis, misere a librariis

corrupti, pendet. De qua re nemo cogitavit Reiskius, versum, *saevit in me mare, et vol in ipsis desertis litoribus invenire me* Orci civem *novit.*

Notiones sepulcri et regni Plutonii jam antiquiori aetate a Lyricis, deinde etiam a Tragicis communicatas inter se et permutatas esse reperimus. Pindarus Nem. X. 125. de cippo:

Ἔνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλ-
μ' Ἅιδα, ἑστὸν στέγαν
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος.

Vide Heynium ad Pyth. V. 250. Addit. p. 79. Mare ab Aeschylo vocatur ἄδης πόντιος Agam. 660.

Ἔπειτα δ' ἅδην πόντιον περῶσιν

Quod *sepulcrum maris* vertit Propertius IV, El. I. 88.

Dicam, Troja cades, et Troia Roma resurges;
Et maris *et terrae* longa *sepulcra canam.*

Sed Burmannus, dictionem vere graecam, *maris sepulcra*, delens, manifestum illud librariorum commentum, *Et maris et terrae longa pericla*, dignum habuit, quod textui inveheret. Profecto parum perspectum Aurelii ingenium is habeat, qui, utra lectio a tali poeta profecta sit, aliquantulum dubitare possit.

Neque epigrammatum scriptoribus hoc genus dicendi inusitatum est. Glaucus Anal. T. II. p. 348. ep. VI.

Οὐ κόνις, οὐδ' ὀλίγον πέτρας βάρος, ἀλλ' Ἐρασίππου
Ἡ σορὸς ἀμφὶ πόδας κεῖται ἑκατὸν πάσας.
Ὅλλυτο γὰρ σὺν νηΐ, τὰ δ' ὀστέα πού ποτ' ἐκείνου
Πύθηται, ἀθύμως γνωστὰ μάτηρ ἀνέπτυ.

Ex una eademque fonte hausisse videtur Propertius, cum Glauco ad verbum fere consentiens, III. El. VII. 9.

Et mater non justa pias dare debita terrae,
Nec pote cognatos inter humare rogos.
Sed tua nunc volucres *adstant super* ossa marinae.
Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.

Hic iterum Burmannus p. 559. monet, Guilelmum Vlamingium adscripsisse, aves marinas, super ossa Paeti adstantes, esse haliaeetos. Quod etsi ad carminis intelligentiam nihil interest, tamen vel haec animadversio argumento sit, rem non inutilem esse, graecos poetas cum latinis diligenter contendere. Glaucus commemorat mergos, sive fulicas. Alibi commemorantur λάροι, καύηκες, ἀλκυόνες. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 251. Aquila marina in fragmento Euripidis, de quo supra diximus. Caeterum in Anthologia graeca Ἀΐδης saepe de sepulcro adhibetur. Philippus ep. XII. Anal. II. p. 215. pontum vocat, ut Aeschylus, Ἀΐδαν

Ἰστὸς δὲ πᾶς ὠλισθανέτω ἐπὶ πέδον
Φορτὶς δ' ἐπ' ἀγκὼν εἰς Ἀΐδαν.

Auctor incertus. ep. 735. Anal. T. III. p. 311.

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἄβροχον ἐν παλάμῃσι
Ἀνέρα, γηραλέου τέρμασιν ἐχόντα βίου.
Ἀΐδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος.

Quod defendit Toupius Emend. Vol. III. p. 123. contra lectionem Ἀΐδεω μυχίοιο, quam alii substituerunt. Epigr. DCCVIII. Anal. T. III. p. 304. Ὃς ὄφιν πύδα τάφου ἀπερύκοντα τείχισε δ' ἄδαν, h. e. *muro sepulcrum cinxit.* Hesychius in v. Ἀΐδαν, τύμβον, τάφον. — Idem. Ἀϊδώνια. Θανάσιμα, quaecunque ad mortem ac sepulcra spectant, *Plutonia*, Horat. I. Od. IV. 16.

Jam te premet nox, fabulaeque Manes
Et domus exilis Plutonia: *quo simul* mearis —

Hunc locum primus, quod sciam, Graevius Lect. Hesiod. ad IV. intelligi voluit de sepulcro. Quod ferri posse negat Mitscherlichius, doctissimus hujus carminis interpres, propter apposita, *Manes*, domus *Plutonia*, *nare*. Sed Manes primum huic sententiae minime obstant, ut quos apud tumulos, vel in sepulcris versari ubique fabulantur poetae. Tibull. I. El. II. 143.

Haec cantu finditque solum, Manesque sepulcris
Elicit, *et tepido devocat ossa rogo.*

Propert. II. El. VIII. 19.

Exagitet noſtras Manes, ſectetur et umbras
Inſultetque rogis, calcet et oſſa mea.

Idem. II. El. XIII. 32.

Accipiat Manes *parvula teſta meos.*

Neque vero *mane* in ſepulcrum, quicquam habet, quod Gnaevianam interpretationem impedire poſſit, quamvis de regno Plutonis proprie ſic loquil ſolerent poetae. Memorabilis certae lectionis varietas apud Homer. Il. Ψ. 244.

— *εἰσόκεν αὖτὸς ἐγὼν ἄιδι κεύθωμαι.*

Fuerunt, qui ibi legerent, ἄϊδι κλεύθωμαι, quod exponit Scholiaſtes, ὡς ἄδου τὴν κέλευσιν, ἤγουν τὴν ὁδὸν ποιήσομαι. Cf. Scholia Veneta. Sed Pindarus de ſepulcro ita, Nem. VII. 27.

— Ἀφνεὸς πενιχρός τε διάκειται
Παρὰ σᾶμα χέων.

Neque aliter Callimachus H. in Dian. 132.

οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εἴ τε πολυχρονίοὺ τι φέρωσιν.

Quem locum expreſſit Propertius II. El. XIII. 39.

Tu quoque, ſi quando venies ad fata, *memento*
Hoc iter, *ad lapides* cana veni *memores.*

Pentametrum male ita interpolavit Burmannus p. 300.

Molliter *ad lapides*, cara, *ſedere mihi.*

Lapides memores sunt μνήματα, σήματα, monumenta. Venire ad lapides memores i. q. venire ad fata, ἔρχεσθαι ἐπὶ σῆμα; mori: *cana*, πολυχρόνιος. Sophocles Trachin. 884.

Βέβηκε δ' ἁμέρα τὴν μακροτάτην
Ὁδὸν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
Οὐ δῆτα σὺς γε θανοῦσα; μᾶλλον ἢ κακὴ
Ἥκει κακήκοος.

Jam *domum exilem* aptius dicere potuit Horatius sepulcrum, quam regnum Plutonis, in quo umbrae exiles versantur. Vide Sophocl. Antig. 891. Electr. 1165. Νυκτὸς δόμον vocat Anyte in ep. XX. Anal. T. I. p. 201. Conf. Agathiae Scholastici ep. LI. Anal. T. III. p. 51. Xenoph. Ages. c. XI. pirta finem: εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο. *Aeterna domus*, pro sepulcro, in Inscriptionibus et epitaphiis latinis passim occurrit. Vide Burmannum ad Anthol. Latin. T. II. p. 106. Hedylus ep. VII. Anal. T. I. p. 484.

Τοῦτο θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς ὕπνος

Diodorus Sardianus ep. VIII. Anal. T. II. p. 187.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἣ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
Λάΐνα, Κωκύτου τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ,
Οὕτι μ' ἀνὴρ, ὁ λέγουσι, κατέκτανεν.

Habemus adeo Cocytum, in vicinia sepulcri strepentem, mirum ut nemini accidere possit,

quare Horatius domum exilem dixerit *Plutoniam*. Sed hujus verbi usum ac significationem jam satis comprobavimus.

Sensus igitur epigrammatis, unde declinavit oratio, huc redit: *Neque* levi arena *me adspergite*, *neque* injecta terra *me in hoc litore* humate. *Mare enim in me saevit*, *meque invenire novit*, *sive* in sicco *jaceam*, *sive* in tumulo. Quare locum hoc modo corrigendum arbitror:

Μή με κόνι κρύψητε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ ταύτης
Ἠιόνος ὀγκωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

Catull. Epithal. P. et Th. 153. *neque* injecta tumulabor *mortua* terra. Propert. III. El. XVI. 28.

Me tegat arborea devia terra coma.
Aut humet ignotae cumulus vallatus arenae.
Non juvat in mediâ nomen habere viâ.

Conf. Agathiae Scholastici ep. LXXXV. Anal. T. III. p. 65. Νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα, Μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ. Pyrrhi tumulum ὀγκωτὸν τάφον vocat Statyllius Flaccus ep. X. Anal. T. II. p. 264. de quo vide Heynium ad Aeneid. XI. 849. Epigramma incerti auctoris apud Reiskium Anthol. Cephal. 108.

Ὀστέα δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος.

Auctor inventus ep. DCCVIII. Anal. T. III. p. 304. haud dissimiliter: Ἀμφοτέρας δ' ἐπέσηλε χύτλου κόνις. Ἰπποδάμεια. Cf. Homer. Il. Z. 464. Sophocles Antig. 255.

Ὁ μὲν γὰρ ἡφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ·
Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὡς, ἐπῆν κόνις.

Schol. οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔτυχε, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον οὐκ ἐῶσι μὴ ἐπαμήσαντάς τινι, ἵνα φῶς εἶναι δόξωσιν. Ejusmodi tumulum χῶμα vocant, σῆμα etiam. Notum est Homeri σῆμα χεῦαι. Il. H. 86.

Σῆμα τε οἱ χεύσωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Idem, τύμβον χεύειν. Il. H. v. 336. — Neque tamen conjecturae meae multum tribuo. Erunt fortasse, qui praeferendam ducant correctionem Jacobsii, Emend. in Epigramm. p. 36, legentis: οὐ μενεπτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε; Idem vir doctissimus ultimum distichon ita emendavit:

Χέρσον ἐπειβαίνειν εἰ μεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
Ἀρκεῖ μοι τραφερῇ μιμνέμεν ὡς ἀτάφῳ.

Vulgata σταθερῇ, litus etiam designari potuit. Ἠιόνες σταθεραὶ dicuntur in ep. 434. Anal. T. III. p. 243. τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠιόνων. Sed in locis tam corruptis plerumque in diversa abeunt Criti-

coram judicia. Multo magis vereor, ne dissentientes habiturus sim viros doctos in corrigendo alio ejusdem auctoris epigrammate, quod nunc describam.

Julii Dioclis Carystii.

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν ΟΙΚΟΣ ἀδελφῶν·
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἥρως, ἐκ πελάγευς.

Δικτυβόλει. τούτῳ δ' ἄγχεσι θηροτόκοισι
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε· τῆς γὰρ ἁπάντων,
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λιγοσταλίης.

Anthol. Plan. VI. Tit. XV. ep. 14. Anal. T. II. p. 182. Tres fratres Pani dedicant retia sua. Hi vocantur, οἶκος ἀδελφῶν οἱ τρεῖς. Quid aliis accidat, nescio. Mihi nihil ineptius videtur, hac lectione, in qua Brunckium non haesisse, miror. Sed et causa corruptae lectionis, et medela in promtu est. Usus erat auctor epigrammatis rarissimae significationis verbo, quo in errorem inductos esse librarios apparet. Lege:

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν ΕΤΧΟΣ ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἥρως, ἐκ πελάγευς.

Εὐχος h. l. est *res vota* ac *persoluta*, hoc est, *promissa* ac *reddita*; ἀνάθημα, donarium, de qua verbi vi Lexica tacent. Ita *ranam* dedicatam Nymphis a viatore εὐχος vocat Plato ep. VIII. Anal. T. I. p. 170.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδὸν,
Τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
Χαλκῷ μορφώσας τις ἀδοιπόρος, εὐχος ἔθηκεν.

Ita εὔχεσθαι τῷ θεῷ κατά τινος, *deo aliquid vovere*, Graeci dicunt. Plutarch. T. II. p. 294. αἰσθόμενος οὖν ὁ Τέμων τὴν διάνοιαν αὐτῶν ὥρμησε φεύγων, καὶ διέφευγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. Eustathius ad Homer. p. 1454. 29. Rom. ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι, ἐφέρετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. οὕτω δὲ ὡς εἰκὸς καὶ κατὰ ἑκατὸν βοῶν καὶ λοιπῶν. Hinc εὐκταῖον non modo est id, quod precibus expetitur, sed etiam, quod *ex voto soluitur*. Hesychius in v. Εὐκταῖον. τὸ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενον. Idem. Κατευκτόν, τὴν ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσιν. Inprimis notandum est hoc, deos ipsos, quibus vota faciunt homines, passim dici εὐκταίους, ut Themis apud Euripidem Med. 168.

Κλύεθ', οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;

Ruhnkenius corrigebat, Θέμιν Ἰκναίαν. Vide

Pierſon. ad Mœrin. p. 137. Jacobſius Θέμιν ἀνταίαν, Animadv. in Epigr. Vol. II. P. I. p. 365. Sed nihil videtur mutandum. De Luna Heſychius v. Οὐρανίη δ' αἴξ. — ἐπήκοος δέ ἐστιν αὐτὴ ἴσως, ὅτι κατ' ἐνίους ἡ σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται. ταύτῃ δὲ τὰ γύναια ηὔχετο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν. ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι. In ep. XXII. Antipatri Theſſalonicenſis vulgo legitur:

Αἱ τρεῖς ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
Κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ἑνός εἰσι μία.

Repoſuit Brunckius, Κύπριδος εὐκταίης, ad ſenſum egregie. Hanc lectionem, notatam quoque in Codice Vatic. unice veram habeo.

Δίκτυα igitur trium fratrum, Pani dedicata, communi nomine εὔχος vocat Diocles, quemadmodum eadem γέρας ξυνὸν dixerat Alexander Aetolus ep. I. Anal. T. I. p. 418:

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλειτωρ δ' ἐμβυθίων, σοὶ τάδε, Πὰν, ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας.

Verſus tertius, qui in Codice etiam deſideratur, ibi a recentiore manu ſuppletus eſt hic:

Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠιόνων κροκάλαισι.

Unde certe hoc apparet, ne pentametrum quidem accurate a librariis eſſe deſcriptum. Neque enim perſuadere mihi poſſum, auctorem hujus verſus tam ineptum fuiſſe, ut v. 3. δι-

κτυβόλει invehendi, si v. 4. idem verbum repetitum animadvertisset. Atqui veram pentametri lectionem debemus Suidae in v. Ἄγκη καὶ Ἄγκεα. οἱ Φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. ἢ ἄγκεσι συνδένδρους καὶ ὑλώδεσι τόπους. ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Sequitur hinc alterum, in versu tertio, si non omnia, certe haec esse sincera: Δικτυβόλει τούτῳ δέ. Quidni vero librarius ille totum hexametrum, casu omissum, ex alio exemplari fideliter descripserit? Is quidem tali poeta indignus haberi nequit. Neque facile quisquam aliquid desideraturus fuisset, si epigramma hoc modo exaratum inveniſſet:

Δίκτυά σει τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν εὐχος ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.
Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠιόνων κρυκάλαισι·
Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε τῆς γὰρ ἁπάντων
Δαίμον, ἔχως ἡμέων δῶρα ἑλικοστασίης.

Jam si quis epigramma, a nobis hoc modo emendatum, comparaverit cum versione Grotiana, statim quidem intelliget, eam lectioni vulgatae, οἶκος ἀδελφῶν, esse accommodatam; idem tamen fatebitur, reliqua ita vertisse virum praeclarum, ut versum tertium, quem

diximus, recentem, et Suidae lectionem judicio ſuo comprobaſſe videatur:

Haec fraterna domus *tibi, Pan Tegeaee, ſacramus*
Retia de coelo, montibus, atque mari.
Tu ſac piſcator felix ſit in aequoris undis,
Ille leves capiat per juga vaſta feras.
Tertius alitibus redeat gravis, o pater, omni
Nam de venatu nos tibi dona damus.

Nunc e magno carminum, quibus idem argumentum pertractatur, numero, (coacervavit ea Planudes Lib. IV. Tit. XXII.) unum, quod cum difficili Sophoclis loco componi poteſt, ſuccedat epigramma,

Zoſimi Thaſii.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον ἄνθετο θηρῶν
Δᾶμις, καὶ πίγρης πτηνολέτιν νεφέλην,
Ἁπλόϊστον δ' ἁλὶ τοῦτο μιτοῤῥαφὲς ἀμφίβληστρον
Κλείτωρ, εὐθήρῳ Πανὶ προσευξάμενοι.
Τοὔνεκα, Πάν, κρατερῷ πόρε Δάμιδι ληΐδα θηρῶν,
Πίγρῃ δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

Anal. T. II. p. 452. Νεφέλη v. 2. eſt *rete*. Heſychius: Μακούνιον, δίκτυον κιγκλῶν, ὅπερ τινες νεφέλην. Ariſtophanes Av. 526.

Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
Ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πλεκτάς.

Archias ep. IV. Anthol. Planud. I. Tit. LX. Κόσσυφος ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης. Rete piscatorium, quod μιτοῤῥαφὲς ἀμφίβληστρον vocat Zosimus v. 3. Satyrius Thyillus ep. I. Anal. II. p. 276. τριγλοφόρον χιτῶνα appellat, quemadmodum tela araneae, ab Achille Tatio Lib. II. 117. ἀράχνης χιτὼν, a Philoxeno apud Athen. ἀράχνης πέπλος dicitur. Jon apud Athen. Lib. X. p. 451. λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη. Vide Toupium Ep. Crit. p. 89. Sophocles contra *tunicam*, Centauri sanguine tinctam, quam Dejanira, Nessi fallaciis inducta, Herculi induerat, vocat ἀμφίβληστρον, πέδην, fortasse etiam νεφέλην. Trachin. 1050.

Οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων
Ἄφαντον ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
Πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἰσχάτας
Βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
Ῥοφεῖ ξυναικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἱμά μου
Πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.

Romae quondam visebatur statua Herculis *tunicati* non Eléo, sed *Sôleo* h. e. Sophocleo habitu, ut egregie nuper Plinium XXXIV. S.

19, 35. emendavit vir perquam ingeniosus in Actis liter. Ienens. a. 1799. Nr. 97. p. 212. Vestem furialem vocat Cicero Tusc. Quaest. II. 8.

Nec tantum invexit tristis Eurystheus mali,
Quantum una vecors Oenei partu edita.
Haec me irretivit veste furiali *infscium.*
Quae lateri inhaerens morsu lacerat *viscera,*
Urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
Iam decolorem sanguinem omnem exsorbuit:
Sic corpus clade horribili absumptum extabuit,
Ipse illigatus peste *interimor* textili.

Convertit Sophoclem Cicero ita, ut verba lectori non annumeraret, sed appenderet, atque adeo quaedam hic immiscuit, quae commode referri possunt ad similem ejusdem dramatis locum v. 851.

Εἰ γὰρ σὺς Κενταύρου φονία πεδύλα
Χροὶ δολοπλοκοῖς ἀνάγκαις,
Πλευρᾷ προσταχέντος ἐμῷ,
Ὃν τέκετο Φάναιος —

Hic Brunckius verba, φονία πεδύλα cum Scholiasta explicat τὴν αἰμάτιν, et vertit: *si dolosis furor eum inuxit mortifera Centauri nebula.* Satis obscure! Primum vereor, ne doctissimus Tragici editor falsam significandi potestatem subiecerit verbo χροὶ, quod h. l. non *ingenii* sed *simulatae* aut *pungenti* vim ha-

bere videtur, ut apud Aeschylum Prom. 569. χρίει τις αὖ με πάλαιναι οἶστρος. Hanc nativam esse ac primariam hujus verbi potestatem, egregie docuit Ruhnkenius ad Tim. p. 104. Cicero vertit, *morsu laceratat.* Deinde nihil obstat, quo minus νεφέλη intelligatur de veste illa furiali, Nessi sanguine tincta, de peste *textili*, qua *irretitus*, dolo Centauri, periit Hercules. Verba ita construenda arbitror, εἰ γάρ σφε Κενταύρου δολοποιὸς ἀνάγκα χρίει φοίβα νεφέλα, uti mox v. 837.

μελαγχαίτα δ'
Ἀμμιγά νιν αἴκιζει
Νέσσου φόνια δολόμυδα κέντρ'
Ἐπίζεσαντα.

Praeclare cum utriusque linguae scriptoribus ageretur, si aetatem tulissent *versiones*, quas de graecis exemplis fecerunt Ennius, Cicero, alii. Magnum haec res momentum haberet cum ad interpretationem, tum ad cognoscendam sermonis latini indolem poeticam, quae huic vertendi studio originem debet, ac formam. Sed haec jactura pertinet etiam ad epigrammata graeca, quorum magnam partem a Romanis in linguam patriam conversam esse, satis constat. Nunc solus fere in hunc censum venit Ausonius, qui tamen non interpretis modo, sed emendatoris etiam munere fun-

gi voluit, ſuperatus paſſim ab Hugone Grotio, qui Graecorum veſtigia diligentius et accuratius perſecutus eſt. Exemplum hoc eſto!

Incerti.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἑσαθρῶν,
Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου.
Δεξιτερὴν δ' ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
Κωφὸν μὲν δοκέοντ' ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
Ὀστέον ὡς γὰρ ἔπληξεν ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
Πήρωσε, γλυκεροῦ βλέμματος ἀρφανίσας.
Καὶ πάλιν εἰς Ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
Ἔκλαυσε χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Anal. T. III. p. 249. Vertit Auſonius ep. LXXI. cum hoc titulo: *De Achilla, qui diſſecuit calvariam:*

Abjecta in triviis inhumati glabra jacebat
Teſta hominis, nudum jam cute calvitium.
Fleverunt alii: fletu non motus Achillas:
Inſuper et filicis verbere diſſecuit.
Eminus ergo icto rediit lapis ultor ab oſſe:
Auctorisque *ſui frontem oculosque petit.*
Sic utinam certos manus impia dirigat ictus,
Auctorem *ut feriant tela retorta ſuum.*

Comparet mihi aliquis hanc interpretationem cum exemplo graeco, et utri primae deferendae sint, dijudicet. Quam suave est ad cognoscendum illud

Εικόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίος.

Hoc minimum non advertit Ausonius. Sed τὸ κρατιστον, quod nominare satis habebat epigrammatis auctor, ad nauseam usque expolivit imitator; *glabra jacebat testa; addit, studuvo jam cute calvisluna.* Hoc nimirum est sapere! Et sententiam ipsam in fine additam nemo facile desideraret. Atqui hic ipse verborum ornatus suspectam reddit lectionem vulg. *Auctoris*, quod nomen bis deinceps positum esse in tam polito carmine ab Ausonio quis credat? Sed manifesto legendum est:

Actorisque *sui frontem oculosque petit.*

Actor h. l. est is, qui egit lapidem, ὁ ἀΦεὶς v. 5. Statius Achill. II. 419.

— *fusae Balearicus actor habenae.*

Postea vidi, in editione Jos. Scaligeri a. 1588. jam excusum esse *Actorisque.* Neque tamen in Notis ulla hujus mutationis ratio redditur. Reliquae, quotquot consulere mihi licuit editiones, exhibent *Auctorisque*, quod expungi debet. Versus 8. in quibusdam exemplaribus ita legitur, teste Vineto:

In proprium *ut* redeant *tela retorta* caput.

Haec mera est librariorum interpolatio, utpote qui in illa ejusdem verbi repetitione offenderent. Sed emendatio alieno loco adhibita. Nam Ausonius haud dubie ob oculos habuit Ovidium Fast. V. 34.

Fulmina dat quoties jaculatus Juppiter arces
Vertit ad auctores, pondera passa suos.

Enimvero hic etiam in MS. desiqueres, et sensui et Latinitati egregie convenientem, *actores*, invenit Vossius, ut maneat ad locum Vell. Pat. II. 80. *aevitatis, quam jussis hominis pravissimi tela in eum acta erant.* Ubi nunc vide Ruhnkenium. Quid igitur faciamus? Vereor ne interdum nimium tribuatur istis auctoris fastidio. Utroque loco eadem voce uti potuit Ausonius, ac debuit. Omnino lusum aliquem verborum hic animadvertimus et ingenii. Nam ut *iotum* repetivit, ita *actorem*. Et finis acuminis aliquid habet, quod in exemplo graeco frustra quaeras. Ita paullatim artum est aculeatum illud epigramma, quod, suspenso gradu incedens, τὸ πέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ut ille ait. Vide, quae supra de Ausonio diximus, cap. IV.

In epigrammate graeco non omnia satis expedita sunt. Videamus, quomodo haec converterit Grotius:

Viderat in trivio calvam qui forte jacentem
Debuit hunc nam qui lacrymare videm,
In dextram projecit humum, *saxoque petivit:*
Muta fuit vindex attamen ille sui,
Istaque dissiliens oculi se mittit in orbem,
Et facit hunc lucis tristia damna pati.
Imprudens laesae sic ille satisfacit umbrae,
Tamque suas rectum fles fecisse manus.

Verborum, δεξιτερὴν δ' ἔβαλεν ἐπὶ χθόνα, sensus vix esse potest, *in dextram projecit humum*, quod ipsum me non intelligere fateor. Puto, mentem auctoris hanc esse; impius ille homo, conspecta calva, *manum* (δεξιτερὴν) *conjecit in terram*, ut nimirum lapidem tolleret. Sed magis adhuc haereo in iis, quae leguntur v. 7. Καὶ πάλιν εἰς Ἀΐδην ἐκολάζετο. Haec ad sensum bene vertit Grotius. Quid vero est κολάζεσθαι εἰς Ἀΐδην?

Raro interpreti Anthologiae omnium elegantissimo accidit, ut a vero scriptorum graecorum sensu aberraret. Fortasse in hoc numero reponendum est Niciae epigramma, quod legitur Anal. T. I. p. 249.

Φρυνὸς ἐπὶ σμήνεσσι, Περιστράτου εἵνεκα, μίμνω
Ἐνθάδε, Μανιαλίαν κλιτὺν ἀποπρολιπών,
Κλῶπα μελισσάων δεδοκημένος. ἀλλ' ἀλέασθε
Χεῖρα, καὶ ἀγροτέρου κοῦφον ὄργμα ποδός.

Hoc epigramma vertit H. Grotius T. II. p. 425.

Maenala cur linquam, mihi causa Peristratus: ejus
Hic mea tutatur cura fidelis opes.
Observo fures examinis: ite manusque

Hinc avidas, taciti et removete pedes.

Sed verba: ἀλλ' ἀλᾶσθε — ποδὸς, referenda potius sunt ad custodem examinis, Panā, furibus manuum suarum vim, pedumque celeritatem, si quid auferant, minaciter indicantem: *cavete hanc manum, hos pedes.* Talem admonitionem plerumque adjicere solent dii agrestes, ut Priapus, in ep. II. Antistii, Anal. T. II. p. 284. Ἢν δὲ παρεκβαίης ἐς ἃ μὴ θέμις etc. (quomodo etiam loquitur Lucianus Jud. Voc. T. I. p. 87: τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύσιτός ἐστι τὸ δίκαιον.) Ep. CCXXXV. Anal. T. III. p. 198.

ἢν δέ μευ παρακλύῃς
Γνώσῃ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κακοὺς ἀμείβομαι.

Martialis Lib. VIII. ep. XL. ad Priapum:

Furaces, moneo, manus repellas,
Et sylvam domini focis reserves.

Quod legitur v. 4. ὄρεγμα ποδὸς, forte in animo habuit Hesychius in v. Ὄρεγμα, βῆμα, ὅρμημα, ἅλμα. Male Toupius Emend. in Hesychium T. IV. p. 344. corrigit, ῥέγμα, βάμμα. Aeschylus etiam Choeph. 793. scribere potuit βημάτων ὄρεγμα. Sed vide, quae de hoc loco notavit doctissimus interpres, Schützius.

CAPUT VI.

Epigrammata libatorii argumenti. Vir doctus, qui praefatus est Philodemi Opere de Musica, toto coelo erravit in explicando epigrammate hujus postae. Auctor non de ape loquitur, sed de puella. Ξανθάριον, nomen ὑποκοριστικόν. Ejusdem puellae mentionem Philodemus fecit in alio epigrammate, quod mutilavit Planudes. Fragmentum graecum apud Ciceronem, compositum cum versu quodam Propertii, corrigitur. Philodemus iterum conjectura tentatus. Quid sit, primo gradu lapsum abire? Archimedis epigramma. Ἐνεῖ εἰς ἕνα ἀνδρὸν, laudis conscindere carmen: quae singularis est in tota Latinitate dictio. — Epigramma M. Argentarii. Formulae, μύρου ὄζειν, et ἐλαίου ὄζειν, explicantur. Nicostratus apud Stobaeum emendatur. Sequuntur animadversiones in Stratonis, incerti auctoris, Dionysii Sophistae, et Lucilii, epigrammata. Γραμματικὸς κερασφόρος, sive, corniger. Signum quatuor cornibus instructum apud CPolitanos.

Philodemi.

Ξανθοκηρόπλαστε μυρόχροε μουσοπρόσωπε
Εὔλαλε διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα πόθων
Ἥλιόν μοι χερσὶ δροσιναῖς μύρον ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ με λιθοδμήτῳ δεῖ ποτι πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον ἆδε πάλιν μοι
Ξανθάριον, ναὶ ναὶ τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος
Οὐ καὶ εἰς, ὠνθρωποτοκονγλύφος ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ σε βίου ἀεὶ δύσμορε πετριδίῳ.

Cod. Vatic. p. 454. Sex priores verſu tanquam integrum epigramma, edidit Bruckius Lect. p. 144. avulſo ultimo diſtichō quod quoniam ſeorſim protulerat Salmaſius Exercit. Plin. p. 850. alius carminis particulam hanc eſſe ſibi perſuadebat vir doctiſſimus. Hoc monuit etiam is, qui praefatus eſt Philodemi Operi de Muſica p. 5. Qui liber quum paucorum in manibus verſetur, operae pretium ſit, verſionem ſcriptoris anonymi prorſus ſingularem, eique ſubjunctam animadverſionem hic repetere. „Adloquitur poeta τὸ βομβύλιον h. e. apem circum ſe ſuſurrantem: *O flave opifex cerae* (ξάνθ' ὦ κηροπλάστα) *unguentum effundens* (μυρόῤῥοε) *Muſam ore referens, garrule, pulchrum volitantium Cupidinum ſimulacrum, attenua* (ψιλοῦ) *mihi roſcidis tuis manibus unguentum; oportet enim me aliquando immortalium more longo aevo cubare in loculo affabre in petra exciſo: nae, nae, redintegra mihi tuum melos; dulce enim eſt mihi.* At tu, *o foenerator homo*, hoc melos *non audis? In ſaxeo loculo te oportet, miſer, ſine victu habitare.* — Fingit ergo ſibi audito apis bombo ſuccurriſſe, ejusdem miniſterio adparari mel, quod olim condiendo ſuo cadaveri inſerviret: qua recordatione minime perterritus, quin imo exhilaratus, utpote cui mors

nihil quiret surripere, sed potius efficeret, ut immortalium more, nihilo indigentium, longo aevo in saxeo loculo cubaret, eandem rogat, ut festinet sibi unguentum ad hoc opus elaborare; atque proinde, ut suum iteret bombum, hortatur, affirmans sibi gratum illum fore, profecto quia mortem liberum finem in suam memoriam revocaret, contra quam divitibus accideret. Nemo facile in explicando qualicunque loco magis a veritate unquam abersavit! Fuit alius, qui Σανδάριον nomen pueri esse crederet, dicti a posca v. r. ἄγαλμα Σανδαριόπαστον Cupidinis. — Pueri, dominum bibentem cantu exhilarantis, exemplum suppeditat Horatius II. Ep. II. 3.

Hic et
Candidus, et talos a vertice pulcher ad imos,
Fiet, eritque mus nummorum millibus octo,
Verna, ministeriis ad nutus aptus heriles,
Litterulis Graecis imbutus, idoneus arti
Cuilibet, argilla quidvis imitaberis uda:
Quin etiam canet indoctum, sed dulce bibenti.

Philodemus igitur puerum istum vocare potuisset διττερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων, propter pulchritudinem. Quum enim ἄγαλμα potissimum significet statuam, affabre et emendatissime elaboratam, factum est, ut homines etiam formosi ἀγάλματα dicerentur, quod initatus

Petronius c. 126. *mulierem* vocavit *omnibus simulacris emendatiorem*. Platonici pulchri cuiuslibet cogitationem mente informatam hoc nomine designabant, qua de re egregie disputat Ruhnkenius ad Tim. p. 44. In pueris autem, qui a cyatho erant, pulchritudinem inprimis spectatam fuisse, satis constat. Iidem passim dicuntur ταχύνειν, πέπεσθαι. Unde Toupius Emend. in Suidam p. 497, correxit fragmentum Aristophanis:

Τάχυνον, πάτερ, καὶ μὴ τροπίαν δεῖνον Φέρε.

Vulgo, τάχυνον πάτου. Fortasse hinc etiam emendandus est, corruptissimus Platonis Comici locus apud Athen. Lib. XV. p. 666. D.

Πρὸς κότταβον παίζειν ἕως ἂν σφᾶν ἐγὼ
Τὸ δεῖπνον ὧδὶ σκευάσω, πάνυ βούλομαι.
Ἀλλ' ἄνεμος ἐστ' ἀλσὶς Συείαν παῖς θέον
Φέρε τὴν Συείαν· αἰρ' ὕδωρ· πατάξατε
Παράθετε.

Casaubonus correxit v. 3. ἀλλ' ἄγε μόνον vel ὕδωρ στάζ' εἰς Συείαν παιδίον, *age igitur puer aquam infunde in pilam*. Jacobsius Animadv. in Euripidis Trag. p. 186. legit: ἀλλ' ἄγε δὸς ὡς τάχιστα Συίαν πανστικόν. Nisi versui aliquid ad integritatem deesse videretur, contenderem, hic latere ἀνέμου παιδίον. Suidas in v. Ἀνέμου παιδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων Toup. Cur. Novissim. in Suidam p. 1174. ed. Lipsi

xcitat Poll. I. 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος ὕρας ἢ ἀνέμου παῖδα. Sed haec a loco, quem tractamus, ut quae maxime, sunt aliena. Poeam enim non de puero, sed de *puella* loqui, am certum est, quam quod certissimum. Hoc uum etiam animadvertisset Schneiderus apud Jacobs. Animadv. Vol. II. P. I. p. 244. miror, virum doctissimum non incidisse in veram, quae quidem in manibus erat, epigrammatis lectionem. Corrigit enim:

Ξανθὴ, κηρόπλαστε, μυρόχρυε, μουσοπρόσωπε,
Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων.
Ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μύρον.

Quid primae voci, Ξανθὴ, substituendum sit, mox videbimus. Utinam tam facilis esset ac certa emendatio tertii versus. Nam illud dicendi genus, ψάλλειν χερσὶ μύρον, vix exemplo aliquo confirmari poterit. Hinc Jacobsius malebat legere μέλος, aut ψάλλον μοι χερσὶν δροσίμαις μύρῳ, *manibus unguento delibutis*. Reliqua a Brunckio aliisque viris doctis probabiliter sunt restituta. Epigramma igitur hoc fere modo legendum est:

Ξανθῶ κηρόπλαστε, μυρόχρυε, μουσοπρόσωπε,
Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
Ψιλόν μοι χερσὶ δροσίμαις μύρον· ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ με λιθοδμήτῳ δή ποτε πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον. ἆδε πάλιν μοι

Ξανθάριον, ναὶ, ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος·
Οὐκ ἀΐεις, ὦ Ἄνθρωπε τοκόγλυφος; ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ σ' ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

De τοκογλύφοις vide Hemsterhusium ad Luciani Necyom. p. 472. Heraldi Animadv. in Salmasii Observ. p. 162. Ξανθάριον nomen est ὑποκοριστικὸν puellae, cujus verum nomen erat Ξανθώ. Haec est constans in his verbis flectendi ratio. Philodemus ep. I. Anal. T. II. p. 83. quam primo versu vocaverat Δημὼ, eandem versu quinto appellat Δημάριον. Similiter a Τιμὼ fecit Τιμάριον Meleager ep. LXV. Caeterum eadem puella commemoratur in alio Philodemi epigrammate, quod mutilavit Planudes, Anthol. VII. ep. 52.

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινὶ, συνίστορα τῶν ἁλαλήτων
Λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
Ἔξιθι· μαρτυρίην γὰρ Ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
Ἐμπνόου, καὶ φύκτην κλεῖε, Φιλαινὶ, θύραν.

Haetenus Planudes. Codex Vatic. unum praeterea exhibet distichon, quod, non animadverso levi vitio, ex Apographo Buheriano ita descripsit Brunckius Anal. T. II. p. 87.

Καὶ σὺ, φίλη, ξανθῷ με... σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Inesse his verbis nullum fere sensum, facile largimur Jacobsio Animadv. Vol. II. P. I. p. 226. „Quid enim est ξανθῷ? quo sensu ae-

cipiendum eſt? Vix verbum reperiri poterit, quod apte ſuppleatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cujus amplexus poeta ſe ruere fingit, bis appellatur. Pro meo ſenſu oratio ad ancillam continuatur usque ad verba: σὺ δ' ὦ Φιλεράστρια. Quare vide, an poeta ſcripſerit:

Καὶ σὺ φύλαξ ἀν δῶμα... Σὺ δ' ὦ Φιλεράστρια κοίτης.

Et tu quidem, o Philaeni, cuſtos in domo maneas. — Tu autem. — Ancillae excubias in limine agentes paſſim obviae." Aliter rem inſtituit Grotius, a quo jam ſuppletum eſt hoc diſtichon, T. III. p. 231. Is vertit:

Actibus arcanis teſtem ſine voce lucernam
Palladio nobis rore, Philaeni, rigans,
Egreditor: vivens nam conſcius omnis amori
Eſt odio: atque ipſas, claude, Philaeni, fores.
Intactam quaeſo ſine me, Philerastria. *quin tu*
Foedere de Paphio diſce quod eſt reliquum.

Quid verbo ξανθῷ ſubſtituere voluerit Grotius, non apparet. Sed vocem Φιλεράστρια pro nomine proprio accepit, adeoque legit, quod etiam a doctiſſimo Boſchio animadverſum:

— — — σὺ δ', ὦ Φιλεράστρια, κοίτης
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

At enim, Φιλεράστρια non eſt nomen proprium, ſed proba vox, qua Lexica locupletari poſſunt. Eam reddidimus etiam M. Argentario in epi-

grammate adhuc inedito, quod infra descriptum legitur nr. XXIV. Talia multa in graeca lingua reperiuntur, ut ἑταιρίατρια, θεάτρια, *ſpectatrix*, apud Ariſtophanem. Vide Brunck. T. III. p. 281. Valckenar. ad Adoniaz. p. 196. Alibi ἐράστρια occurrit. Neque tamen ſpernenda eſt Membranarum ſcriptura, φιλεράστρι' ἄκοιτις, cui favet Argentarii epigramma. Servata igitur ipſa Codicis lectione, verſus ita interpungendi ſunt:

Καὶ σὺ, φίλη Ξανθώ, με... σὺ δ', ὦ φιλεράστρι'
ἄκοιτις,
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Nihil autem intereſt, utrum in Vocativo ſcribas Ξανθώ, an Ξανθοῖ. Vide Schol. ad Apollonium Rhod. III. 1. Sed hic etiam in Codice exaratum eſt Ξανθῶ, non Ξανθοῖ. — Lepida iſta apoſiopeſis admonet me fragmenti graeci apud Ciceronem Attic. IV. Ep. 16. quod hinc illuſtrari poteſt. En totum locum: *Quid aliud novi? et tamen abſoluto Gabinio, ſtomachantes alii judices, hora poſt, Antiochum Gabinium, neſcio quem, e Sopolidis pictoribus, libertum accenſum Gabinii, lege Papia condemnarunt; itaque dixit ſtatim reus P. lege majeſtatis.* οὐ σ' οἶδ' Ἄρης ἅμα Παφίῃ? Erneſti vertit: *nonne ſcio te, o Mars, conſueſſe cum Paphia*, ſive *Venere?* Sed vertendum

patius erat: *ignoro, te, o Mars, consuesse cum Venere.* Primum, sublato interrogandi signo, lege:

— οὐ σ' οἶδ', Ἄρες, ἅμα Παφίῃ.

Est enim, nisi fallor, pars pentametri, capite suo truncati. Deinde comparandus Propertius II. El. II. 4.

Cur haec in terris facies humana moratur?
Juppiter, ignoro pristina furta tua.

Unde certe hoc conjicere licet, sententiam istam e proverbii quadam consuetudine interjectam esse orationi, re aliqua plane praeter exspectationem cadente, aut magnam sui mirationem excitante. Confirmatur simul fragmento illo lectio vulgata, *Ignoro*, quam temere Burmannus ad Propertium p. 234. cum aliis obliterare conatus est, scribentibus:

Juppiter, ignosco *pristina furta tua.*

Philodemi.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω, παράκειμαι,
Καὶ σὺ μένεις ἁπλῶς, οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Anal. T. II. p. 84. Aristaenetus I. Ep. XXI. τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης, καὶ σύν-

ἐστὶ ποθουμένῃ καθάπερ εὐνοῦχος τὰ ἐρωτικὰ περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων. Vers. 4. Brunckius recepit Toupii conjecturam ἄπλους, quam corroborare videtur Ovidius A. Am. II. 721.

Adſpicies oculos tremulo fulgore micantes,
Ut ſol a liquida ſaepe refulget aqua.
Accedent queſtus, accedet amabile murmur,
Et dulces gemitus, aptaque verba joco.
Sed neque tu dominam, velis majoribus uſus,
Deſine; nec curſus ante eat illa tuos.
Ad metam properate ſimul. tum plena voluptas,
Quum pariter victi femina virque jacent.

His ultimis tamen verbis adducor, ut credam, veram lectionem eſſe, καὶ σὺ μένεις ἀπτὼς, quod melius reſpondere videtur voci παράκειμαι. Alluſit forſitan Philodemus ad ὑπτιασμοὺς palaeſtritarum, et quos vocant, τρόπους χαμαί. Martial. XIV. ep. 201.

Non amo, qui vincit, ſed qui ſuccumbere novit,
Et melius didicit τὴν ἀνακλινοπάλην.

De hoc luctae genere omnino conſulendus eſt Salmaſius Exercit. Plin. p. 205. Saepenumero ſcriptores graeci et latini verba, palaeſtram ejusque ritus ſpectantia, his rebus amatoriis accommodare ſolent. Theocrit. Eid. I. 97.

Κήπε, τὺ θὴν τον Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.
Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Schol. σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου — λυγίσειν,

καταπαλαίσειν τὸν Ἔρωτα. Lucian. Dial. Deor. VII. T. II. p. 221. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τῷ πόδε. Hinc explicandus est difficillimus Propertii locus I. El. XIII. 5.

Dum tibi deceptis augetur fama puellis,
Certus et in nullo quaeris amore moram;
Perditus in quadam tardis pallescere curis
Incipis, et primo lapsus abire gradu.

Hoc interpretes ita vulgo intelligunt, ut sit, *ab illo primo constantiae gradu declinare.* Burmannus contra Heinsii correctionem *lassus* unice veram habet. Sed cave aliquid mutes. Sensus est, *nondum* ter dejectus (ab Amore) sed *prima vice* lapsus abis, et victum te fateris. Satis constat, lege prohibitum fuisse, ne quis victor haberetur, anteaquam adversarium ter dejecisset, qui propterea dicitur τριαχθῆναι. Hinc metaphora ducta est. Salmasius l. c. laudat Sophoclis (?) versum de Venere:

Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;

Hoc ad causam Orestis commode transtulit Aeschylus Eumen. v. 584.

Τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.

Ὀρέστης.

Ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.

Χορός.

Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

Ὀρέστης.

Οὐ. κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.

Suidas in v. Τριαχθῆναι. λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν. ἢ τὸ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δολιχόν. Victor talis dicitur τριακτὴρ, Aeſchyl. Agamem. 179. invictus ἀτρίακτος, Choeph. 336. Haec res fugit Brodaeum ad Anthолog. Wechel. p. 185. ubi explicat Lucillii epigramma (Anal. T. II. p. 321.)

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαίστης·
Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον· οἱ δ' ἐβόησαν
Τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
Ἀνστὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν. Οὐχὶ τρί' ἐστίν·
Ἓν κεῖμαι, λοιπὸν τἄλλα μέ τις βαλέτω.

Ibi Brodaeus: „οὐχὶ τρί' ἐστίν. lege ἕστην. ſiant et firma ſunt duae manus et alter pes. ait enim ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον. ἓν κεῖμαι. unus tantum pes.“ Mira obſervatio! Grotius egregie vertit:

Venerat ad luctae quondam Milo ſolus honores,
Praetor ei juſſit ſerta repente dari.
Ivit et in coxam cecidit, negat eſſe corona
Hunc dignum populus, qui procul hoſte cadat.
Surgit et exclamat: certatur triplice caſu,
Unus hic eſt. *aliquis, ſi potes,* adde duos.

Quandoquidem ſemel delati ſumus ad compa-

rationem, Propertii cum graecis scriptoribus, hic statim subjiciamus epigramma Archimeli, idque componamus cum quodam Callimachi Romani loco, fortasse omnium obscurissimo.

Archimeli.

Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἄρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου
Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα.
Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος· εἰ δέ τις αὐτὴν
Εἰσβαίνοι, χαλεπῶ τερπνὴ ἐφεροίη ὀλέθρω.
Ἦν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα χαράξῃς,
Ἀμήμων κείνη νέρθεν ἔα στρέψεις.

Anah. T. II. p. 64. Ultimum distichon, ut olim Planudi, ita recentiore aetate Dorvillio visum est δυσνόητον. Planudes plane amisit, Dorvillius hunc sensum inde eruit: „si alias quidem Euripidis tragoedias quis velit aemulari, asperam inventurus sit viam, licet appareat levis et facilis; at si tentet Medeam, praecipitatum iri talem poetam et omni poetica gloria privatum iri.“ Mira sane dictio est, ἄκρα χαράσσειν, quamquam χαράσσειν pro scribere satis notum est. Hinc Timon Sillographus viros doctos, qui quondam in Museo Alexandrino, tanquam magni pretii aves, Mu-

farum in cavea inclusi, regio sumtu alebantur. βυβλιακοὺς χαμαιτύπας vocavit, teste Athenaeo Lib. I. c. 19. p. 22. D. si vera est Casauboni explicatio. Eo fortasse respexit Vellej. Pat. I. c. 16. — Neque in his verbis haesisse videtur Dorvillius, (ad Charit. p. 387.) cui pentameter modo obscurus manebat. Jacobsius contra, vitium in χαράξης quaerens, legit: (Animadv. Vol. II. P. I. p. 195.)

Ἦν δὲ τὰ Μηδείῃ Αἰητίδος οὐ παραθρέξῃς
Ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν ἀτιμοτέρη.

„Nisi Medeam superaveris, ignotus et inglorius inter umbras versaberis. Quare tibi suadeo, ut totum illud tragoedias scribendi negotium omittas.“ Mihi gravius quoddam ulcus in hoc distichio latere videtur, cui tamen vel detegendo vel tollendo me imparem esse sentio. Indicabo tamen similem Propertii locum, qui fortasse aliis profuerit ad verum inveniendum, II. El. X. 21.

Ut caput in magnis ubi non est tangere signis,
Ponitur hic imos ante corona pedes:
Sic nos, nunc imopes laudis confendere carmen,
Paupertibus sacris vilia tura damus.

An scripsit Archimelus, κείσεαι νέρθεν ἄκ στεφάνους? Sed his reliqua non satis respondent. Relicto igitur epigrammate graeco, illustremus potius dictionem, in Latinitate quidem singu-

larem, *laudis conſcendere carmen.* Huic pro ſuo quisque ingenio aliam eamque meliorem lectionem ſubſtituere conatus eſt. Palmerius conjecerat, *conſcendere in arcem.* Burmannus, „videntur, ait, viris doctis haec placuiſſe propter verbum *conſcendere.* quo illecti *conſcendere currum* divinare poſſemus, ut Marklando etiam in mentem venerat.“ Talia apud Pindarum invenias v. c. Pyth. II. 113.

Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον, ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων.

Eldickii, Oudendorpii, aliorumque Criticorum conjecturas collegit Burmannus. Sed ſatius erat, fontem graecum indicare, unde haec ducta ſunt. Recte Vulpius, *eſſe hoc unum ex Propertii ſingularibus* adfirmavit, quod fortaſſe a Callimacho vel Phileta derivaverit. Enimvero Propertius non adeo ſe addixerat his poetis, ut, in conformanda inprimis ad Graecorum exemplum lingua vernacula, reliquos Elegiarum ſcriptores non curaret. Quidni imitari is potuerit Alexandrum Aetolum, cujus hoc extat fragmentum apud Athenaeum Lib. XV. p. 699. C.

Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὃδ' ἀνὴρ προγόνων.

Εἰδὼς ἐκ νεότητος καὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
Ξεῖνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

Haec est palmaria Casauboni emendatio, (pro eo, quod vulgo legitur, δεῖ σε πόσα κρονίων) ad cujus elegantiam nihil comparari posse statuit etiam Valckenarius Diatr. p. 279. Ἰέναι εἰς ἄκρον ἔπος, sive εἰς ἄκρον ἐπέων, ut dicendum potius fuit, verti ad verbum fere potest, *conscendere carmen*. Hoc profecto aeque dicere potuit Propertius, atque *percutere lyrae carmen* et similia. — Lectio Ἀγάθοκλῆος debetur Jacobsio, qui legit, τόνδ' Ἀγάθοκλῆος, Animadv. in Epigramm. Vol. I. P. II. p. 245. —

Marci Argentarii.

Ἰσιὰς ἠδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρου εὖδεις,
Ἔγρεο, καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον,
Θν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραινόμενον δὲ πρὸς ἠῶ
Ὄψεαι, ὑμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

Anal. T. II. p. 269. Vers. 1. Planudes reposuit, ἠδύπνοιε. Eidem debemus lectionem, μύρου εὖδεις, cujus vim non assequor. Elegantior est codicis lectio, μύρου ὄσδεις. Sed malim corrigere:

Ἰσιὰς ἠδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρου ὄσδεις.

Thomas M. in v. Μύρου ὄζει Ἀττικοὶ, οὐ μύρον. Grotius elegunter vertit:

Quinquam strabum messet somnus tuus, Ifias, halat,
Sis vigil, et capias haec, rogo, serta manu.
Si sapis, haec nostrae tibi sunt aetatis imago:
Sic hodie florent, cras sine honore jacent.

Contra ἁλιὸν ὄζειν dicuntur viri, palaestrae fragio delibuti. Xenophon. Sympos. c. II. §. 3. αἱ μέντοι γυναῖκες, ἄλλως τε καὶ ἢν (ὅταν) νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, ὥσπερ ἡ Νικηράτου καὶ Κριτοβούλου, μύρου μὲν οὐ καὶ προσδέονται. αὐταὶ γὰρ τούτου ὄζουσιν. ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παροῦσα ἡδίων, ἢ μύρου γυναικί, καὶ ἀπροῦσα ποθεινοτέρα. Hinc explicandus Nicostrati locus apud Jo. Stobaeum Serm. LXXII. p. 446. Πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμυθίου, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῶ ὑπογραφῆς, καὶ ἄλλου χρώματος ζωγραφουντος καὶ ἀφανίζοντος τὰς ὄψεις. Gesnerus vitium quaerit in verbo δεηθῆναι. Idem facit Fr. Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 150. Ille corrigit δεῦ-θῆναι, hic ἀλειφθῆναι. Nos retineamus vulgatam, quam confirmat Xenophon. Lego: Πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμυθίου, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ (ὑποφθαλμίου) ὑπογραφῆς. Xenophon. Cyrop. I. c. III. 2. Καὶ ἰδὼν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν

ἀπαγραφῇ, καὶ χεύμασιν ἐντρίψαι, Μικκὰ πάμπαν προσθέτοις. Athenaeus de Sophocle L. XV. p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρησὶ (ἐπιγράφεται δὲ) τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μίγνυσθαι ἀλλήλοις γιγνόμενον καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀσκὴν, ἐλαίῳ χριομένην καὶ γυμναζομένην. Callimachus H. in Pallad. 15.

Μὴ μύρα λατροχόει τῇ Παλλάδι, μηδ' ἀλοιφάς·
(Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ χείματα μυδὰ φίλει)
Οἴσεις, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ἄμμα τὸ τήνας.

Vide Spanhem. Observat. p. 611. Ad epigramma M. Argentarii inprimis pertinent versus Propertii II. El. XXIX. 15.

Quae quum Sidoniae nocturna ligamina mitrae
Solverit, atque oculos moverit illa graves:
Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores,
Sed quos ipse suis fecit Amor manibus.

Pericryone apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 486. οὐδ' ἀλείψεται Ἀραβίης ὀδμῆς ἱμαντόεντα. Hesiod. Scut. Herc. 7.

Τῆς καὶ ἀπὸ ῥεθέων βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Stratonis.

Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ,
Ἀγρύπνου ἀμπαύω θυμὸν ἀθημονίῃ.
Μὴ με πόθος ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου,
Μοῦνον ἐπεὶ με λίπων εἰς ἰδίην ἐφύγεν.
Χθιζὸν ἐβὴ Διόδωρος, ὃς εἰ πάλι μὴ ταχὺς ἔλθοι,
Οὐκ ἔτι μουνολεχεὶς κοίτας ἀνεξομέσθα.

Anal. T. II. p. 375, Lect. p. 214. In Codice Vatic. versus 3. legitur ita:

Μὴ με ΚΑΤΟΤΝ ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

In his quidvis aliud latet, quam πόθος, quod recepit Brunckius. Levi admodum mutatione facta, vera, nisi fallor, lectio evadet haec:

Ἀγρύπνου ἀμπαύω θυμὸν ἀθημονίῃ,
Μὴ με ΧΑΤΟΤΝΤ ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

Homer. Odyss. B. 249. de Penelope:

Οὔ κεν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ' ΙΤΑΜΙ

Apollonius Rhod. I. 887. τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἑοῦτος. Propert. IV. El. III. 27. *Diceris et Maeie vultum tenuasse? sed opto* E delidetio *sit color ille* meo.

LXXXIII.

Εἰαρινὸς χειμῶνι παναίολος, ὦ Διόδωρε,
Οὗμος ἴσος, ἀσαφεῖ κωνόμενος πελάγει.
Καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὕετον· ἄλλοτε δ' αὖμα
Εὔδιος ἀβρὰ γελᾷν ἅμμασιν ἐκπέχυσαι.
Τυφλὰ δ', ὅπως ναύτης ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν
Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΚΤΜΑΤΙ πλαζόμενος.
Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες σκοπόν, ἢ πάλι μίσους,
Ὅς εἴδω, ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Anal. T. III. p. 167. Ante Brunckium edidit Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 85. ad locum Hesiodi Op. et D. v. 560. Ἄλλοτε μὲν δ' ὖει πρὸς ἄρκτερον, ἄλλοτ' ἄπαν. Elegans epigramma, cui levem maculam adspersit librariorum incuria. Neque enim probabile est, auctorem ter deinceps posuisse νοῆεσσι κύμασι. Scribendum haud dubie v. 6.

Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΧΕΙΜΑΤΙ πλαζόμενος.

Euripides Androm. 884. Ὦ γαυλίοισι χείματος λιμὴν φανείς. Alcaeus apud Heraclid. Ponticum de Allegor. Homeri p. 23. ed. Schow.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα χυλίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν. ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
Ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.

Vide Mitscherlich. ad Horatii I. Carm. XIV. Egregie C. Nepos de Attico, c. 10. *Quod ſit gubernator praecipua laude ferur, qui navem ex hieme marique ſcopuloſo ſervat: cur non ſingularis ejus exiſtimetur prudentia, qui ex tot tantisque gravibus procellis civilibus, ad inoluminitatem perveniat?* Caeterum verba, χειμών, χεῖμα, χειμάζεσθαι, non ſolum de amore, ſed de aliis etiam animi corporisque morbis gravioribus uſurpari ſolent, docente Valckenario ad Eurip. Hipp. p. 198. Sophoclis Ajax v. 207. δόλιῳ κεῖται χειμῶνι νοσήσας; quod λύσσης πνεῦμα μάργον vocat Aeſchyl. Prometh. v. 889. Lucret. III. v. 491.

quia vis morbi diſtracta per artus
Turbat agens animam, ſpumans ut in aequore ſalſo
Ventorum validis ferveſcit viribus unda.

Satis notus eſt Euripidis verſus, Orest. 279. in quo pronuntiando lapſus eſt Hegelochus:

Εἰ πυμάτων γὰρ αὖσις αὖ γαλήν' ἐμοί.

Alius ejusdem fabulae locus v. 340. ſollicitari fortaſſe non debebat a viro ingenioſo:

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
Ἀνὰ δὲ λαίφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε
πλοῦτον πένωσι, ὡς πόντου
λάβρῳ ὀλεθρίῳ ἐν κύματι.

Ita interpungendi videntur hi versus: θαλάσσαν ἤρεσε (ὄλβον) δεινῶν σθένος ἐν χύμασι — ἐς πάντας ἐν χύμασι. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 383. Quid sit χειμάζεσθαι ἔρωτι, optime expressit Catull. Epithal. P. et Th. 97.

Qualibus incensam jactatis mente puellam
Fluctibus, in flavo seu conchi sive supernae.

Dionysii Sophistae.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' ὕδωρ,
Στήθεα γυμνώσας, καί με πνέοντα λάβοις.
Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρά με χερσὶν
Ἁρπάσῃ, μαζοῖς στήσῃ χιονέοις.
Εἴθε κύπελλον γενόμην λευκόχροον, ὄφρά με χείλεσιν
Ἁρπάσῃ, μᾶλλον σῆς χροτῆς κορέσης.

Hoc epigramma ita constituit Planudes Lib. VII. ep. 215. e tribus diversorum auctorum distichis, quorum primum ἀδέσποτον est, secundum, quod inscribitur ἀδεσπότου ἔρωτος, hoc modo in Codice legitur:

Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρά με χερσὶν
Ἁρπάσῃ χαρίσῃ στήθεσι χιονέοις.

Nulla igitur ratio erat, cur Brunckius secundum distichon conjuncte cum priori ederet Anal. T. III. p. 162. Idem Lect. p. 286. ter-

tium, ait, in membranis non comparet, et Ipsium videtur, forte ipsius est Planudis, qui sibi habeat. Adumbratum est e veteri scholio, quod habes T. I. p. 158. XIX. Sed non spurii sunt, nec Planudei hi versus, quos, sicut in Codice leguntur, describam:

Θεοφάνους ἐρωτικόν.

Εἶδε κόρων γενόμην ἀγέννεον, ἄφρά με χρεὼν
Ἀρσαμένην μᾶλλον ἢ χρεοπῆς κόρης.

Exemplo hoc etiam carmen est, quanta omnino Planudis audacia fuerit ac temeritas non modo in corrigendis epigrammatis, sed etiam in mutandis auctorum nominibus. Dionysii Sophistae distichon est, quod praecedit. Hinc sequentes versus, quorum auctores ignorabat Criticus Cpolitanus, inscripsit τοῦ αὐτοῦ.

Lucillii.

Εἰς γραμματικὸν κεραυνοφόρον.

Ἔξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
Ἔνδον ἔχων πολλοὺς οἷς Ἑλένης Πάριδας.

Anal. T. II. p. 318. Planudes lemma, quod huic epigrammati praefixum est, transtulit ad aliud ejusdem auctoris distichon, Anal. II. p. 327. XLIX. (vid. Lect. p. 101.)

Οὐδεὶς γραμματικῷ δύναται τι μωρὸν εἰπεῖν,

Ὀργὴν καὶ μῆνιν καὶ χόλον ἐκπνέων ἔχων.

In Codice enim lacuna est post δύναται, quam explevit Plaudes, addenda voce ἄρτιος. Hunc secutus Grotius vertit:

In Grammaticum intractabilem

Grammaticis qui sit sanum caput, his quibus artis

Auspicium faciant his gravis, ira, furor.

Sed quis unquam hominem intractabilem, aut morosum παραφόρον dixit? Contra mariti, quorum uxores male audiebant, jam Artemidori aetate hoc nomine derisi, Oneirocrit. Lib. II. c. 11. ὅτι ἡ γυνή σου μαίνεται, καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα κάτῃ ἔσεσθε. Vid. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 338. et Menagium in Lexic. Etym. v. *Cornu*. Menagii haud aliena est sententia, Gallis hanc dictionem primum innotuisse Constantinopoli tempore expeditionum sacrarum. Ibi enim hoc irrisionis genus omnibus lippis ac tonsoribus notum fuisse, cum aliunde constat, tum signum docet viri, quatuor cornibus ornati, ad quod accedere solebant, qui uxorum pudicitiam suspectam haberent, mariti, plerumque hoc experimento corruti declarati: ὅστις γὰρ εἰχεν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι παρατίαν, ἐρίκα ἐλθὼν προσέγγιζε τῇ στήλῃ εἰ μὲν ὡς ὑπελαμβάνετο, ἐγίνιζε ἡ στήλη ἐκ τρίτου, εἰ δὲ οὐκ ἦν, ἔκλαιε. ἐγὼ, ut scribit Codi-

aus. de Cur. Conſuet. c. 123. Vide. Heyne in Commment. Soc. Reg. Gottingenſis T. XI. p. 171. et T. XII. p. 197. Spanhem. de Uſu et Praeſt. Numm. Differt. V. p. 373. Hinc intelligitur, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, ad Palladae epigramma: Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται, Anthol. Lib. I. Tit. XVII. ep. II. ita in Codice ſcribens: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν, νομίζω ὅτι κερᾶ ἦν παράξενος, quod corrige ſodes, νομίζω, ὅτι κερατᾶς ἦν παρὰ ξένου, *cornutus redditus erat ab hoſpite bonus Grammaticus, ut Menelaus a Paride.* Byzantinis enim homo cornutus κερατίας dicebatur et κερατᾶς. Ad talem maritum ſpectare etiam videtur Parmenionis, ſive Callicteris Mantiſii epigramma XXXVI. Antholog. Lib. II. Tit. XLVII. Anal. T. II. p. 294.

Ὅστις ἴσω πυρσοὺς καταλαμβάνει οὐκ ἀγοράζω,
Κείνου Ἀμαλθείας ἡ γυνὴ ἐστι κέρας.

Brunckius hoc diſtichon comparat cum alio Parmenionis epigrammate, quod edidit in Lect. p. 177. Hoc ita in Apographo legitur:

Αὐτῷ τις γήμας πιθανὴν τῷ γείτονι δέγχει,
Καὶ τρέφεται. τοῦτ' ἦν εὔκολος ἐργασία,
Μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν, ἀλλ' εὐστομάχως ἀποράγχειν,
Ἀλλοτρίῳ δαπάνῃ πλούσια βοσκόμενον.

Quae ſatis plana ſunt et aperta. Brunckius, qui in Apographo Buher. v. 1. inveneraat κε-

ut est, nonnisi viri in his laude ratus, versus illos, sensu carentes, in Commentarium rejecit. Simile negotium, mutatis mutandis personis, transigit Gnatho apud Terentium Eunuch. Act. V. fin. ubi deridendum ac comedendum tradit Phaedriae Thrasonem:

— principio et habet quod det, et dat nemo largius.
Fatuus est, insulsus, tardus; stertit noctesque et
dies:
Neque tu istum metuas, ne amet mulier: pellas
facile ubi velis.

Disputatur de fabulis aliquot Menandri ad epigramma Agathiae Scholastici. Πολέμων *non est titulus comoediae peculiaris, sed persona dramatis, quod* Περικειρομένη *vocatur, auctoribus Agathia et Frontone. Agathiae ratio propositi, ut probabile fiat, eandem hanc fabulam esse, quae* Παιδευομένη. *Hoc confirmare videntur Propertius, Tibullus et Ovidius. Neque huic sententiae obstant Dialogi Meretricii. Ad idem argumentum referuntur ea Lydi et Josi Scaligeram in vertendo epigrammate graeco longe superavit Hugo Grotius.*

Agathiae Scholastici.

Τὸν σαβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν Σαμίᾳ Μενάνδρου
Κείμενα γλυκερούς τῆς ἀοιδοῦ πλοκάμους,
Ὁ πλέστερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Βαδάνδης
Βέστια συγχεῖ σεσυρτάλιος χερσὶν ἑλιξάτοις
Καὶ σοφὸν ἐξαπάτησε τὸ παιπαλόεν ἔργον ἀμείψας.
Μώσταξ ἐν ὀδοῖς ἄψεα θηλυτίης.
Ἐκλομένη τὸ κάλασμα· τί γὰρ τάδε, ἤλιτε κούρη;
Εἴ με κατοικτίσειν ἤθελε τιθεμένην.
Σμέρδαλος ἀμφοτέρους δὲ διαπλύνει μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἱστήσας αἰθοπα βασκανίην.
Ἀλλ' ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ. αὐτὰρ ἔγωγε
ΔΥΣΚΟΛΟΣ, οὐχ ὁρόων τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟ-
ΜΕΝΗΝ.

Anthолog. Planud. VII. ep. 30. Anal. T. III. p. 38. Quae literis majusculis exprimenda curavimus tria verba, totidem sunt tituli fabularum Menandri. Hoc, si a Περικειρομένῃ discesseris, quam indicaverat Fabricius Bibl. Graec. Vol. IV. p. 369. primus omnium animadvertisse sibi videbatur Toupius Epist. Crit. p. 28. ed. Lipsi. addens: „has graecas venustates nemo adsequi poterit, nisi qui in veterum scriptis probe subactus atque exercitatus fuerit: quod paucorum hominum est.“ Atqui diu ante Toupium has venustates assecuti erant magni sane in paucis viri, Josephus Scaliger, et Hugo Grotius, ut mox videbimus. Notae sunt Menandri Μισούμενος et Δύσκολος. Tertiam, quae Περικειρομένη inscripta fuerit, praeter Agathiam Scholasticum et Frontonem ep. II. Anal. T. II. p. 346. nemo hoc nomine laudavit. Sed in indice fabularum Menandri commemoratur etiam Πολέμων, hanc solam ob causam, quod Philostratus Epist. XXVI. narrat, id quod confirmat Agathias, amatorem crines puellae *carpentem* in Comoedia, dictum fuisse Polemonem. Lepidum commentum! Una eademque fabula est Πολέμων, et Περικειρομένη. Jam accuratius rem examinanti, haud dubie apparebit, miseram illam puellam apud Menandrum non modo *comis privatam* fuisse a

Polemone, sed etiam plagis irrigabitur. Dicit enim manifeste Agathias Scholasticus

Καὶ τοιαῦτα μὲν ἐκεῖνος ἐπὶ τῇ γυναικὶ

Μάνδρις ἐκείνῃ τῇδε βροντήσας ἔτι

Hinc suspicio oritur, ad idem argumentum referendum esse aliam Menandri fabulam, in qua ejusmodi aliquid crudelis noverca ipse baiularit. Cui non audite? Pamphilam? Verum dubito ne temeritatis nomine suspectus fiam. Sed in manibus sunt tales gravissimi Elegiographorum inter Romanos principes, Ovidius, Tibullus, Propertius, qui rem eodem fere modo quo Agathias, uberius tamen exponunt. Persuasum Polemon, quod nemini dubium videri posset, facinus illud, stimulis Zelotypiae incensus. Qui majori fortasse jure Cynthiam perfidiae insimulabat. Propertius se tantum non militis, sed posterum suae lasciviae ipsum vindicaturum esse minatur his verbis. (II. El. IV. 21.)

Nec tibi perjuro scindam de corpore vestem,
Nec meam praeclusas fregerit ira fores:
Nec tibi connexos iratus carpere crines,
Nec duris ausim laedere pollicibus.
Rusticus haec aliquis saevae turpia proelia quaerat,
Cujus non hederae circuiere caput.

Respexisse Propertium ad Menandri fabulas

divina ac humana rerum certum est, quam quod certissimum quis negaverit? Ubi vero [illegible] ubi cognoscas? Aut cui non in mentem redeat Euripidis pentametrum:

Nec duris ullus dedecet in rebus honos.

Menandri quam sunt illa, vel de *Thaide*, vel *de corpore vestito*, ἐκ τῶν περιεργομένων, περὶ ἐσθῆτος ἀγωνία; (Terent. Eunuch. IV. Scen. III.) *Ecquam miseram inveni adhuc, quae ipsum cupidum consciret? ecquae fores praeclusas, quae non aperirentur?* Mores autem Thaidis hominum, qui, finito aliquo stipendio, per Graeciae civitates, Philemonis et Menandri aetate, vagantes, Bacchae et Venerem sectabantur, Theophrastus, Polemonis, hic similium egregie repraesentat *rusticum*, cujus *non hederae circumvenere caput*. Talem hominem Plutarchus vocat ὑπόψυχον, καὶ ἀγροῖκον, Φοίνικα τραχέα φέροντα? Tom. I. p. 98. ed. Steph. Sed hanc fere dubitationem tollunt *Dialogi Meretricii*, Luciano vulgo adscripti, quos ex eodem fonte ductos esse dudum monuit Burgesius ad Alciphronem, octavus imprimis, nec decimus quintus, ad Palaestinen spectantes. Vide unum alterumve verbum, quod non expresserit imitando (Menandrum) Propertius, deprehendi-

nus in his Dialogi VIII. Initio p. 1091 Εἴ τις δεῖται χρυσοῦ μήτε ζηλοτυπίας, μήτε ἐριζάδος, μήτε ἐρράπτου ἀνδρὸς, περιόψεται ἡμᾶς ἱμάτια περιέσχοντας ἄττα ἐρυθρὰ ἀπὸ τῆς ἀνεψιᾶς βεβαμμένα. Similem annalecta actum, sed aperiam jam unum observantis, caeterum plorantis, pulsantis, interfectorum se puellam minantis, vestem discindentis, in altera Dialogi parte exponit Ampelis, ὡς θερμανάμενος ἤδη πάνυ ὁ ἀηρὸς ἔστω, καὶ αὐτὸς ἀναβλήσεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀναστὰς πρῶτα μὲν ἀναγνώσεται τὴν βύβλον, ἔπειτα, ἢν δοκῇ, καὶ ἀναπηδήσεται, καὶ ἀπειλήσει φονεύσειν, περιβρήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐπιεὶς, καὶ τίλλεται τἀλλότριον δοκοῦντα, μᾶλλον δὲ καὶ ὅλους μύσας. Sedit tota disputatio ne non persuadeat Chrysidi, male habitae ab amatore Ampelis, sine ira, plagis et rixis frigere Venerem, veri haec esse signa amoris. Καὶ τοῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ· ἐπεὶ τἄλλα, φίλτατα, καὶ δεῖ κρυῆ, καὶ ἄφρα, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀσχημόν που, ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ἄλλο ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. Hunc etiam locum eleganter, sed mutatis personarum partibus, tractavit Propertius III. El. VIII.

Dulcis ad extremas feceras mihi rixa lucernas,
Vocis et infamae tot maledicta tuae.
Dum furibunda mero mensam procellis, et in me
Projicis infanda cymbia plena manu.
Tu vero nostros audax invade capillos

Et mea fœminibus imguibus ora notat.

Tu mihi tum oculos subjecta exurere flamma,
Fac mea rescisso pectora nuda sinu.
Fœminarum veri *dantur* mihi *signa* caloris:
Nulla fine amoris gravi fœmina nulla dolet.

Lucianus: τί λέγεις ἀεὶ ἐνοχλεῖν με; ἀεὶ Οὐχὶ ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέπεις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἔχῃ γε, τί ἂν δοκεῖς ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἄλλον ἐρασθῆν ἔχοις; Summam totius orationis his verbis complexus est Propertius v. 33.

Aut tecum, aut pro te mihi cum rivalibus arma
Semper erunt: in te pax mihi nulla placet.

Ad eundem locum pertinet dialogus inter Meretricios XV. Hoc confirmare imprimis videtur distichon secundum:

Dum furibunda mero mensam procellis, *et* ima
Projicis *infima* cymbia *plena manu*

Idem enim fecisse militem Aetolum, *magnum* Crocalae amatorem, Dinomachum, narrat Parthenis Dialog. XV. p. 322. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ μοι αὐλήσαντα ἐγὼ παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτῆ Φόργου μεμισθωμένη, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δεῖπνοῦντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας, five, quae mea est conjectura, ἐπεσείσας, *vibrans, projiciens.* Philemon Fragm. p. 119. Bentl.

— ἐπειδὴ δ' ἡ Ῥόδη
Κυμβίον ἀκράτου κατασείσῃ ὑμῖν ἄνω

En alteram Cynthiam! — Fores etiam perfregerat Dinomachus cum suis, ut mox refert Parthenis: ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, ἡ αὐλὸς ἠρᾴδετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπεσαν ὅσον ἀπτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί.

Nec meâ praecluſas fregerit ira fores.

Haec tamen in diverſis comoediis peragi potuiſſe, largior. Sed unam modo fabulam fuiſſe τὴν Πειθομένην atque τὴν Ῥαπιζομένην, in eaque militem ſimul fores perfregiſſe, et capillos carpſiſſe, et puellam verberaſſe, hoc ut credam, non Agathiae ſolum et Properti, ſed Tibulli etiam me movet auctoritas, quo nemo elegantius et accuratius argumentum fabulae, de qua agimus, expreſſit I. El. X. 49.

Puce bidens vomerque vigens: ut trifida dura
Militis in tenebris occupat arma ſitus,
Ruſticus e lucoque vehit, male ſobrius ipſe
Uxorem plauſtro progeniemque domum.
Sed Veneris tunc bella calent; ſciſſosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores:
Flet teneras ſubtuſa genas; ſed victor et ipſe
Flet, ſibi dementes tam valuiſſe manus,
At laeſivus amor rixae mala verba miniſtrat
Inter et iratum lentus utrumque ſedet.

Haec non domestica, sed peregrina esse, et trans mare petita, per se probabile erat. Nunc res extra omnem dubitationis aleam posita videtur. Notandum inprimis illud: *sed victor et ipse Flet, sibi dementes tam valuisse minus.* E contextu orationis colligas, haec locum habuisse in Ῥαπιζομένῃ, tanquam peculiari et a Περιπειρομένῃ diversa fabula. Sed refragatur huic sententiae Philostratus, qui talem palinodiam cecinisse Polemonem in Περιπειρομένῃ, disertis verbis narrat Epistol. XXVI. p. 924. ed. Olear. Οὔτε ἀ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέπειρεν, ἀλλ' αἰχμαλωτοῦ μὲν ἐρωμένης κατεπάλμησεν ὀργισθείς, ἣν οὔτε αὐτὸς ἀπορκείας ἠνέσχετο· ἠλαίει γοῦν καὶ κατεβόα καὶ μετανενώκει τῷ Φόνῳ τῶν ἐλεῶν. Quodsi igitur, quae nostra est sententia, non diversae fuerunt istae fabulae, sed diversi modo ejusdem comoediae tituli, Philostratus minime discedit a Tibullo, sed admirabili quodam concentu cum eo conspirat. Quae media inter *scissos capillos*, et, *Flet teneras subtusa genas*, interjecta sunt verba:

Femina perfractas, conqueriturque fores,

ea quis credat ad aliam comoediam spectare? Sed pentametrum hunc arctius etiam, quam vulgata, cum *scissis capillis* copulat memorabilis Corvin. lectio:

scissisque capillis

Femina perfractas esse fores queritur,

de qua vide accurate disputantem doctissimum interpretem Observ. p. 92. ed. II. Idem recte, quam Scaliger reposuerat, lectionem *suffusa* v. 55. rejecit. Femina *teneris* subtusa *genis*, est Menandri Παιζομένη, scissis simul capillis fores perfractas esse querens. Admiremur autem ingenium Tibulli, hunc etiam locum summa cum gravitate tractantis, et in rem suam convertentis. Ipse militaturus abiturus, a quo negotio quam humanissimi poetae maxime abhorrebant, primum quidem personae militis convenienter, (ut Polemon alter, nova stipendia meriturus) inter pacis commoda refert illa *Veneris bella feroces*; mox tamen respiciens et hanc quoque ferociam detestans, addit:

Ah lapis est ferrumque, suam quicunque puellam
Verberat; *e coelo deripit ille deos.*
Sit satis, e membris tenuem rescindere vestem.
Sit satis, ornatus dissoluisse comae;
Sit lacrymas movisse satis; quater ille beatus
Quae tenera irato flere puella potest.
Sed manibus qui saevus erit, scutumque sudemque
Is gerat, et miti sit procul a *Venere*.
At nobis, Pax alma, veni, spicamque teneto;
Perpetuis et pannis candidus ante fores.

Non videmus, Tibullum egregie confirmare,

quod propositum a nobis est, Menandrum hac omnia una eademque fabula peregisse? Satis est, vestem scindere, ornatus comae dissolvere, lacrymas movere, sed verberare puellam, et capillos ejus carpere, mihitis est, ab omni humanitate alieni. Idem igitur existimandum de hoc loco Ovidii. A. A. III 685.

Ille vetus miles, sensim et sapientia, amabit,
Multaque tiro meo non patienda feret.
Nec franget foribus, nec saevis ignibus uret,
Nec dominae tenetas appetet unguibus genas.
Nec scindet tunicas vestes timitasve puellae,
Nec raptus flendi causa capillus erit.

Sed ut rem ad liquidum confessumque perducamus, in scenam tandem producenda est puella. Pompejus quasi *fingat*, Ovidii, Amor. I. Eleg. VII.

Adde manus in me, nec me dimittere curas,
Dum furor omnis abit, si quis amicus adest,
Nam furor in dominam telorum brachia vibrat.
Flet mea vestibus laesa puella manus.
Tunc ego vel tauros potui violare parentes?
Saeva nec in sanctos verbera ferre Deos?
Ergo ego digestos potui lanisse capillos?
Nec dominam motu dilacerare meo?

Nec nimium regidus tremuisse minas?

Ter formidatus repulit ille manus.

Quamlibet infirmas adjuvet ira manus.

Quae leviter et quasi praetereuntes attigerunt Tibullus et Propertius, ea omnia, uno carmine complexus, peculiariter expolivit Ovidius. Ista enim sententiarum, verborum etiam similitudo, nonne tentatur, cuncta ex eodem fonte profluxisse? Tibullus dixerat: *Sanin quicunque pactum perverat, e coelo deripit ille deos.* Hoc Ovidius ita exprimit: *Tunc potui — Saeva vel in sanctos verbera ferre deos.* Imprimis autem hoc animadverti vellim; Ovidium haud aliter, quam Propertium ac Tibullum, raptis a fronte capillis statim subjungere genas ungue notatas, eundemque ante

peden procumbere, re commissa, supplicem, ut Polemon apud Menandrum λαὶς κατα-σῶν καὶ μετανίψασα, teste Philostrato, cui adsentitur Tibullus. Postremi denique Nasonis versus, qui egregie respondent loco Propertii III. El. VIII. v. 5 — 7. quem supra descripsimus, inclinant animum, ut credam, talem fuisse Polemonis apud Menandrum orationem, postquam ad sanam mentem rediisset, et genibus puellae supplex accidisset. Argumentum enim fabulae hoc fuisse videtur: Polemon puellam bello captam secum abduxerat Athenas. Eam quum aliquando domi non invenisset, forte ad convivium aliquod invitatam, eo properat statim homo ζηλότυπος, fores effringit, puellam verberat, vestem ejus rescindit, crines carpit. Mox se injuriam fecisse innocenti intelligens, ad genua flentis procumbit, plorat, tondendum, se verberandumque praebet, donec tandem coiret gratia male facta:

At lascivus Amor rixae mala verba ministrat,
Inter et iratum lentus utrumque sedet.

Haec igitur quum satis probabilia mihi videantur, vereor, ne doctissimus Boettiger in praeclara disputatione de Menandri fabulis ad Terentii Eunuch. p. 59. seq. auctoritati virorum praestantissimorum, Wesselingii ac Tou-

ii, plus tribuerit, quam res et veritas patiatur. Idem fere accidit Fabricio, pressius insistenti vestigiis Josephi Scaligeri, qui epigramma Agathiae cholastici hoc modo vertit, Opusc. Var. p. 257.

Quod Polemo ille facit, Glycerae qui conjugis ausus
In Thymela crines, docte Menandre, tuli.
Hoc novus instituit Polemo meus. Ille Rhodantes
Audaci cultus abstulit ense comas.
Criminibus Tragicis mutavit Comica gesta,
Inflixit teneras verbera saeva genas.
Ah scelus indignum! *Nostros miserata dolores*
Quod tantum admisit turpe puella nefas?
Proh dolor! Exsculpensque oculos radicitus ambo
Invidiae informes duxit in ore notas.
Si tamen is fuerit Mitumenes: *ast ego contra*
Dyscolos, *aspicions nec* Periciromenen.

Haec versio mirum in modum discedit a graeco exemplo. Ac primum quidem satis apparet, Scaligerum, mutata lectione vulgata v. 2. γλυκερούς πλοκάμους, in qua, et alius offendere possit, legisse:

Κείραντα Γλυκέρας τῆς ἀλόχου πλοκάμους.

Quod arripuisse videtur Fabricius, Bibl. Gr. Vol. II. p. 467. ed. Harles. ubi haec scribit: „Πολέμων, Philostr. Epist. 26. (Meursii ed. 43.) Agathias in epigrammate Lib. VII. Anthol. p. 588. latina versio Jos. Scaligeri: *Quod Polemo ille facit, Glyceras qui conjugis ausus*

in Thymela crines, docte Menandre, tua. Eadem comoedia Menandri fuisse videtur, quam supra memoraham, Γλυκέρα. Satis probasse nobis videmur, nullam Menandrum fabulam docuisse, *Polemonis* nomine inscriptam, sed hanc personam pertinere ad Περικειρομένην, sive Ῥαπιζομένην. Reliquum est, ut demonstremus, diversa etiam dramata fuisse Γλυκέραν, et Ῥαπιζομένην, (sive, Περικειρομένην) ne quis, Scaligeri auctoritate abusus, duplicem hanc confundat comoediam, et unam modo ejusdemque argumenti fabulam fuisse, arbitretur. Sed haec facilis est defensio! Inter Alciphronis Epistolas una extat Glycerae (Lib. II. ep. IV.) ad Menandrum scripta, qua id, quod volumus, optime comprobatur. Leguntur ibi inter alia haec: ὥστε πυρῶ μᾶλλον ἡμῖν φιλότης, δᾶσσον εἰς ἄστυ παρεγενέσθαι, ὅπως εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς εὐπρεπισμένα τὰ δράματα ἐξ ἀνεπῶν ἃ μάλιστα ὑπῆσαι δύναται Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον, οὐ δημηγορικὸν ἂς εἶναι, εἴτε Θαΐδας, εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυλλόοντας, εἴτε Ἐπιτρέποντας, εἴτε Ῥαπιζομένην, εἴτε Σικυώνιον. Mox addit Glycera: πάντως δέομαι, Μένανδρε, κἀκεῖνο παρασκευάσαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ με γέγραφας. Dubitari non potest, quin hic significetur Fabula Γλυκέρα, quam memoravit Priscianus,

plane illa distorsam Παιζαμίην, quo spondeo efficitur hoc, Scaligeri emendationem, facilem cæteroquin atque elegantem, hactenus modo probandam esse, si probamus, Menandrum Glyceræ nomen pluribus comœdiis inseruisse.

Turbas ejusmodi in fabula græca excitaverat ἡ Ζηλοτυπία. Eadem ad similia facinus perpetrandum adegit Polemonem alterum, de quo loquitur Agathias Scholasticus. In verbis adeo, Ζηλοτυπίας τὸ πάθημα, totius epigrammatis cardo vertitur. Vim hujus sententiæ minime assecutus est Scaliger, verbens: *Ah scelus in omni genere!* Sed hic brevis est prae aliis hujus versiculi naevus. Postquam narrasset Agathias, Polemonem suum, zelotypiae ostro agitatum, verberasse conjugem, nequid crinibus ejus peperciſſe, poenam commemorat omnium gravissimam, amatori certe intolerabilem:

Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέπρηξε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐστυφέλιξε κόρας βασιλῆος.

Quid igitur fecit iratus ille? Si Scaligerum audimus, hic minime audiendum,

——— *Exsculpens oculos radicitus ambo*
Invidiae informes duxit in ore notas.

Quod nollem excidiſſet viro magno. Fieri potest, ut Menandri Polemon *minitatus* sit, *oculos* puellae *subiecta exurere flamma*, quod legimus apud Propertium, aut ut, meliora

edoctus, ſe ipſum tali poena dignum habuerit, quod innuit Ovidius, dicens, *Nec noſtris oculis, nec noſtris parce capillis.* In oculos autem maxime ſaevire feminas, et tragoediae fere omnes et comoediae proclamant, ut verbis utar Donati ad Eunuch. IV. Scen. VI. 2. *oculi illico effodientur.* Sed hae meras fuerunt minae, atque exſecrationes. Neque eo invidiae ac furoris progreſſus eſt Polemon Agathias Scholaſtici, ut conjugis exſculperet oculos radicitus ambo, ſed, concludens eam, et oculis hominum ſubducens, effecit, ut ambo amantes vel amantui adſpectus voluptate ac fructu privarentur. Hoc dudum vidit Grotius, cujus elegantiſſimam verſionem corollarii loco adponam:

Antiquo Polemoni, facit quem ſcena Menandri
Uxoris teneras diſſecuiſſe comas,
Alter idem fecit Polemon, pulchraeque Rhodanthes
Abripuit crines vertice ſaeva manus.
Comica res fuerat: tragicos ſuperaddidit auſus,
Femineam flagris nam ſcidit ille cutem.
Trux facinus, quid enim tantum peccaverat illa,
Aeruginas fuerat ſi miſerata meas?
Nos quoque diviſit ferus ille, nec ora tueri
Mutua fert: *tantus pectora livor habet.*
Verum eſt ille tamen Miſumenos, *aſt ego certe*
Dyſcolos, *heu ſegrex a* Periciromene.

EPIGRAMMATA

ANTHOLOGIAE GRAECAE

MAXIMAM PARTEM INEDITA.

PROLEGOMENA

ANTHOLOGIAE GRAECAE

EDITIONIS NOVAE SPECIMEN

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Cod. Vatican. apud Suidam in v. Κόραβος, ὄνομα αὐθαδείας καὶ μανίας ἐπὶ μητρὸς πάσης. Καλλίμαχος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν τοῖς Αἰτίοις φησὶ τὸν Κόραβον. ὅτι Βρυταλλίων καὶ Κόραβος καὶ Μιλτιάδης ἐπὶ μοιχείᾳ συνελήφθησαν. Ἀριστοφάνης. Vide Schol. ad Aristophanis Plutum. Ioannes Zonaras. Callimachi Fragmenta. CCCVII. quod ad Αἴτια huius poetae referendum esse, ex lemmate epigrammatis, colligere licet. Sed eadem iure referri illud potest ad Ibin Callimachi. Cf. Propert. Ioannes Ovidii Ib. 393. sq. Coraebi apud veteres scriptores imprimis commemorantur tres, genere illis moribus ac rebus gestis valde inter

discrepantes, Eléus, Phryx, Argivus. De Coroebo Eléo haec narrat Eustathius ad Il. Λ. p. 879. ed. Rom. ὅτι δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα Ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μεγάλους τοὺς εἶχεν ἀγωνιζομένους, δηλοῖ ὁ πρῶτος τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀναθησάμενος ἀγῶνα Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὤν, ἀλλὰ μάγειρος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Athen. Lib. IX. c. 7. p. 382. B. Vide Scaliger. ad Euseb. p. 256. — Magnum nominis celebritatem nactus est Coroebus Phryx, Mygdonis, ut fertur, filius, vir, secundum Virgilium, manu fortis, idemque, Ulyssis instar, versutus, qui, Cassandrae amore incensus, quum auxilio venisset Priamo, Graecis urbem jam obtinentibus, omniaque ferro et igne devastantibus, auctor fuit Trojanis, ut clipeos mutarent, Danaumque insignia sibi aptarent. Nam dolus, inquit, (Virgil. Aen. II. 390.)

— *dolis an virtus, quis in hoste requirat?*

Huc pertinet locus Suidae in v. Οὐδεὶς πρὸς τὸν Διόνυσον — καὶ λοιδορεῖ τὸν Κόροιβον ὡς μάταιόν τινα φήσας εἶναι τὸν παλύτροπον. Qui vero factum sit, ut hujus viri nominis stultitiae nota inureretur, incertum est. Ad hunc enim respiciunt, de Coroebo *stulto* loquentes, scriptores. Acceptum hoc fortasse referendum est Euphorioni, qui, si recte intelligimus ver-

vium ad Aeneid. II. 341. primus recondidae personam ei imposuit. Vide Heynii Excurs. X. Eustathius ad Od. K. p. 1669. καὶ Κορυβάντιον ἀπασκώπτουσι, μαθόντες τινὰ Κόρυβον εὑρεθῆναι, Μυγδόνα, Φρύγα τὸ γένος, ὕστατον τῶν ἐπικούρων ἀφικομένων τῷ Πριάμῳ δι' εὐηθείαν. — Sed hic primo loco nominandus erat

— *cognomen praestans antiquique Corocbus*

Argivus, nobilitatus praeclaro facinore, de quo agit epigrammatis auctor. Hanc fabulam pauci Mythologi attigerunt. Pausania et Papinio Statio, nemo accuratius eam persecutus est. Hos igitur inter se, utrumque cum Ovidio, et epigrammate graeco conferemus, ut quomodo haec fabula paullatim sit conversa, eo magis appareat. Pausanias Attic. c. XLIII. p. 105. Ἔστι δὲ Μεγαρεῦσι καὶ Κορυβίου τάφος· τὰ δὲ ἐς αὐτὸν ἔστιν καινὰ ὁμοίως παῖσιν Ἀργείων, ἐνταῦθα δηλώσω. Ἐπὶ Κροτώπου λέγουσιν, ἐν Ἀργείοις βασιλεύοντος, ἐξαφανισθῆναι τὴν Κροτώπου τεκεῖν παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος· ἐχαλέπηνε δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Καὶ τὸν μὲν διαφθείρουσιν, ἐπιτυχόντες ἐκ τῆς ποίμνης κύνες τῆς Κροτώπου. Pueri nomen retinetur a Pausania et Statio. Ovidius cum aliis Linum vocat. Ibi. v. 480.

Quique Crotopiaden diripuere Linon.

Vide Valckenar. ad Callimachi Fragm. p. 283.

Apud Statium Theb. I. 578. non exponit puerum Pfamathi, sed, quod tamen nullum fere est discrimen,

— *poenae metuens* (*neque enim ille coactis*
Donasset thalamis veniam patris) *avia rura*
Eligit, ac natum septa inter ovilia furtim
Montivago pecoris custodi mandat alendum.

Euripides in fragmento Melanippes apud Dionys. Halic. Arte Rhetor. p. 103. (Valckenär. Diatr. p. 135.)

εἰ δὲ παρθένος
Φθορεῖσά γ' ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνους;

Pergit Statius, interpositis tamen aliquot versibus, quos describere nihil attinet, v. 586.

— *sed fata nec illum*
Concessere latent, viridis nam cespite terrae
Projectum tenere, et patulo coelum ore trahentem
Dira canum in rabies morsu depasta cruento
Dissicit.

Linum a canibus dilaceratum, Apollo in Argivorum civitatem immisit, quam Pausanias vocat, Ποινήν. — Ἀπόλλων δὲ Ἀργείοις ἐς τὴν πόλιν πέμπει Ποινήν· ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἁρπάζειν· ἐς δὲ Κόροιβον ἐς ἐμὲ Ἀργείοις φονεύει τὴν Ποινήν. Aliam publicae hujus calamitatis causam adfert Statius, violentam nempe Pfamathes mortem, a patre filiae illatam v. 594.

— — — — *nec motus. at atro*
Imperat, infandum! cupientem occumbere leto.

Mortis etiam genus notavit Scholiastes apud Barthium, ad marginem codicis scribens, *Psamathen a Crotopo vivam fuisse defossam:* quod confirmat Ovidius Ib. v. 573.

Utque patrem Psamathes condat te Phoebus in ima
Tartara, quod natae fecerat ille suae.
Inque tuos ea Pestis *eat, quam dextra Coroebi*
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.

Ovidii locus quin e Callimachi vel Ibide vel Αἰτίοις sit derivatus, dubitari vix potest. Hic igitur primus dixisse videtur, Crotopum etiam poenas dedisse Apollini, cujus rei neque apud Pausaniam, neque apud Statium ulla fit mentio. Caeterum Ποινὴν illam quomodo repraesentet Statius, non est praetereundum v. 596.

— monstrum *infandis Acheronte sub imo*
Conceptum Eumenidum thalamis: cui virginis *ora*
Pectoraque, aeternum stridens a vertice surgit
Et ferrugineam frontem discriminat anguis.
Haec tam dira Lues *nocturno squallida passu*
Illabi thalamis, animasque a stirpe recentes
Abripere altricum gremiis, morsuque cruento
Devesci, et multum patrio pinguescere luctu.

Haud tulit armorum praestans, animique Coroebus —

Haec omnia poetarum recentiorum ingeniis deberi, et priſcam illam Κίρκα, in Coroebi ſepulcro poſitam, nihil monſtri ſimile habuiſſe arbitror. Sed de hac re Pauſanias tacet. Qui ſequitur locus, Φονεύσας δὲ (οὐ γὰρ ἀνίει σφᾶς δευτέρα ἐπιπεσοῦσα νόσος λοιμώδης) Κόροιβος ἐκὼν ἦλθεν ἐς Δελφοὺς, ὑφέξων δίκας τῷ θεῷ τοῦ φόνου τῆς Ποινῆς· hic igitur locus prorſus egregie tractatus eſt a Statio, qui, ſi a paucis, inprimis ab ornatu poetico diſceſſeris, (cf. Homer. Il. A. 44. ſq.) optime cum Pauſania conſpirat, ut ex eodem fonte hauſiſſe videatur. Iam mandatum, Coroebo a Pythia datum, quod pro fine carminis ſui omiſit poeta latinus, hoc eſt: ἐς μὲν δὴ τὸ Ἄγρος ἀναστρέφειν οὐκ εἶα Κίρραβαν ἡ Πυθία, τρίποδα δὲ ἀράμενον φέρειν ἐκέλευεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔνθα ἂν ἐκπέσῃ οἱ φέροντι ὁ τρίπους, ἐνταῦθα Ἀπόλλωνος οἰκοδομῆσαι νεὼν, καὶ αὐτὸν οἰκῆσαι. Καὶ ὁ τρίπους κατὰ τὸ ὄρος τὴν Γερανίαν ἀπολισθὼν, ἔλαθεν αὐτοῦ ἐκπεσών· καὶ Τριποδίσκους κώμην ἐνταῦθα οἰκίσαι. Callimachus non vicum, ſed urbem dixerat Tripodiſcos in libro Αἰτίων haud dubie *primo*, monente Stephano Byz. in v. Τριποδίσκος. — Καλλίμαχος δ' ἐν Αἰτίων πόλιν αὐτὴν εἶναι φησί. Sequitur nunc deſcriptio tumuli, de quo longe aliter refert Pauſanias, atque is, qui epigramma fecit, auctor incertus, magno ut ſi

argumento, hoc et similia Anthologiae graecae carmina, quasi opera artium adspectabilia exprimunt, meros esse ingenii lusus. — Κορυβίῳ δέ ἐστι τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ· γέγραπται δὲ ἐλέγεῖα τὰ ἐς Ψαμάθην, καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόραιβον. Καὶ δὴ καὶ ἐπίθημά ἐστι τῷ τάφῳ Κόραιβος φρενύων τὴν Παιανήδα τούτων μὲν ἀγάλματα παλαιότατα ἀπόσα λίθου πεποιημένα ἐστὶν Ἕλλησιν, ἴδων οἶδα. Hanc narrationem prorsus discedere ab argumento epigrammatis graeci, nemo non intelligit. Nimirum auctor nullum omnino signum ante oculos habuit, sed usus unice, quod lemma etiam declarat, Callimachi poemate, inde carmen confecit, aptum quidem fabulae, ab Alexandrino poeta immutatae, non historiae, quam secutus est Pausanias. — Nunc verba ipsa paulo accuratius examinemus*).

In lemmate Cod. Vaticanus exhibet, εἰς Κόρυβαν. Ita hoc nomen alibi etiam scribitur. Etym. M. laudat fragmentum Incerti in v. Δασπλῆτις, ἡ Ἐριννύς. καλὸν δασπλῆτα Κόρυβος, si lectio vera est. Vide Sylburgii

*) Hac opera fortasse supersedere possem, si ad manus essent commentarii, gallice scripti, *le Magasin encyclopédique*, ubi editum esse hoc epigramma a doctissimo Chardono, accepimus.

Notas ad v. Μελιτίδης p. 34. et de fragmento illo Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 156. Ufitatior ſcriptura eſt Κόροιβος, quam revocavimus.

Vers. 1. Ἰναχίδαισιν reponebat Ruhnkenius. Ἄθυρμα h. l. eſt ſtatua, ſignum in tumulo poſitum, quam verbi ſignificationem non praetermiſit Suidas in v. A. καὶ ἐν ἐπιγράμματι.

Ἠνὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν.

ἀντὶ τοῦ ἄγαλμα. Vide Hemſterhuſium ad Lucian. T. I. p. 291. — Verſum tertium commemoravit Suidas, non ſine aliqua lectionis varietate, in v. Κὴρ, ἡ ψυχή. καὶ ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. — Κὴρ δὲ ἡ ψυχή. διότι δια πυρός ἐστι. τὸ γὰρ ἔμψυτον θερμὸν, τοῦτο ψυχή.

Εἰμὶ δὲ κῆρ τυμβοῦλος. ὁ δὲ κτείνας με κόροιβος.

Ita locus legitur, ſive verba ſpectes, ſive accentus, in Edd. quas viderim, omnibus. Kuſterus inde fecit, et in textum adeo recepit:

Εἰμὶ δὲ κῆρ Τυμβούλου. ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Quod quid ſit, nemo facile dixerit. Unice vera eſt Codicis Vaticani, nunc Pariſini, lectio, Κὴρ τυμβοῦχος, *tumulum obtinens*, ſervans. Cujus generis compoſita ubique occurrunt, ut κληροῦχος, μηλοῦχος, πρυμνοῦχος, κεροῦχος, *ceruchus*, Valer. Flac. I. 469. Nomen etiam

ὄρεσβος h. l. ita exaratum est in codice, non ὄρυβος.

Ultimum epigrammatis distichon extat quod Suidam v. Δελφοί. τὰ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — καὶ Δελφὶς, ἡ Δελφικὴ, τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὸς γάρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν. ὄφρα γενοίμαν
Τᾶς καίνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

lectio ἱστορίη praeferenda videtur alteri, ἱστορίης. In re tamen incerta nihil equidem denio, dialectum etiam, quae sibi non constat in hoc carmine, intactam relinquens. Sed audiamus Heynium, virum in omni judicio elegantissimum, qui de isto epigrammate haec ad me scribebat: „Nulla Pausaniae aut alterius ratione habita, videndum est ex bonae interpretationis praeceptis primo loco, quid ipsa verba suppeditent. Ex his apparet, Coroebi sepulcro seu tumulo impositum fuisse signum Κηρὸς, factum hoc esse responso Delphis accepto, ad Psamathes memoriam servandam. Κηρὸς pro Ποινὴ loquitur: signum tumulo impositum communi consilio Argivorum et Megarensium: ἄθυρμα est ἄγαλμα, quae notio saepe in epigrammatibus occurrit. Psamathe οὐλομένη puto esse *miseranda*. ὑπ' ἐμοῖς ποσὶ, in tumulo. Ὄφρα γενοίμην τῆς καίνου νύμφης σῆμα καὶ ἱστορίη, haud dubie legendum

est ex Suida. Unde enim repente Dorica forma? Nisi, quod verum esse censeo, totum epigramma dorice fuit exaratum. De Κὴρ τυμβοῦχος nemo dubitabit. Jam praescriptum est, ad Callimachum respexisse poetam. Nil mirum, si ea fabula diverso modo fuit tractata, sique adeo cum Pausania non convenit. Scilicet nihil commune cum eo habet, nec est epigramma illud, quod sepulcro inscriptum erat, sed ingenii lusus."

II.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Κρὴς Ἄλκων Δαὸ .... Φοίβῳ στέφος Ἰσθμὶ ἑλὼν.

Legitur hic versus inter epigrammata miscellanea quatuor foliorum, quae Codici Vaticano agglutinata sunt. — Simonidi etiam tribuitur p. 233. hexameter,

Σᾶμα τόδε Σπαρτῆσι πατὴρ ἐπέθηκε Σαπόντ.

Praeterea in margine Codicis p. 245. hoc extat distichon:

Εἰς Βρύταχον Σιμωνίδου.

Κρὴς ἐνθάδε Βρύταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθών, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίην.

Adscripsit librarius, τοῦτο δισσῶς κεῖται, qua Codicis pagina, nescio. — — Nomen Σπίνθηρ etiam legitur in Aristonis ep. I. Anal. T. II. p. 258. Ἄλκων in ep. IV. Gaetulici Anal. T. II. p. 167. de quo vide P. Leopardi Emend. p. 149.

III.

ΗΓΕΜΟΝΟΣ.

Εἰς τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος μετὰ Λεωνίδου χιλίους.

Εἶποι τις παρὰ τύμβον ἰὼν ἀγέλαστος ὁδίτας
Τοῦτ' ἔπας ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας
Σπάρτας χιλίοι ἄνδρες ἐπέσχον αἷμα τὸ Περσῶν
Καὶ θάνον· ἀντρεπτὸν δ' Δώριος ἀμέλεται.

Cod. Vatic. p. 274. Ἡγέμονος. Hegemonis nomen alibi non occurrit in Anthologia graeca. Notus est Ἡγήμων Thasius, Comoediarum scriptor. Athen. Lib. I. p. 5. B. καὶ Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ ἐπικληθεὶς Φακῇ, ὃν τῷ

ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. Auctor epigrammatis ſine dubio etiam ſcribendus eſt Ἡγήμων, non Ἡγέμων aut Ἡγεμών. — Vers. 3. fortaſſe legendum: ἐπέσχον κῦμα τὸ Περσῶν, niſi ῥεῦμα malis. Tyrtaeus El. III. 21. Anal. T. I. p. 51.

Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε Φάλαγγας
Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.

Hinc Lucretius egregie dixit Lib. V. 1288.

Aere ſolum terrae tractabant, aereque belli
Miſcebant fluctus, et volnera *vaſta ſerebant.*

Miror, Bentlejum, talem virum, hic maluiſſe, *Miſcebant* luctus, *et* funera *vaſta ſerebant.* Recte Gilbertus Wakefield vulgatam tuetur. Sed diu ante Wakefieldum Petrus Victorius Var. Lect. lib. 37. c. 7. exquiſitam hanc dicendi formam explicuit, et Lucretii locum comparavit cum dicto Theopompi, qui bellum, magno impetu in unam gentem irruens, appellaverat ῥεῦμα καὶ κλύδωνα πολέμου, teſte Plutarcho. Vers. 4. Apograph. Δώριος αὐ μελέτα, adſcripto tamen articulo ὁ.

IV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τῷ ἐν Θεσπιαῖς βωμῷ.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποτὲ τούσδε σὺν ὅπλοις
Τιμωροὺς προγόνων βάρβαρον εἰς Ασίην,
Οἳ μετ' Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες
Στῆσαν ἐριβρεμέα δαιδαλέον τρίποδα.

Cod. Vatic. p. 205. In lemmate Θεσπίαις, v. 1. Θέσπιαι exaratum. Stephanus Byz. in v. Θέσπεια — Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. Καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ἦν δὲ Φιλιάδου Μεγαρέως·

Ἄνδρες θ' οἳ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος
Λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

(Br. Anal. T. III. p. 329.) Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. Eadem ſcribendi varietas obtinet in Πλάταια et Πλαταιαὶ, notante eodem Stephano Grammatico. — Verſ. 3. Cod. Ἀλεξανδρον, mox καθ' ἑλόντες.

V.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς τὰς Νύμφας παρὰ Τιμοκλέους κηπούρου.

Νύμφαι ἐφυδριάδες δώρου γένος, ἀρδεύοιτε
Τοῦτον Τιμοκλέους κᾶπον ἐπεσσόμεναι.
Καὶ γὰρ Τιμοκλῆς ὔμμι, κόραι, ἀιὲν ὁ καπεὺς
Κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ.

Cod. Vatic. p. 411. Elegans epigramma, ſed gravi illud vitio deformatum, v. 1. cui mederi conati ſunt viri praeſtantiſſimi. Jacobſius margini adſcripſit: An fuit Δωτοῦς γένος, filiae Dotûs Nereidis? Heynio ἱερὸν γένος, Mitſcherlichio placebat, ὀρέων γένος, mihi denique in mentem venit, Νύμφαι ἐφυδριάδες, κοῦραι Διός, ut apud Homerum Od. N. 356.

Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διός, οὔποτ' ἔγωγε
Ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχωλῆς ἀγαπῆσι
Χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τοπάρος περ.

Repetitur quidem v. 3. vox κόραι. Sed omnino in hoc epigrammate ſuavis eſt eorundem verborum repetitio. — Verſ. 2. ἐπεσσόμεναι. In margine notatum ἐποσσόμεναι ſive ἐπεσσύμεναι. Illud dictum videri poſſit, ut apud Callimachum Fragm. CXXVI.

Αὐλία καὶ δολιχὰς ὄψιας ἐπιβλέψετε,

h. e. *litora cura vestra dignamini.* Vide Scaliger Conj. ad Varron. p. 106. Sed praestat legere, ἐπεσσυμένας. Conf. Hermocreontis ep. I. Anal. T. II. p. 252. et Damostrati Anal. T. II. p. 259. Τιμοκλέης, sive Τιμοκλῆς quidam occurrit etiam in Onestae epigr. IX. Anal. T. II. p. 291. Idem nomen repositum in Chaeremonis epigrammate II. Anal. T. II. p. 55. a Ruhnkenio Epist. Crit. I. p. 119.

VI.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εἰς βδάς χαλκᾶς.

Θέσσαλαὶ αἱ βόες αἵδε· παρὰ προθύροισι δ' Ἀθάνας
Ἑστᾶσιν καλὸν δῶρον Ἰωνιάδος·
Πᾶσαι χαλκεῖαι, δυοκαίδεκα, Φραδμόνος ἔργον,
Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκύλαν ἀπ' Ἰλλυρίων.

Cod. Vatic. p. 478. Edidit L. Holsten. ad Stephanum Byz. p. 151. V. σ. Ἰωνιάδος. Conf. Callimach. H. in Cer. v. 74. V. 4. Cod. σκύλων. — De Phradmone statuario vide Junii Catalogum Architect. p. 264. Addam versus

Theodoridae, paululum depravatos, qui extant p. 609.

Θεοδωρίδα τετράμετρου ἀρχιλόχειον.

Ἐκ δολιχοῦ τό ῥαφυρήλατον ὡς τάχει κρατήσας
Παῖς Ἀριστομάχειος ἀνεῖλε τὸν χάλκειον λέβητα.

Legendum esse, ῥα σφυρήλατον, quilibet intelligit, nisi in τό ῥα aliud quid latet. Dubito, an hoc integrum sit epigramma. In eadem Codicis pagina descripta sunt duo Callimachi fragmenta, quae edidit Bentlejus Nr. CXIV et CXV. Hic illud modo agebat Constantinus Cephalas, ut versus, diverso metro scriptos, colligeret, et speciminis loco proponeret. Verba ita construenda sunt, ὁ παῖς Ἀριστομάχειος ἐκ δολιχοῦ ἀνεῖλε, ὡς τάχει κρατήσας, σφυρήλατον τὸν χάλκειον λέβητα. Caeterum Theodoridae tribuendum videtur, quod de Theodorito quodam notatur in Etym. MS. v. Κυρβασία τὸ τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Θεοδώριτος ἐν ἑνίοις ἐπιγράμμασι τὰς περικεφαλαίας κυρβασίας λέγει. Centies inter se permutantur nomina Theodorides, Theodoritus et Theodoretus. Vide Reiskii Notit. Poet. Anthol. p. 215. et Schneideri Anal. Crit. p. 7. Sed in editis Theodoridae epigrammatis vocem κυρβασία frustra quaeras.

VII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰμάστην ὡς ἄρτι διάβροχον ἔκ τε ῥεέθροιο
Εἴλκυσ' ὁ τεχνίτης ἐν πυρὶ λουσάμενον.
Ἤδει γὰρ ἐν κύλιξι ὑδατούμενος ἀφριόεντος
Ἐκ κορυφῆς εἰς ἄκρους ὑγροτάτων ὄνυχας.
Ἀδὲ τέχνα ποταμῷ συνεπήρεικνᾶτις ὑπείρας
Χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον.

Cod. Vatic. p. 475. „Scriptum videtur in aeneum Eurotae fluvii simulacrum, in quo poeta mollitiem admiratur. — V. 2. εἴλκυσε an dictum, ut *ducere*, de opere aereo? an scribendum μήνυσε? ὁ τεχνίτης εἴλκυσεν αὐτὸν, τὸν ἐν πυρὶ, (in igne conflatum) ὡς ἐν ῥεέθροις λουσάμενον. — V. 4. „an ὑγρὸς ἐὼν ὄνυχας?“ Verba sunt Jacobsii. Ludere videtur Philippus in ambigua verbi ὑγρὸς significatione, quod non modo de humidis, sed de iis etiam rebus dicitur, quae flexibiles sunt et ad sensum molles. Pindar. Pyth. I. 17. de aquila:

ὁ δὲ νώτοισιν
Ὑγρὸν νῶτον αἴωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος.

Plato Sympos. c. XVIII. p. 214. ed. Bip. de Amore: πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος· οὐ γὰρ

ἂν οἷός τ' ἦν πάντη περιπτύσσεσθαι, οὐδὲ διὰ πάσης ψυχῆς καὶ εἰσιὼν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιὼν, εἰ σκληρὸς εἶη πεπαιμένου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχημοσύνη. — οὗ ὅ ἂν εὐανθὴς τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει. Hunc locum ante oculos habuisse videtur in describendo Praxitelis Amore Callistrati Stat. III. p. 493. Τ"Ερως μὲν ἦν, ἀμοιρῶν μόνης ἀκαιότητος, τὸ καλὸν δὲ ἔχων συνωδὸν τὴν χρόαν, εὐανθὴς ἐωράθη, τῶν δὲ κινήσεως ἔργων ἐστερημένος, ἕτοιμος ἦν δεῖξαι κίνησιν. Cicero Brut. 18. *Quis enim eorum, qui haec nuper animadvertunt, non intelligit, Canachi signa rigidiora esse, quam ut imitentur veritatem, Calamidis dura illa quidem, sed tamen molliora, quam Canachi.*

Vers. 5. in margine Apographi corrigitur, εἴ τίς ἐ πείσας. Primum distichon sincerum videtur. Reliqua hoc fere modo legenda sunt:

Πάντα γὰρ ἐν κύλικος ὑδατούμενος ἀμφιπένευκεν
Ἐκ κορυφῆς ἐς ἄκρους ὑγρὸς ἰὼν ὄγχας.
Ἃ δὲ τέχνα σταθμῷ συνετήρικεν. Ἃ τίς κε πείσας
Χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον;

Nota formula, ἐκ κορυφῆς ἐς ὄγχας, vel ex Homero Il. Ψ. 169. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, a Comicis, iisque, qui Comicos imitantur, passim inverso ordine effertur, ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν.

Hoc ſemper, niſi fallor, ſenſu ridiculo. Ariſtophanes Plut. 649.

Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
Ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.

Obſcoeni aliquid hic ſubeſſe, adfirmat Scholiaſtes, qua de re dubitat Hemſterhuſius. Confirmare illud videtur Sophron apud Euſtathium ad Od. Ξ. p. 1766. 54. ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων· τουτέστι κνῶμαι. καὶ Σώφρων· βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν. ἤγουν κέκνησμαι. Notandum, priorem etiam locum, ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, e Sophronis petitum eſſe Mimis, quod diſcimus ex Etym. M. p. 523. ubi legitur, κνυζῶμαι οὐδὲν ἰσχύων. Conſentit Etym. MS. in v. Κνυζηθμός. — Σώφρων· κνύζομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων· ἃ δὲ ξῦσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν ἱππάζετο, ἀντὶ τοῦ νήθω, lege, κνήθω. Reliqua accuratius leguntur apud Euſtathium. Caeterum vide Eraſmi Adagia p. 9. qui, praeter alios, Ciceronis locum memorat Roſc. Com. 7. *nonne ipſum caput, et ſupercilia illa penitus abraſa, olere malitiam, et clamitare calliditatem videntur?* nonne ab imis unguibus usque ad verticem ſummum — *ex fraude, fallaciis, mendaciis conſtare totus videtur?*

VIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Ὅμηρον.

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς,
Ἀλλὰ κατὰ στίχας ἴσα θεοῖσι σέβου.
Τὸν γὰρ Πιερίσιν τιμώμενον ἔξοχα Μούσαις
Ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

Cod. Vatic. p. 208. in margine. Conf. Leonid. Tarent. ep. LXV. Anal. T. I. p. 257. — Verſ. 2. κατὰ στίχας. Jacobs corrigebat κατασπείσας, ſed ita, ut ſibi ipſe non ſatisfaceret. Fortaſſe, καταστέψας. Eurip. Oreſt. 1321.

Ὦ πάρθεν' ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
Στέψασα, καὶ σπείσασα νεκτέροις χοάς.

Vide Tibull. II. El. IV. 48. Antigone Sophoclea v. 431.

Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει,

h. e. κοσμεῖ, ut apud Homer. Odyſſ. Θ. 170. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Sed neutrum ſatis placet. — Verſ. 3. in margine notatum, γρ. Πιερίδεσσι τετιμένον. Lege, τετιμένόν.

IX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Δῶρον Τερμήσσοιο δικασπαλίης χάριν ἀγνῆς
Εὐσέβιος θεράπων θῆκε θεῷ τὸ γέρας.

Cod. Vatic. p. 475. Scribe, Τερμησσοῖο, a Τερμησσὸς, quae est urbs Pisidiae. Apud Stephanum Byzant. legimus: Τερμισσὸς, πόλις Πισιδίας, quae falsa videtur scriptura. Epigrammatis lectio variis Numorum exemplis, quibus maxima in his rebus tribuenda est auctoritas, confirmatur, monente L. Holstenio in Notis p. 320. ubi hoc epigramma edidit. Unum modo commemorari numum video ab Harduino Num. pop. p. 491. (Vide Cellarium Geogr. Antiq. T. II. p. 196.) cum epigraphe, ΤΕΡΜΙCΕΙΩΝ, ad Pisidiae urbem, Termessum, referendum, (ut testatur adversa facies, cui, Σόλυμος, herois nomen inscriptum est, a quo Pisidae *Solymi* sunt dicti.) Reliqui consentiunt in scriptura Τερμησσός, quam confirmat Strabo. At diversa ab hac est, nomine ac situ, Τελμισσὸς, urbs Cariae, unde dramati dependito titulum fecerat Aristophanes, Τελμισσεῖς. Cicero de Divin. I. 41. Telmessus *in Caria*

est: qua in urbe excellit haruspicum disciplina. Lege, *Telmissus*, cum Drakenborch. ad Livium XXXVII. 16. Quare falsam esse arbitror rationem Spanhemii de Usu et Praest. Num. p. 478. statuentis, ubique apud scriptores graecos et latinos reponendam esse formam Τερμησσὸς, et *Termessus*. Urbem Pisidiae, ita dictam, male etiam *Termissum* scribit Salmasius in Plin. Exercit. T. I. p. 551. Vide Eckhel Doctrin. Num. Veter. Vol. III. p. 27. — Versum 2. epigrammatis Spanhemius l. c. interpolavit sic:

Εὐσεβίης θεράπων θῆκε θεῷ τὸ γέρας.

i. e. *pietatis cultor hoc Deo praemium dedicavit.* Deum autem intelligit illum Termessensium heroa, Solymum. Hoc satis probabiliter. Neque tamen video, cur lectionem Codicis Vatic. obliteremus, probatam etiam Holstenio. — Jam θῆκε auctor carminis scripsit pro ἀνέθηκε, ut multi alii, in his Callimachus de Comâ Berenices apud Scholiasten Arati p. 21. Hunc locum tractans Valckenarius, Callimachi Fragm. p. 85. „de Coma, ait, Diis *dedicata* paulo insolentius, quod est in Callimacheis,

— ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

scripserat fortasse more solemni,

— ὃν κείνη πᾶσ' ἀνέθηκε θεοῖς.

quam omnibus illa Diis dedicavit.“ Sed huic

viri praestantissimi conjecturae cum aliorum poetarum, tum ipsius Callimachi mos solemnis repugnat. Raro Callimachus aliter loquitur. Vide epigrammata XVIII. XIX. XXIII, XXVI. in Anal. Brunck. T. I. p. 465. seq. coll. epigram. Euripidis in Phoen. 578.

Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεᾷς
Ἀσπίδας ἔθηκε.

X.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Εἰς Κλεάνασσαν ἐν τῷ θαλάμῳ πυρτολῃθεῖσαν, μᾶλλον δὲ ἐναρπασθεῖσαν.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρῳ
Ὥριον, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης·
Ἀλλὰ τεοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὔχ Ὑμέναιος
Οὐδ' Ἥρης Ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν.
Πένθιμος ἀλλ' Ἀΐδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς
Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα·
Ἥματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς,
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.

Cod. Vatic. p. 234. Versu primo lege: σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρου Ὥριος, aut, κούρη, Ὥριος, quod praeferebat Jacobsius. Suidas,

ἥρα γάμων. ἡ ἀκμὴ καιρὸς γάμου. — Verſ. 5. Inter deos, quorum in tutela matrimonium erat, praecipuum locum obtinebat Juno, quae hino Ζυγία, a Latinis *Pronuba* vocatur. Apollon. Rhod. IV. 96. Ἥρη τε Ζυγίη, ἀκὸς εὐνέτις. Ovid. Heroid. XII. 37.

Conſcia ſit Juno, ſacris praefecta maritis.

V. 5. ἐπεκώμασεν. Suidas v. κώμη. — καὶ ἐκώμασεν, ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν (Philippi Theſſ. ep. LXXIX. Anal. T. II. p. 234.) Similiter κατακωμάζειν dixit Eurip. Phoen. 365.

Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
Δώμασιν Οἰδιπόδα.

Ariſtaenet. II. Epiſt. I. μὴ φόνου τις, ὦ γύναι, τὸ σὸν αἰτήσηται κάλλος; μηδὲ ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσωσιν ἔρωτες, ſive, ut Abreſchius, conſentiente T. Hemſterhuſio, edidit Ἐρωνύες. — In Codice Vatic. perpetuo, quod ſciant, ſcribitur Ἐρινύς. Vide Brunck. ad Aeſchyl. S. Th. 490. et ad Apoll. Rhod. II. 220. — Reliqua verba verſuum 5 et 6. leguntur apud Suidam v. Ἐρινύς. καταχθόνιος δαίμων, κακοποιός. ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ἆτα. Idem in medium profert, ſed vitioſe ſcriptum; ultimum diſtichon in v. Νυμφεῖος αἶσος, ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσὶ. —

Νημάτια ᾧ νυμφιος ἀνήπτετο λαμπάδι παστας
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ Θαλάμων ἔτυχες.

Ubi Kusterus, „Locus, ait, est corruptus, quem cum Porto sic legerim, Ἥματι, ᾧ νυμφεῖος, etc. Hic autem pars epigrammatis in novam nuptam, quae ipso nuptiarum die obierat." Toupius Emend. in Suid. P. II. p. 276. corrigit,

Ἥματι, ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστας.

Sed retinenda est Codicis lectio, quam confirmat Suidas. Hic enim literae Λ et Δ a librariis modo permutatae sunt. Conf. Erinne ep. III. Anal. T. I. p. 58.

Ὡς τὰν παῖδ' Ἰμεναῖος ὑφ' ἁς δόμον ἄγετο πεύκας
Τὰν ἐπὶ παῖδος ἔφλεγε πυρκαϊάς.

Propertius IV. El. III. 13.

Quae mihi deductae fax omen praetulit, illa
Traxit ab everso lumina nigra rogo.

Ad epigramma Antonii Thalli inprimis pertinet Ovid. Heroid. VI. 41.

Heu! ubi pacta fides? ubi connubialia jura?
Funque sub arsuros dignior ire rogos?
Non ego sum furtim tibi cognita; pronuba Juno
Adfuit, et sertis tempora vincta Hymen.
At mihi nec Juno, nec Hymen, sed tristis Erinnys
Praetulit infaustas sanguinolenta faces.

XI.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Εὔδοξον, τὴν Κνίδιον, συγγραφέα περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς μαντευόμενον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ΗΓ ἔτι (ἔτη) ἐπιζήσαν.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτε μοίρην
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε, πόθεν βοῒ γὰρ λόγον οὐ πάρα Φύτλη
οὐδελάλον μόσχῳ ἀπιδιστόμα.
ἀλλαπαραυτὸν λέχριος στὰς ἐληχμήσατο στῶλαν
προφανῶς τοῦτο διδάσκων ἀπορύειν βιοτὴν
ὅσσον οὔπω διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δεκάκις
πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντα παῖδας.

Cod. Vatic. p. 385. Hujus carminis disjecta membra inveniuntur apud Diogenem Laertium Lib. VIII. fin. de Eudoxo: ὅτε δὲ συναγένετο ἐν Αἰγύπτῳ Ἰχόνουφι τῷ Ἡλιουπολίτῃ, ὁ Ἆπις αὐτοῦ θαυμάτιον περιελιχμήσατο. ἔνδοξον μὲν αὐτὸν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον ἔφασαν οἱ ἱερεῖς ἔσεσθαι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονεύμασιν. ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχων. Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην Εὔδοξόν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου. κοὐδὲν ἔλεξε. βοῒ γὰρ πόθεν λόγος; φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἀπιδι στόμα. παρὰ δὲ αὐτὸν λέ-

ρίος ἀτὰρ ἐλιχμήσατο στολήν, προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὔπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος. δεκάκις πέντε ἐπὶ τρεῖς εἰσιδόντι παῖδας. Quae verba in hos numeros redegit Salmasius Exercit. Plin. p. 313.

Ἐνὶ Μέμφει λέγεται προμαθεῖν τὰν ἰδίαν πρόσοδον
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλιμέλη ταύρου, κοὐδὲν γ' ἔλεξε
Πόθεν; οὐ γὰρ βοῒ φωνὴ, φύσις οὐ δῶκε μόσχῳ
Ἀπιδι στόμ', ἀλλὰ
Παρὰ δ' αὐτῷ λέχριος στὰς ἔλιχμησε τὸ λῶπος,
Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὔπω.
Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δὴ δεκάκις πέντε καὶ τρεῖς
Ἐσιδόντι παῖδας.

Scripturam antiquam in ſcriptis codicibus Diogenis repertam, paucis admodum mutatis, in hunc ordinem ſe redegiſſe adfirmat Salmaſius. Carmen igitur foret tetraſtrophon, tricolon, ſive triplicis metri; nimirum Ionicorum pentametrorum catalecticorum duorum, tum Ionici tetrametri catalectici unius, deinde unius Ithyphallici. Sed carmina Jonica minora, quae tetrametris longiora, ſint, apud Graecos et Ro-

manos non inveniri, in conſilium aliquando adhibitus, me monebat etiam Santenius ὁ μακαρίτης, (quem meum fuiſſe, nunquam non gloriabor) addens, ejusmodi catalecticos non antibacchio, ſed fere anapaeſto formari, neque unquam his Jonicis ithyphallicum ſubjungi. Sed lubit mirari, quid ſit, quare Salmaſius nihil omnino commemoraverit de ea ratione, qua carmen illud legitur in Codice Vaticano. Adſcribam verſus emendatiores:

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε. πόθεν; βοΐ γὰρ λόγον οὐ πόρε φῦτλη
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπιδι στόμα·
Ἀλλὰ παρ' αὐτὸν λέχριος στὰς ἐλιχμήσατο στύλον,
Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν
Ὅσσον οὔπω. Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δεκάκις
Πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντι παῖδας.

Huic etiam metro verſuumque generi nihil ſani inesse, qui in hac eruditionis parte non prorſus ſunt hoſpites, facile animadvertent. Atque hoc cauſae fuiſſe videtur, cur Planudes totum carmen reſingeret atque interpolaret. Dubitari enim nullo modo poteſt, quin Planudes auctor ſit hexametrorum, qui leguntur

nthol. l. Tit. XXXVII. ep. 23. (in Analectis Brunckianis non extant)

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Σῶσεξον Ἀπίδος τοῦ καλλικέρω παρὰ ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε (πόθεν; βοὶ γὰρ λόγον οὐ πάρα φύτλη.
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἀπὶδι στόμα) ἀλλὰ παρ' αὐτῶν
Λέχρια κεῖνος ἀτὰρ, προφάνως ἐλιχμήσατο λώπην
Δηλαῶν ὡς ἀπόδυσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὔπω.
Καὶ δὴ οἱ ταχέως ἐπελήλυθεν αὐτίκα πότμος,
Ἡελίους δεκάκις πέντ' ἠδὲ χρεῖς ἐσιδόντι.

Nos e codice hoc certe discimus, Planudem non modo ex inepto carmine ineptius concinnasse, sed etiam more suo in auctoris nomine aliquid deliquisse. Inscripsit enim ἄδηλον, quod membranae tribuunt Crinagorae. Quanquam versus isti, dicendique etiam genus, ab ingenio et stilo hujus poetae plane abhorrent, ut adeo Planudes causam satis gravem habuisse videatur, cur carmen illud Crinagorae abjudicaret. Equidem quin Diogenes Laertius auctor sit, nullus dubito. Is enim l. c. diserte ait: ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Anni vocantur παῖδες, scil. saeculi. In Cleobuli, seu Cleobulinae aenigmate menses dicuntur παῖδες anni, Anal. T. I. p. 76.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦραι ἑξήκοντα διαπλέκα εἴδεα ἔχουσαι.
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάνατοι δέ τ' ἔουσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

De vi vocis πόθεν v. 3. quae vertenda eſt, *nequaquam ſane*, vel *nihil minus*, vide Hemſterhuſium ad Lucian. Timon. T. I. p. 115. Wolfium ad Demoſth. Leptin. p. 238.

XII.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Φρὴν ἱερὴ μεγάλη Ἐνοσίχθονος, ἔσσο καὶ ἄλλοις
Ἤπιος Αἰγαίην οἱ διέπουσιν ἅλα.
Κήμοὶ γὰρ θρῄκιε διακομέουσι ὑπ' ἀήτῃ
Ὄρεξας πρηεῖ ἀσπασίῳ λιμένας.

Cod. Vatic. p. 493. Φρὴν Ἐνοσίχθονος, ut apud Homerum Il. B. 851. Ὑλαιμένεος λάϊον ἦρ. Alexander Aetolus apud Athen. L. XV. p. 699. C. Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες. Jacobſius v. 4. emendat, πρηεῖς ἀσπάσιος, ut hoc epitheton referatur ad Neptunum. Mihi Ἀσπάσιος videtur eſſe nomen proprium ejus, qui Neptunum alloquitur. Aſpaſius quidam occurrit etiam in epigrammate XX. Alcaei Meſſe-

iii Anal. T. I. p. 491. cui hoc lemma praefixum est in M. εἰς Ἀσπάσιον, ναυαγήσαντα, ἢ ἄλλον τινὰ ναυτικόν.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀκτὰν ναῦται πλόος, ἐκ δὲ Βορέαο
Αἰόλαπος Ἀσπασίῳ πυκνὸν ἔτερξε μόρον.
Οὐ στείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· πῆμα δὲ πάντως
Ἔκρυψ' Αἰγαίῳ ῥαιόμενον πελάγει.

Hinc in epigrammate etiam Crinagorae legendum videtur:

Κήμοὶ γὰρ Θρῄϊκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ
Ὤρεξας πρηεῖς Ἀσπασίῳ λιμένας.

Nisi malis, πρηΰς Ἀσπασίῳ λιμένας. Notus est *Threicius ventus* Horatii I. Od. 25. 10. Idem Epod. XIII. 9. *nunc mare, nunc silvae* Threicio Aquilone *sonant.*

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες, ὅσσα Μένανδρος
Ἔγραφεν, ἢ Μουσέων σὺν μιῇ, ἢ Χαρίτων.

Ἄλλο.

Ἦρ γάμον ἔζευξέ με νεοζευκτοῖο Προκίλλης,
Τὸν Νυμφῶν θαλάμους αἰὲν ἀειδόμενον,
Ἐξάμηνος τάδε Μῆνις ὁ κωμικὸς, ὦ Τιμάναξ,
Ἔσχεν καὶ Νύμφῃ καὶ γαμέοντι φίλος.

Cod. Vatic. p. 245. Nomen Crinagorae huic epigrammati non est appositum. Videtur tamen ejusdem auctoris esse, sicut monuit etiam Jacobsius. V. 2. in Codice notata est discrepans lectio, θαλάμοις. Sed praefero vulgatam. Utrumque epigramma scriptum videtur in actores Comicos.

XIII.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Οὐχ ὅτι με ξυνὸν κῆδος ἔλιπεν ἐνθάδε κεῖται
Γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυρσοφόρου νέκυς·
Ταρχύσην γάρ ἐγὼ τὸ πρίν ποτε· νῦν δ' ἀρότῆος
Χερσὶ σιδηρείῃ μ' ἐξεκύλισσεν ὕνις.
Ἦ ῥα κακῶν θανάτου τις ἔφη λύσιν· ὀππότ' ἐμεῖο
Ξείνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος.

Cod. Vatic. p. 232. Edidit Enn. Q. Visconti, *Inscrizioni Greche Triopee* p. 104. V. 1. Jacobsius malebat, οὐχ ὅσι, *non eodem loco jaceo, quo necessarii* (κῆδος) *me posuerunt.* Sed vulgatae lectioni melius respondere videtur versus brevior, γυμνὸς ὑπὲρ γαίης. — V. 4. Mirum est, vocem ὕνις h. l. corripi, quod, alio tamen exemplo usus, notavit Suidas in

v. Τίνες γυναικὶν ἐγκαλεῖν, καὶ ῥόπαλον ἐπιγράμματι. ἱστορῶν τε οὖν γυναῖς ἀστεῖος καὶ φιλόγαιον ὕπνον, καὶ δὲ ὦ μακρόν. — V. 5. vertit Visconti: *aliquis mihi vero ajebat mortem malorum esse finem; quando mihi neque tumulus, o hospes, postrema calamitas est.* Haec est versio ad literam, probabis, verbis graecis vitium aliquod inhaerere. Cui incommodo occurrere voluit vir doctus, qui librum Visconti sub examen vocavit in Ephemer. literariis, quae Jenae prodeunt, scribendo:

Ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· οὐ πρὸ ἐμεῖο
Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον, οὐδὲ τάφος.

Sed altera sententia alteri repugnare videtur. Vera est, nisi fallor, lectio Apographi, quod est penes Boschium, virum eruditissimum:

Ἦ ῥα κακῶς θάνατόν τις ἔφη λύσιν· ἀπρότ' ἐμεῖο — *Male aliquis mortem solutionem dixit, quandoquidem mihi ne tumulus quidem postrema calamitas est.* Conf. Mercurii locus apud Stobaeum Serm. CXIX. p. 601. θάνατος γὰρ γίγνεται διάλυσις καμόντος σώματος. Plutarch. apud eundem Serm. CXIX. ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὴν τελευτὴν ἀπόλυσιν καλοῦσιν — τοῦτο γὰρ δέσμας ὀνομάζομεν, ὡς δεδεμένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ φύσιν. Vide Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 136. Adde Palladae ep. III. Anthol. Plan. I. Tit.

XXXVII. Caeterum finalis argumenti epigramma extat inter ἀδέσποτα apud Branck. Anal. T. III. p. 246. quod Antiphilo tribuitur in Codice, teste Jacobsio.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἀρχελεως λιμενῖτα, σὺ μὲν μάκαρ ἤπιον αὖρην
Πέμπε καταστάθερῆς θίχομένην ὀθόνην
Ἀχρὶς ἐπὶ τρίτωνα· σὺ δ' ἠϊονος ἄκρα λελογχὼς
Τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην
Κεῖθεν δ' εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδὴν,
Πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέως Ζεφύρῳ.

Cod. Vatic. p. 492. Dolendum est, primum distichon hujus epigrammatis, quod in praestantissimorum numero reponendum videtur, tam negligenter a librariis descriptum esse, ut verum ejus sensum eruere vix liceat. Fortasse duo priora verba conjungenda sunt, *ἀρχέλεως λιμενῖτα, conditor urbis, praeses, dux coloniae, in portu posite.* Haec ratio placebat eruditissimo Heynio, qui Apollinem intelligebat. Jacobsius contra in margine Apographi notavit Ἀρχέλεω, i. e. *Archelai*, idque conjunxit cum voce ὀθόνην. Magis adhuc haeremus in verbo, καταστάθερῆς, quod quomodo vel

explicandum sit, vel corrigendum, definire non ausim, quamvis Heynius probaverit, κατὰ σταθερῆς οἰχομένην αὔρης, *velo semper aura repleto.* Adscribam locum similem Rutilii Itiner. v. 511.

Lutea protulerat fudos aurora jugales:
Antennas tendi litoris aura jubet.
Inconcussa vehit tranquillus aplustria flatus,
Mollia securo vela rudente tremunt.

Porro Heynius, vir praestantissimus, in verbis τριτώνα, et Πυθίου, urbium nomina latere ratus, pro Πυθίου scribebat Γυθείου. Livius XXXII. 29. *Certior deinde factus, Gytheum oppidum omnium rerum maritimarum Lacedaemoniis receptaculum esse.* Vide interpretes ad Stephanum Byz. in v. Γύθειον, ubi notat Grammaticus, hoc ipsum oppidum a quibusdam vocari Πύθιον. — Τινὲς φασιν, ὅτι Πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς.

Equidem verba priora ita accipienda esse putaverim: mitte placidam auram abeunti navi, ut e portu in altum mare perveniat, ἀχρὶς ἐπὶ Τρίτωνα. Suidas. Τρίτωνος, Ποσειδῶνος, θαλάσσης. Fortasse etiam Πυθίου v. 4. non urbem, sed templum Apollinis, sive Oraculum significat, quo tendebant nautae. Suidas. Πυθεῖον, τὸ μαντεῖον. Ejusmodi Πύθια, (utramque enim scripturam in usu fuisse probabile est)

nasia apud Veteres commemorantur. Notum est Πύθιον Athenarum ex Thucyd. II. c. 15. Aliud respicit Sophocles Oed. Col. 1044.

Εἴην ὅθι δαίων
Ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
Μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
Ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς.

Ubi Scholiastes haec scribit: λέγει δ' ἐν Πυθίαις ἀκτάς, τὸν ταῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον. Inprimis notandus est locus Philochori, qui ibidem legitur. Ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδεγμένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθίαι δὲ καὶ Δηλιάδες, ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. Θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πάμπτιμα γένηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ. εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον. — Jam quod ab aliis scribebatur Πύθιον, ab Antiphilo scribi potuit Πυθεῖον secundum observationem Eustathii ad Od. Z. p. 1562. 33. Σημειώσαι δὲ ὅτι πολλὰ παρεπτυκὰ διφορροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον διὰ ταῦ ι. κατά τινας δὲ διὰ διφθόγγου κατὰ τὸ Ἡράκλειον. καθ' ἑτέρους δὲ, Ἀπολλωνεῖον ὡς Ἰσσεῖον. Fuerunt Gram-

matici, qui de vera horum verborum scriptura peculiaribus libellis agerent, ut Eugenius, (notante Suida in v.) ἔγραψε — περὶ τῶν ἐπιμεσίκων ὅπως προφέρεται. οὗτον Διονύσιον Ἀσκληπίειον. Servata igitur lectione Πυθείου, reliqua ita legenda videntur:

— — σὺν δ' ἡμῖν ἄκρα λελογχὼς
Τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην.
Κεῖθεν δ', εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἑταῖροι
Πλεύσεσθαι ἐυσσέι θαρσαλέος Ζεφύρῳ.

Caeterum animadversionibus illis virorum doctissimorum in medio positis, spero fore, ut certius aliquid aliquando afferatur.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰς γραῖαν.

Κεῖν τεινῆς ῥᾳδίως πολυτιμήτοιο παρειῆς
Χρῶτα, καὶ ἀβλεφάρους ὤπας ἐπ' ἀνθρακιῇ,
Καὶ λευκὴν βάψεις μελανὶ τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
Βοστρύχια προτάφοις οὖλα περιρεμάσῃς,
Οὐδὲν ταῦτα γελοῖα, καὶ ἢν ἔτι πλεῖον ῥέξῃς.

— — — —

Cod. Vatic. p. 517. Ulysses, aurea Minervae virga tactus, apud Homerum Od. II. 175.

Ἄψ δὲ μελαγχρωὶς γένετο, γναθμοὶ δὲ πάνυσθεν,
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ὀθειράδες ἀμφὶ γένειον.

Vetula illa multum agendo nihil agebat. Τειν ἐν δακόεντα παρειῆς χρῶτα dictum ut in Macedonii ep. XVI. Anal. T. III. p. 115.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειήν.

Idem mox utitur verbo εὐρύνειν eodem sensu. Oculi ἀβλέφαροι graphice depingunt vetulam. Notanda autem vox ἀβλέφαρος, quae vix alibi occurret. — V. 3. lege βάψης. Lucillius ep. XXXII. Anal. T. II. p. 325.

Τὰς τρίχας, αἱ Νίνυλλαι, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

V. 5. καὶ ἦν ἔτι πλείονα ῥέξῃς. Inprimis comparandum est Luciani ep. VI. Anal. T. II. p. 309. Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις, Οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας. — Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί.

XIV.

ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Πᾶνά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ δισσάδος ἀιγιαλίτης,
Πᾶνα τὸν εὐόρμων τῆὸ ἔφορον λιμένων,
Οἱ γριπῆες ἔθεντο· μέλω δ' ἐγὼ ἄλλοτε κύρτοις,
Ἄλλοτε δ' αἰηναλοῦ τοῦδε σαγηνοβόλοις·

Ἀλλὰ παρέπλει, ξεῖνε, σὺ δ' ἐγγὺς οὖνεκα ταύτης
Εὐγλοίης πέτρης πεφὺν ἔπιαδε Νότον.

Cod. Vatic. p. 491. Ἀρχίου νεωτέρου. Idem titulus praefcriptus eft epigrammati, quod primus edidit Jenfius nr. 108. Ἑρμῆ Κωρυκίων ναίων πόλιν. Anal. T. II. p. 97. Male igitur Reiskius Not. Poet. Anth. p. 197. illud νεωτέρου Graeculo inepto imputandum, aut pro Ἀρχίου legendum effe putabat Ἀρχύτου. Is fcilicet omnia carmina, quibus hoc nomen praefixum eft, Archiae tribuebat, cujus cauſam egit Cicero. Enimvero varii ejusdem nominis poetae fuere, quos enumerat Brunckius Lect. p. 148. Vide Ilgenii Opufc. T. II. P. I. p. 46—75. Primus epigrammatis verſus in mendo cubat. Lego,

Πᾶνά με τόνδε ΠΕΤΡΗΣ ἐπὶ ΛΙΣΣΑΔΟΣ αἰγιαλίτην·

Quae verba facile confundi potuerunt cum vulgatis

Πᾶνά με τόνδ' ΙΕΡΗΣ ἐπὶ ΔΙΣΣΑΔΟΣ αἰγιαλίτης.

Suidas in Λισσάδας πέτρας, λείας καὶ ὁμαλάς. τοῦτο δὲ Σκύραν πρὸς πᾶς Ῥωμαικὰς ναῦς, ὥσπερ ἀνόρμους καὶ λισσάδας πέτρας, ἐξεβιάζετο τὰ σκάφη. Vide Aeſchyli Suppl. 807. Theocritus Dioſc. v. 56.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενος ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀενάου κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ.

XV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν βραχὺν, ἰχθοβόλης, ὑπὸ σχοίνῳ με Πρίηπον,
Στειλάμενοι κώπαις τὰν ὀλίγαν ἀκάταν,
Δίκτυά τ' ἀπλώσασθε, πολὺν δ' ἀλιηχέα βῶκα,
Καὶ σκάφον, οὐ θρισσὴς νόσφιν, ἀρυσάμενοι.
Ἆλσκον ἐνιδρυνθέντα νάπῃ, σημάντορα θήρης;
Τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὸν ἀπαρχόμενοι.

Cod. Vatic. p. 491. Non apte ſatis cohaerent hujus epigrammatis membra. Primus verſus pendet a ſexto, Πρίηπον τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων. Quae his interpoſita ſunt, Δίκτυά δ' ἀπλώσασθε, orationem quodammodo hiulcam reddunt. V. 2. lege, ἄκατον, quae certe uſitata forma eſt. V. 3. 4. Agathias ep. LVII. Anal. T. III. p. 53.

Μοῦνον ἐνορμήσας παρὰ βωμίδι Πριήπου
Ἢ σκάφον, ἢ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους.

Piſcium nomina, βῶξ, θρίσσα, in Lexicon ſuum retulit Suidas, nullis, tamen, additis exemplis. Θρίσσα etiam τριχίας dicitur et τριχίς.

XVI.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ἀπὸ ὑπερόχων Ἀλιευτικῆς.

Ἑρμείη Βαίτων ἁλιηχέος ὄργανα τέχνας
Ἄνθετο, δεσμαίνων γήραος ἀδρανίην,
Ἀγκυραν, γναφέιά τε λίθον, σπυρίδας θ' ἅμα θάλλιν,
Ἄγκιστρον, κώπην καὶ λίτα καρφοδάγκας.

Cod. Vatic. p. 146. Aliquam hujus epigrammatis particulam deſcripſit Suidas in γ. Ἁλιηχέος. ἐν θαλάσσῃ ἠχομένης. ἐνεπιγράμματι

— — — ἁλιηχέος ὄργανα τέχνης
Ἄνθετο.

Primum diſtichon poſt Salmaſium Exercit. Plin. p. 699. protulit Brunckius Lect. p. 231. Nunc etiam cum Grotii verſione edidit, Boſchius, T. III. p. 434. Γήραος ἀδρανίην v. 2. Julianus, indicante Jacobſio, debet Leonidae, Tarentino ep. XII. Anal. T. I. p. 223.

Ἑρμείη Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸν πλοῦν
Ἤβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίη δέδεται.

Utrumque exemplum et Leonidae et Juliani notavit Suidas in v. Ἀδρανές· ἀσθενές. καὶ ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία, ἀσθένεια· ἐν ἐπιγράμματι· Ἄνθετο δειμαίνων γήραος ἀδρανίην, καὶ αὖθις· ἐπεὶ παρενήξατο — Cf. Macedonii ep. XXV. Anal. T. III. p. 118. Minus bene Julianus Aegyptius ep. XII. Anal. T. II. p. 503. dixit:

Οὔτι φύσις θήλεια, καὶ οὐ πολιοῖο καρήνου
Ἀδρανίη φώνης σῆς κατέλυσε βίην.

Caeterum ineditum hoc epigramma majorem habet a simplicitate et elegantia commendationem altero, quo idem argumentum ambitiosius tractavit auctor, apud Brunckium Anal. T. II. p. 494. ep. VI.

Καμπτομένους δόνακας, κώπην θ' ἅμα, νηὸς ἰμάσθλην,
Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλέουσαν ἰτυν,
Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ,
Καὶ φελέους κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
Ζεῦγός τ' εὐπλέκτων σπυρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
Τήνδε λίθον, νηῶν θ' ἕδρανον ἀστατέων
Ἄγκυραν, γριπεῦ, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε Βαίτων
Δῶρα φέρει, τροπαρεῦ γήραος ἀντιάσας.

Jam vide, quomodo hoc argumentum tractare conatus sit Theaetetus Scholasticus ep. I. Anal. T. II. p. 514. et compara, qui utrique praeivit, Philippum Thessalonicensem ep. XXII. Anal. T. II. p. 217.

XVII.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΤΙΝΑΤΟΣ.

Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόδοντα σίγυνον
Πανί τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάσιν·
Τὸν κύνα δὲ ζῶντα πάλιν ποτὶ τοὔλιον ἄξω,
Ἥρως εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Cod. Vatic. p. 172. Primum verſum commemorat Suidas in v. Σιγύνη. καὶ σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. ἐν ἐπιγράμματι· (Anal. T. II. p. 8.)

Τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην
Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. — καὶ ἀλλαχοῦ·
Τὸν κύνα τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον.

Idem diſtichon ſecundum exhibet in v. Ἄκολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ ἀκόλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι. Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄρας οὐδὲ λέβητας. Ὅμηρος. (Odyſſ. P. 222.) καὶ αὖθις.

Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν ποτὶ ταῦλιον ἄξω,
Ἥρως εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Lege, ζώοντα, ſive cum Kuſtero, τὸν κύνα δὲ ζώοντα. Conf. Lucillii ep. I. Anal. T. II. p. 317. Theocriti Eidyll. XI. 12. et, qui hunc expreſſit, Diotimi epigr. X. Anal. T. I. p. 252.

XVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ταῦ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες ὁδῖται
Γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὰν ὁδοῦ φύλακι,
Μηφυρδανόσσον δὲ βαρηγόνυ κάμνετε μόχθῳ
Καὶ δίψα, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι.
Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος ἐύσκιος· αἱ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
Πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον·
Ἔνδρον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα,
Ὡς θέμις, Ἑρμείην εἰνόδιον τίετε.

Cod. Vatic. p. 491. Verſus 3—5. miſere depravatos ita refingendos eſſe arbitror:

Μὴ φύρδαν· ὅσσοι δὲ βαρεῖ γόνυ κάμνετε μόχθῳ,
Καὶ δίψᾳ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι·
Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος ἐΰσκιος, ἁ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
Πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον.

Probata haec ſunt Jacobſio, qui vertit v. 3. „non omnes quidem (quaſi mixtim, laſſi et debiles juxta ac valentes) ſed quicunque labore itineris affecti eſtis, βαρεῖ γόνυ — καὶ δίψᾳ. Coll. epigr. CCLX. Anal. T. III. p. 203.

Ταῦδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεὶς λειμῶνος, ὁδῖτα,
Ἀμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πόνου —
Χὠ ποιμὰν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς

Συρίσεων, λασίας θάμνῳ ὑπὸ πλατάνου
Καύματ' ὀπωρινοῖο φυγὼν ἰυνός.

Haec ultima verba Muretus comparavit cum Tibull. I. El. I. 27.

Sed Canis aestivos ortus vitare *sub umbra*
Arboris, ad rivos praetereuntis aquae.

XIX.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἠνίδε καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον ἄπλον ἐρέσσει
Καὶ τὰν ὑπουθατίαν μόσχου ἄγει δάμαλις,
Βοῦταν μὲν τρομέουσα διάκτορα, τὸν δὲ μένουσα
Νήπιον, ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη.
Ἴσχες, ἀροτροδίαυλε, πεδώρυχε, μὴ δὲ διώξῃς
Τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν.

Cod. Vatic. p. 504. Ὅπλον ἐρέσσειν omnino est *machinam movere, agitare.* Euripides dixit πόδα ἐρέσσειν, Iphig. in Aul. 138.

Ἀλλ' ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
Μηδὲν ὑπείκων.

Eadem dictione usus est Bianor in epigrammate inedito, quod infra describam. V. 2. Cod. μόσχει. Adjectivum ὑπουθάτιος vix alibi

occurret. Sed formam οὐθάτιος praeſtat Crinagoras ep. XXII. Anal. T. II. p. 146: ἐκ δὲ γάλακτος θηλὴ ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου. Neque legere me memini ἀροτροδίαυλος v. 5. Sic dicitur is, qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphora ſumta a ſtadii curſu, quo quis poſtquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte a meta ad carceres redit. Δίαυλος enim, ut verbis utar Scholiaſtae ad Ariſtoph. Av. 295. ὁ δίττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Hoc ad alias res, quae iterando peraguntur, translatum. De fluctibus maris reciprocis Eurip. Hec. 28.

Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

Aeſchyl. Agamem. 334. Κάμψαι διαύλου δεύτερον κῶλον πάλιν, ubi vide Schützium, elegantiſſimum Tragici interpretem.

In iſta *Ineditorum* farragine perpauca reperiuntur epigrammata, quae accurate a librariis ſint deſcripta; quaedam adeo depravata ſunt, ut in lucem ea proferre dubitarem, niſi reſtituendis iis operati eſſent viri doctiſſimi, quorum animadverſiones ſupprimere non licet. Ex quo genere eſt, quod Cod. Vatic. p. 493. exhibet:

Βιάνυσος.

Μὴ πόδα γυμνὸν ἔρεσσε δι' ὑλάεσσαν ἀταρπὸν
Αἰγύπτου· χαροπῶν φεῦγε δι' ἐξ ὀφίων.
Ἄγρευ δουνακο δὴ φατον ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
Ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

V. 1. Jacobſ. legit ἰλυόεσσαν. De qua conjectura ita ſtatuit Schneiderus: „ibi minime latent ſerpentes ſed in ſylvis. At contra Aegyptus paludoſa a Nilo fit, et in ripis latent ibi aſpides.“ V. 3. idem haec notavit: „An δουνακόφοιτος ἀγρεὺς auceps, qui arundine captat circumiens aves, δουνακόφοιτε καὶ ἐκ χέρσου. Monetur auceps, ne per ſylvoſum aut dumoſum iter Aegypti incedens, nudis pedibus ſerpentem calcet: ſed vide ſupra.“ Porro Jacobſius verſum 2. ita corrigendum putabat: φεῦγε ὀ' ἰὸν ὀφίων. Sed vox ἰὸς verſu 4. occurrit, et primam producit. Fortaſſe locus ita legendus eſt:

— χαροπῶν φεῦγε ὀ' ὑπ' ἐξ ὀφίων,
Ἄγρευ ΔΟΥΝΑΚΟΦΟΙΤΑ, τὸν ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
Ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

Vide Homer. Il. O. 628. ibique Ernestum. Adde Il. N. 89. Δουνακοφοίτης, ut ἠεροφοίτης, de qua voce alibi videbimus.

XX.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἤδη τοι φθινόπωρον, Ἐπίκλεες, ἐκ δὲ Βοώτου
Ζώνης ἀρκτούρου λαμπρὸν ὄρωρε φέλας·
Ἤδη καὶ σταφυλαὶ δρεπάνης ἐπιμιμνήσκονται,
Καί τις χειμερινὴν ἀμφερέφει καλύβην.
Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θέρμη κροκυαὶ οὔτε χιτῶνος
Ἔνδον ἀποσκλήσῃ δ' ἀστέρα μεμφόμενος.

Cod. Vatic. p. 512. Ultimum distichon hoc modo restituendum videtur:

Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θέρμη κροκύς, οὔτε χιτῶνος
Ἔνδον· ἀποσκλήσῃ δ' ἀστέρα μεμφόμενος.

Lucianus Dial. Mort. T. I. p. 442. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἅθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι. Ubi vide Hemsterhusium. Gloss. ἀπεσκληκώς. κακοπαθήσας. Conf. Hesiodus E. v. 534.

Καὶ τότε ἔσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαίναν τε μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα,
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

Ejusdem auctoris epigramma, valde corruptum, quod legitur Cod. Vatic. p. 475. egregie post Schneiderum perpolivit Jacobsius Exercit. Crit. Vol. II. p. 81. ita:

Δένδρεον ἱερόν εἰμι· παρερχόμενός με φυλάσσειν
Ἠμαίνειν· ἀλγῶ, ξεῖνε, κολουομένη·

Μίμνει παρθενίης μοι ἔτι φλόος· οὐχ ἅπερ ὠμαῖς
Ἀχράσιν αἰγείρων τὸ μένος οὐκ ἔδαη;
Εἰ δὲ περιβρύψῃς με παρ' ἀτραπιτὸν περ ἰοῦσαν,
Δακρύσεις μέλομαι καὶ ξύλον ἠλίῳ.

Cf. Apollon. Rhod. II. 476. seq. Diod. Zonae ep. V. Anal. T. II. p. 81.

Μ' νέμει τῶν βαλάνων ταγηρατέρα φείδεο κάπρων.

Utrumque epigramma Antipatro, non Sidonio, sed Theſſalonicenſi tribuendum eſſe arbitror.

XXI.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐκ ἐτ' Ἀλεξανδρεῦσι τὰ Μίμνα, χὠ Πτολεμαίου
Μόσχος τὰ ἡδέος λαμπάδ' ἀνύσσας ἔχει.
Ὁ Πτολέμαιον μόσχος, ἀὼ πόλι, ποῦ δὲ τὰ μητρὸς
Αἴσχεα, πανδήμοι τ' ἐργασίαι τέγεος;
Ποῦ δὲ τὰ τοφέρβια; πίπτετε πόρναι·
Ἔκτετο τῷ μόσχου λειθόμεναι στεφάνῳ.

Cod. Vatic. p. 557. Obſcuriſſimum epigramma! „Scriptum videtur in puerum, ex ſcorto procreatum, et ad magnos inter Alexandrinos honores elatum. Huc referendum, μητρὸς αἴσχεα. Haec enim publice ἐν τέγει corpore quaeſtum fecerat. — V. 6. τῷ — στεφά-

honori μόσχου habito confisae. Hoc mihi exemplum confidentiam facere debet." Sunt verba Jacobsii. V. 1. τὰ τίμια. Diogenes Cynicus apud Plutarchum T. II. p. 6. C. εἰσελθεῖν εἰς πορνεῖον ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν αἰσχίστων τὰ τίμια οὐ διαφέρει. — V. 4. τέγος. omnino de vilissima dicitur τὰ στέγος. Euripides El. 1139. οἰκῆται πάντες εἰς δόμους· θεώμεθα δὲ μοι, Μὴ 'κ τεθαλάσσης πολύποινα στέγη πέπλευκε. Sed h. l. falax taberna, seu cella meretricia, quam alii ἐργαστήριον, Plautus Mil. Glor. III. Sc. III. 7. *opificinam* vocat, significatur. Hanc etiam *famosam* dicere potuit auctor Copae v. 3. *Ebria* fumosa sedet [illegible] *taberna*. Burmannus ad Anth. Lat. T. I. p. 709. praefert *famosa*. Nos sequimur Heynium, Hesychius. Τέγη, σκέγη, σκήνωμα. Idem. Στέγος, τὸν πόρνον. Vide Valckenar. ad Ammonium p. 178. Demosthenes κλίσιον vocat lupanar, seu κλισίον, Cor. c. 40. ὡς ἡ μήτηρ σου μοιχευομένη γέγονεν ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς Καλαμίτῃ Ἥκουσι κεκαμένη. — V. 5. συφόρβια.

XXII.

ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Εἰς κιθαρῳδοὺς Λουκίλλου ἄλλα μὲ καὶ τραγῳδοὺς ἐπιγράμματος.

Ἑλλήνων ἀπάλαμνον ἀεὶ κακὸν ἦ μέγα μῦμα
Εἰσελθὼν σίγα Ναύπλιον ἡγέλοχος.
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ κακὸν ἦ μέγα μῦμα
ἦ κιθαρῳδῶν ἔχων.

Cod. Vatic. p. 533. Agit Lucillius, si epigrammatis sensum assecutus sum, de inepto quodam actore, qui, coram Caesare, Nauplii mala canere instituebat. Hunc ficto nomine Hegelochum vocat, ratione habita Hegelochi illius, qui quoniam aliquando male pronuntiaverat versum Euripidis Oresti 279.

Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Comicis, ut Sannyrioni, Aristophani, Platoni saepe ludibrio fuit ac deridiculo. Notus est locus Aristophanis Ran. 305.

Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ.

Ubi Scholiastes haec adfert Sannyrionis: τί ἂν γενόμενος εἰς ἐπην ἐνδύσομαι; Θέρ' εἰ γενοίμην γαλῆ. ἀλλ' Ἡγελοχός με μηνύσειεν ὁ τραγικός. ἀναιρήσουσι τί ἂν οὖν εἰς ἐχθρὸς μέγα· Ἐκ κυ-

μάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. Vide Schol. ad Euripidis l. c. et Suidam in Ἡγέλοχος. Plura hujus ambigui, in quo alia integro verbo significatio est, alia divisa, exempla collegit P. Leopardus Emend. II. c. IV. — De Nauplio, qui Graecorum post Trojae excidium in patriam redeuntium naves plurimas ad naufragium adegerat, egregius extat locus Propertii IV. El. I. 13.

Nec rediere tamen Danai: tu diruta fletum
Supprime et Euboicos respice, Troja, sinus.
Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes,
Et natat exuvils Graecia pressa tuis.

Idem, secundum Apollodorum Lib. II. c. I. πλέων τὴν θάλασσαν τοῖς ἐπανιοῦσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐσυκοφόρει. qui locus perquam difficilis est et obscurus. Sed Kuhnius ad Pausaniam Corinth. p. 168. eleganter corrigit ἐπυροσκόπει, quatenus ille non Graecis modo, ex Asia redeuntibus, sed quibusvis aliis has insidias struxisse putatur, ut *falso* ac *fatuo facum bellicarum lumine* eos *deciperet;* id quod graece dicitur παραφρυκτωρεύειν. Verbo utitur Lysias κατὰ Ἀγοράτου p. 257. ed. Taylor. Vide Suidam et Harpocrat. in v. Schol. ad Euripidis Oresl. 432. Ναύπλιος — καὶ χειμῶνα φυλάξας, φρυκτωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας. Kuhnio adstipulatur T. Hemsterhusius ad Pol-

Idem IX. 14. quamquam ea, quae sequuntur apud Apollodorum, huic emendationi non satis accommodata videntur: συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ὥπερ ἄλλων πολλῶν τελευτησάντων ἐφαρμόζει. Rem aliter explicuit doctissimus Interpres Not. P. I. p. 279. Duplex olim, sicut videtur, Sophoclis fabula extitit, Ναύπλιος Καταπλέων, h. e. proficiscens ad Graecorum castra eo consilio, ut poenas exigeret ab iis, quorum fraude Palamedes interemptus esset; et Ναύπλιος Πυρκαεύς, sive, facem in Caphareo promontorio accendens. Idem argumentum posteriore aetate a poetis tractatum esse cum alinnde constat, tum ex hoc Lucillii epigrammate discimus. Examinemus verba ipsa. V. 1. Jacobsius vocí ἀπέλυε substituit in margine ἐπέλυσε, et quod v. 2. legitur αἴσαι, corrigit ἆσαι. In Collatione Gruteri p. 515. versus secundus ita legitur:

Εἰσελθὼν νᾶσαι ναύπλιον ἦν ἔλοχος.

Quod quorsum spectet, non intelligo. Fortasse epigramma hoc modo constituendum est:

Ἑλλήνων ΑΠΟΛΤΕ πόλιν ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
Εἰσελθὼν ΑΙΣΕΙ Ναύπλιον Ἡγέλοχος.
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ — κακὸν, ἢ μέγα κῦμα,
— — ἢ κιθαρῳδὸν ἔχων.

Caesarem suum in editis etiam epigrammatis

ita passim alloquitur Lucilius, ut ep. LXXX. Anal. T. II. p. 333.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, ἕως νέος· ἀλλ' ἐπιεικὴς
Ἥρσας· κἂν εἴπῃ, Μῆνιν ἄειδε θεά.

Ep. CXII. v. 5. Ὀπλίζου Καῖσαρ. Magna etiam verborum similitudo inest ep. XL.

Εἰς Ἅιδος κατέπεμψε πάλαι ποτὲ δέσποτα Καῖσαρ
Ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα.

Atqui haec verborum structura vulgatae potius lectioni, quam nostrae respondet conjecturae, qua particula ποτὲ diverso sensu accipienda spret: *libera* tandem aliquando *civitatem a Graecis*, nisi conjungere malis, Ἑλλήνων πόλιν. Sed nos in utramque partem disputantes, rem ipsam aliis dijudicandam relinquimus. Illud αἰὲν κακὸν v. 3. ita dictum est, quemadmodum apud Ciceronem Verr. V. c. 12. omnes Siciliae *semper praetores*. Vide Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 197. Propertius I. El. XVIII. 15.

Quamvis multa tibi dolor hic meus aspera debet,
Non ita saeva tamen venerit ira mea,
Ut tibi sim merito semper furor, et tua flendo
Lumina dejectis turpia sint lacrymis.

Caeterum hic primo loco commemorandum erat Crinagorae epigramma II. Anal. T. II. p. 140.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμενος ἶσεν Ἀριστὼ
Ναύπλιον· ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμην.

Ὁ ψεύστης δ' ὑπὸ νύκτα καθήρειπε κατὰ πέτρης
Πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορον εἰς κραδίην.

Ad quem locum nunc consule Animadversiones Vol. II. P. I. p. 378. — In lemmate lego: ἀλλ' ἅμα καὶ τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδούς, simul etiam in Tragicos et Comicos *actores*. Recentiores ipsos poetas sic dicere non dubitarunt, ut hoc verbo deceptus Aelianus V. H. XIV. c. 40. Theodori, nobilissimi artificis scenici, tanquam poetae tragici, mentionem fecisse videretur Valckenario Diatr. p. 182. Leonteus, actor tragicus, ab Athenaeo Lib. VIII. p. 343. E. vocatur τραγῳδὸς, a rege Juba in epigrammate ibi memorato, τραγικός. Citharoedos etiam cum citharistis interdum confundunt, quos distinguit Plato Jon. T. I. p. 533. (T. IV. p. 185. ed. Bipont.) οὐδ' ἐν αὐλήσει γε, οὐδὲ ἐν κιθαρίσει, οὐδὲ ἐν κιθαρῳδίᾳ, οὐδὲ ἐν ψαλτῳδίᾳ. Sed ut citharoedus recte dicitur κιθαρίζειν, ita idem dici etiam potuit citharista, v. c. Amphion Thebanus apud Ciceronem. In mentem hic venit epigrammatis inedita p. 101. quod deinceps describam.

Ἄδηλον. εἰς γυναῖκα.

Ἤδελον, ὦ κιθαρῳδέ, παραστὰς, ὡς κιθαρίζεις,
Τὴν ὑπάτην κρεῦσαι, τήν τε μέσην χαλάσαι.

Amphibolia, quae subest in ὑπάτη et μέση, aliunde nota est. Strato ep. XXIX. Anal. T. II.

p. 366. Aelian. V. H. IX. c. 36. Τὴν νίκην ἐπισφήξου, εἶτα πάλιν τὴν μάχην. Lemma, εἰς γυναῖκα, ab hoc loco alienum videtur.

XXIII.

ΑΔΗΛΟΝ.

Κόκκων δίπηχυς, ἡ γυνὴ δὲ τετράπηχυ·
Ἐν τῇ κλίνῃ δὲ τῶν ποδῶν ἰσούμενον.
Σκόπει, Κόκκων ποῦ τὸ χεῖλος ἔρχεται.

Cod. Vatic. p. 523. Parvulus hic Conon Pygmaeus videretur, ſpectatus juxta Dinomen, *longum* mulieris Syracoſiae maritum, in Theocriti Adoniazuſis v. 17.

Ἦνθε Φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

Igitur Natura ipſa adjuvante fecit, quod longos etiam homines feciſſe alibi leginus. Eodem morbo laboraſſe videtur Demetrius, memoratus in epigrammate, quod tribus iſtis ſenariis male adjunxit librarius:

Οὐδ' ἐπικάψαι ἔχει Δημήτριος οὐδὲν ὁ μικρὸς,
Ἀλλ' ἔρριπται χαμαὶ πάντοτ' ἐπαιρόμενος.

Nihil tamen his verbis ineſt, quod ſuſpicionem noſtram confirmare poſſit; quanquam ſaepe fellatores iſtos tecte traduxerunt epi-

grammatum ſcriptores, ut Euphorionem Crates Grammaticus (Anal. T. II. p. 3.) quo nemo elegantius hoc argumentum tractavit:

Χοίριλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοιρίλου Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος,
Καὶ κατάγλωττ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ Φίλητος
Ἀτρεκέως ᾔδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν.

Senſum horum verborum, qui Salmaſium fugit et Reiskium, optime explicuit acutiſſimus Toupius Ep. Crit. p. 135. ed. Lipſ.

XXIV.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ βεῖναι Φαβορῖνος ἀπιστεῖς, μηκέτ' ἀπίστει·
Αὐτός μοι βεῖναι εἶπ' ἰδίῳ στόματι.

Cod. Vatic. p. 538. Et hic elegans eſt in re turpiſſima verborum luſus. Jungere licet εἶπ' ἰδίῳ στόματι, et βεῖναι ἰδίῳ στόματι. — Addam Meleagri epigramma, quod legitur p. 101.

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
Ἦν ἐσίδῃς καίεις, ἢν δὲ σίγῃς, δέδεκας.

V. 2. in Codice exaratum, καὶ εἰς ἦν γε σίγεις. Ariſtaenetus II. Ep. I. Σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις,

καὶ ἀκουσθεῖσα τιτρώσκεις. Sic locum correxit Toupius Ep. Orit. p. 110. Alio ſenſu Germanicus, egregius vir, *viſuque et auditu juxta venerabilis*, dicitur apud Taeitum Annal. II. c. 72. Nota eſt Τιμάριον, ſeu Τιμὰ, ex editis Meleagri epigrammatis, quorum unum LXXV. Anal. T. I. p. 22. huic diſticho jungendum eſſe ſtatuit Jacobſius, (Animad. Vol. I. P. I. p. 89.)

Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλω,
Τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

XXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν κεφαλὴν σείεις, καὶ τὴν πυγὴν ἀνασείεις·
Ἕν μὲν μαινομένου, ἓν δὲ περαινομένου.

Cod. Vatic. p. 552. Nimirum *capita Maenades vi jaciunt hederigerae*, ut loquitur Catullus, et περαίνειν τὸ συνουσιάζειν, ſecundum Suidam.

XXVI.

ΔΔΗΛΟΝ.

Πᾶσα γυνὴ φιλέει πλέον ἀνέρος· αἰδομένη δὲ
Κεύθει κέντρον ἔρωτος, ἐρωμανέουσα καὶ αὐτή.

XXVII.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Γωβρυ, Διώνυσός σε, καὶ ἡ φιλελάστρια Κύπρις
Τέρπει, καὶ γλυκεραὶ γράμμασι Πιερίδες·
Ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆσδ' ἐσέρωτας
Ἔρχεο· τοῦ δὲ φίλας λαβροπότει κύλικας.

Cod. Vatic. p. 491. Hoc etiam elegantissimum epigramma illotis manibus contrectarunt librarii, non ita tamen, ut veteris scripturae vestigia omnino obliterarent. Quinquam nomen proprium, Γωβρυ, quomodo sit refingendum, definire equidem non ausim. Sed hoc ad intelligentiam carminis lepidi parum, aut nihil refert. Majoris momenti vitium haud dubie latet in voce φιλελάστρια v. 1. quae litura sananda est. Scripsit Argentarius:

— Διώνυσος σε καὶ ἡ φιλεράστρια Κύπρις.

Hujus emendationis optimum interpretem habemus Philodemum ep. XVII. Anal. T. II. p. 87. cujus duo posteriores versus, servata Codicis lectione, ita interpungendos esse supra monuimus:

Καὶ σὺ, φίλη Ξανθώ με... σὺ δ', ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις,
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Haec fere est Codicis Vaticani lectio. Hinc Apographa etiam alia, ξανθῷ με σὺ δ' ὦ φιλερασ̣τρι' ἄκοιτις, alia, Ξανθώ με σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης. Erunt etiam, quibus placeat in Codice notata lectio, καὶ σὺ φίλει, Ξανθώ, με. Σὺ δ', ὦ φ. Quod attinet ad alterum locum, φιλεράστρι' ἄκοιτις, ne hanc quidem scripturam temere spernendam esse, ratione habita epigrammatis, quod hic prima vice editur, adfirmavimus, quanquam bene intelligentes, quid causae fuerit, cur alii, ut Brunckius, substituerent, φιλεράστρια κοίτης. Usus etiam vocis ἄκοιτις pro *meretrice* paulo insolentior est. Utcunque sit, verum tamen hoc est, et Philodemum et M. Argentarium scripsisse φιλεράστρια. Quam emendationem posteaquam communicassem cum Jacobsio, significavit mihi vir doctissimus, se in eandem incidisse. Et in reliquis cum consentientem habui. Versu 3. legendum:

Ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆς δ' ἐς ἔρωτας
Ἔρχεο· τοῦ δὲ φίλας λαβροπότης κύλικας.

Ἔρχεσθαι εἰς ἀρετάς τινος, dictum fere ut, εἰς λόγους τινὶ ἔρχεσθαι. Saepe ἔρχεσθαι et εἶναι periphrasi inſerviunt ejus verbi, cujus ſubſtantivo adjunguntur ope praepoſitionum εἰς et διά. Euripides Androm. 417.

Καὶ πατρὶ σῷ σῷ διὰ Φιλημάτων ἰὼν,
Δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας,
Λέγ', οἷ' ἔπραξα.

Hoc Livius imitatus eſt I. c. 5. „ut nudi juvenes, Lyceum Pana venerantes, *per luſum atque laſciviam currerent.*“ Nota eſt poetarum latinorum dictio, *per laudes alicujus ire.* Διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις ἔρχεσθαι, *pugnare.* Obiter corrigamus Pindarum Pyth. II. 153.

Φίλον εἶη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἆ
τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι.
Ἄλλ' ἄλλοτε παυσόμαν, ὁδοῖς σκολιαῖς.

Praeſtat legere, niſi fallor, ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἆτ' ἐχθρὸς ἰών. — V. 98. Saepe in Anthologia graeca invenitur forma, ἀποδρέπτεσθαι, pro ἀποδρέπεσθαι. Ad ſenſum conferas Pindari dictum apud Stobaeum Serm. CCXI. p. 711. Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἁτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Suidas in v. Δρέπομαι — πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος, καὶ τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας, ſive, φιλοσοφίας ἄνθη, ut Ruhnkenius alicubi corrigit. Priori loco apud Sui-

dam convenit Plato Sympos. 10. ἃ εἴ τις τολμήσῃ ποιεῖν, ἄλλ' ὁτιοῦν διάκων καὶ βουλόμενος διαπράξασθαι πλὴν τοῦτο, φιλοσοφίας τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνείδη. Euripides φέρβεσθαι σοφίαν eodem ſenſu dixit in praeclaro illo Atheniensium praeconio, (quibus Natura dederat τὸ φιλοκαλεῖν μετ' εὐτελείας et φιλοσοφεῖν ἄνευ μαλακίας, ut jure ſuo adfirmat Pericles apud Thucydidem II. 35. ſeq.) Euripides igitur M. Argentarii ſententiam ita expreſſit Med. 824.

Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
Τ' ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος.

Longum eſt, totum locum deſcribere, quo elegantiorem apud Euripidem vix reperias; cujus ſumma haec eſt, Venerem Athenienſibus, cujuslibet boni pulchrique amantiſſimis

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

XXVIII.

AMMIANO T.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων, νίκαις καταμείνας·
Κἂν ὄφῃς, κἂν μὴ ὄφῃς· ἔστιν ἀεὶ Πολέμων.

Cod. Vatic. p. 533. Anteaquam in rem praesentem veniamus, primum quaerendum videtur, quisnam sit iste Polemon, quem sugillat Ammianus, aut, si de hac re nihil memoriae proditum est, qui mores hominis fuerint, quod vitae genus. Vereor, ut de his omnibus aliquid compertum habuerit Planudes, qui carmina ejusdem argumenti titulis suis, tanquam certis circumscribens regionibus, hac via saepenumero ipse indicavit, se verum eorum sensum non esse assecutum. Scilicet in Florilegio Planudeo hoc legimus epigramma ἄδηλον, seu incerti auctoris. Lib. II. Tit. XXV. ep. XI. ed. Wechel. p. 223.

Ἤδειμεν πολέμων ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν.

Hoc distichon capiti in *fures* subjecit Planudes, quod in errorem conjecit interpretes. Brodaeus vertit, πολέμων ἀντώνιον, *bellorum vicissim emptorem*. Acute contra vidit Vinc. Obsopoeus, πολέμων esse nomen proprium, ut te-

ſtatur latina ejus interpretatio: *noveramus te omnes, o Polemon, Antonium, quomodo tam repente tres libertae te reliquerint et factus es* ὤνιος, id eſt *venalis.* Addit tamen, ſcil. *ob furtum quod commiſiſti.* Atque ita totam ſententiam convertit, deceptus a Planude. Hoc bene intellexit Hieronymus *Megiſerus*, caeteroquin vitium in contrarium currens, vertendo Lib. II. p. 68.

Vidimus in bello *te cuncti* Antonion, edet,
Literulis careas cur modo victe *tribus.*

Aut nullus omnino ſenſus his verbis ineſt, aut ſcripſit Megiſerus, *edes.* Vel ſic tamen a ſcopo plane aberravit. Quod inprimis demonſtrat nota, margini adjecta: *id eſt cur onius venalis fis factus, et libertatem amiſeris.* Sed ut largiar, ὤνιον hoc loco eſſe hominem ab hoſtibus captum, qui venalis proſtat, quid eſſe dicemus, *in bello Antonion*, ſive πολέμων ἀντώνιον, quam lectionem ſecutus eſt Megiſerus! *Agrum emere* Xenophonti eſt, χῶρον ὠνεῖσθαι, ut contra χῶρον ἀντωνεῖσθαι, *emere agrum in locum alterius* Oec. XX. 26. Quis vero bellum emit in locum alterius belli? ut vertit Brodaeus. Aut, qui in bello fuit *Antonios*, ut retineamus vocem peregrinam, quomodo is fortunae viciſſitudinem expertus eſt, ſi captus poſt bellum proſtat ὤνιος? quod volunt Megiſerus.

n eundem ſenſum vertit Hugo Grotius, qui, quanquam non apparet, quomodo intelligi voluerit vocem πάλαμον, tamen elegantiſſimo uſus verborum luſu, feliciter, ut ſolebat ingenium illud capitale, ſe expedivit, reddens locum ſic, Lib. II. p. 449.

Quam ſubito, fueras nobis qui Servius ante,
Deſitum nomen littera quinta tuum!

Redit jam ſponte gravis haec diſputatio ad Planudem, unde declinavit ſcilicet. Diximus, Planudem epigramma in Polemonem non recte inclusiſſe in caput de *Furibus*. Sed hujus reprehenſionis veritas pendet a notione furis, quam qualem animo informatam habuerit monachus, nemo dixerit. Nimirum fures non ſolum ii vocantur, qui *omnia intus canunt*, ut Aſpendius citharista, ſed viri etiam, nomine, ac loco ornatiſſimi, judices v. c. qui pecunia corrumpi ſe patiuntur, neque tamen id, quod volunt homines, praeſtant. Talis fuiſſe videtur Antonius ille Polemo. Is omnino ἄνιος erat, non eo ſenſu, quo hanc vocem interpretati ſunt Brodaeus, Obſopoeus, Megiſerus, Grotius, ſed fidem ſuam, ac jurisdictionem venalem habebat, ut philoſophi quidam apud Luciapum diſciplinam ac virtutem, Nigrin. c. 25. T. I. p. 65. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ

ἀγορᾶς προτιθέντων ἐργαστήρια φεῦ· ἰκάλει καὶ κατηλείᾳ τὰς τούτων διατριβάς. Quae huic conjuncta sunt verba, εἰκαίος et εἰωνίζειν, egregie illustrat Hemsterhusius ad Lucianum p. 62. opportune laudans Pollucem V. 168. ubi inter locutiones, quibus homo nihili significetur, refert etiam ἄνιος, et εἰωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων ἀνίων. Sed magis ad rem nostram facit locus Aeliani apud Suidam in v. Ἀνίους ἀγεωνίους, ἢ τιμίους. — Αἰλιανός· καὶ ἀπολύουσι δικασταὶ ἄνιοι αὐτόν. — Jam, quemadmodum hic in titulo εἰς κλέπτας judicem deprehendimus inter fures, ita in titulo εἰς κριτὰς (Lib. I. XLIII. ep. 2.) furem inter judices:

Τὸ γλυκὺ ταῦ κλέπτοντος ὑπερφιάλου δὲ τὸ ἀγνόν.

Porro judices hac aetate venales fuisse et ἄνιοι, praecipue discimus e Palladae epigrammate, quod sequitur l. c. (Anal. T. II. p. 436.)

Μήτε δίκην δικάσειεν ἀνὴρ γεγονὼς δικολάκτης,
Μηδ' ἂν Ἰσοκράτους ῥητορικώτερος ᾖ.
Πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος, οὐδ' ἐν ἑταίρου
Σεμνότερον δικάσαι, μὴ ὑπαρῶς, δύναται.

Denique rem extra omnem dubitationem ponit epigramma ineditum, quod supra descripsimus. Hoc enim ad eundem Polemonem spectat, et ab eodem auctore est scriptum, quo editum illud, Ἤδειμεν, Πολέμων, id quod latuit Brunckium, qui hoc epigramma retulit inter

ἀδέσποτα T. III. p. 159. ep. XLIII. Ita enim se mutuo excipiunt duo ista epigrammata in Cod. Vatic.

Ἀμμιανοῦ.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων νώναις κατακρίνει·
Κἂν δῷς κἂν μὴ δῷς· ἔστιν ἀεὶ Πολέμων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἤδειμεν, Πολέμων, ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν.

Dubitari igitur vix poteſt, quin utriusque carminis ſatyrici idem ſit argumentum. Quid vero eſt, εἴδους κρίνειν, quid νώναις κατακρίνειν? Equidem nihil aliud hic extrico, niſi *Idus* et *Nonas* Romanorum. Idus conſtanter a Graecis recentioribus ſcribuntur αἱ εἰδοί. Nonas várie exarare ſolent, aliis νόναι, aliis νόνναι ſcribentibus, ut Suidas in v. Sed Ammianus etiam ſcribere potuit νώναι. Nihil hic muto. Prima vox ſi retinenda eſt, accentum in ultima repone, niſi legendum potius ſit, Εἰδεῖς. Alium ſenſum ex his verbis vix elicias. — Haud alienum videtur, duo hic Ammiani epigrammata in *Marcum* repetere, quae locum, quem tractavimus, bene illuſtrant. Extant in Analectis Brunckianis T. II. p. 386.

Λασταύρων ἀφελὼν δύο γράμματα, Μάρκε, τὰ πρῶτα,
Ἄξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομένων.

Εἰς Ἑαυτὸν Μέγεθον.

Φηρὸν εἰ παρὰ γράμμα, καὶ ἄνθρωπος διὰ γράμμας,
Ἄξιος εἰ πολλῶν, ὧν παρὰ γράμμα γράφῃ.

XXIX.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐ πλεῖν ἀλλ' ἀντλεῖν ἠνίας Εἰκανδρος ὁ πλωρεὺς
Εἰς τὴν εἰκόσορον Φαίνεται ἐμβιβάσας.
Οὐκ ὀλίγον γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ ἴσως, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν
Ἐν ταύτῃ διαπλεῖν Φαίνεται εἰς τὸ πέραν.
Ναῦ πρῶτον ναύσωπται ὑδροπότις ἀθλάγε·
Μὴ σόρὸν οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Cod. Vatic. p. 551. V. 1. πλωρεὺς Jacobsius mutat in πολεμεύς. Malim ὁ πρωρεύς, *proreta*, qui est gubernatoris administer, et dicitur proprie πρωρατεῦσαι. Aristoph. Equit. 538.

Ταῦτ' ὀρχηθῶν διέτριβεν ἀεί, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
Ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
Κἄτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνόμους διαθρῆσαι
Κἄτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ.

Xenophon Exped. Cyri Lib. V. fin. ὅταν δὲ χει-

ἐὸν ἢ — οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἔνεκα ἀλλήλοις μὲν πρῳρεῦσι τοῖς ἐν πρῴρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. Utrique imperio parebant nautae, sed hujus in puppi, illius in prora, ut docet Wesselingius ad Diodor. Sic. Lib. XIV. c. 43. p. 646. Suidas: Πρῷρα. τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεώς. καὶ πρώραθεν. καὶ πρωράτας τῆς νηός. καὶ πρωρεύς. Elegantes Sophocles Fragment. apud Brunckium p. 646.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωρατὴς σαφῶς
Τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαγγεῖλαι χάριν

Aeschylus contra Eumen. 761.

Ὁρκωμοτήσας νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους
Μήτοι τιν' ἄνδρα θεῦρο πρύμνητην χθονὸς
Ἐλθόντ' ἐποίσειν εὐ κεκασμένον δόρυ.

De dictione ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς ναῦν v. ad *in navem aliquem introducere*, vide Lennep. ad Phalar. p. 24. Verf. 3. ἔσω. Optimi Scriptores, ut Sophocles, Euripides, Eubulus, vocabulas ἔσω et ἔνδον permutarunt, notati propterea ab Ammonio in, Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. De Eubulo ita ibi refert Grammaticus: Εὔβουλος δὲ τῇ μέσῃ κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις.

Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι τις γέρων ἔσω.

δεῖν εἰπεῖν, ἔνδον. Versus obscurus! Scaliger, ut metro consuleret, legit; ὅτι ὅ τις γέρων ἔσω, quod nemini placebit. Locus aliter, sed accuratius descriptus est in Etym. MS. Εὔβουλος

ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις, ὅπως δὲ ὑπεύσεσθαι ὅτι εἰς γέρων ἔσω. Unde senarius hic emergit:

Ὅπως δ' ὑπεύσεσθαι, ὅτι εἰς γέρων ἔσω.

Eadem voce usus est Aristophanes Eustathio teste ad Il. Ξ. p. 964. 63. δῆλον δὲ ὅτι μαντικά ποτε λέξις τὸ ὄρασθαι, ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. (Ruhnken. ad Tim. p. 197.) τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶν ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα τὴν κληδόνα, καὶ ὑπεύσεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι Ἀριστοφάνης Λυσιστρατῇ (v. 597.) ὑπευόμενος κάθηται. Nihil autem frequentius allegoria, qua utitur Nicarchus. Simonidi ep. LXIV. Anal. T. I. p. 138. tres meretrices dicuntur ναυκλήρων ὀλκάδες εἰκόσοροι. Meleager ep. LXXVII. Anal. T. I. p. 93.

Νέρθε δὲ πάντ' ὑπέραντλα νεὼς, κοίλη δὲ θάλασσα
Πλημμύρει, γάνασιν δ' ἔντερομός ἐστι γάλως.
Δύστανός γ' ὃς ζωὸς ἔτ' ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
Πλεύσεαι, ἄνυδρ' ἐπιβὰς νεκρὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

Versum quintum in margine Apographi ita supplevit Jacobsius:

Νῦν πρῶτον ναῦς ὕπται ὑδροπικὴ, ἀλλά γε δείδω.
Μὴ σάρον οὖραν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Nunc demum videmus navem hydrope laborantem, sed vereor, ne etc. Eurip. Heraclid. 167. εἰ γέροντος οὕνεκα Τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος — εἰς ἅπαξ ἐμβήσῃ πόδα. Lucian. Dial. Meretr. XI.

III. p. 340. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκουν, μοι προαιτεῖσθαι, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβάνοι την λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν ὀρόν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γὸν λεπτὸν Θακεῦντα Μενέστρατον εἶαρος ὥρῃ
Μύρμηξ ἐξελθὼν εἵλκυσεν εἰς ῥαγάδα·
Μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὡς Γανυμήδην
Αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδαο.
Πίπτε δὲ χειρῶν, μυίης κοὐδ' ὡς ἔθιγε γαίης,
Ἐκ δ' ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

Cod. Vatic. p. 565. Leve hoc argumentum nemo magis variavit Lucillio, cujus epigrammata extant in Analectis Brunckianis T. II. p. 328—331. V. 4. Κρονίδου. V. 5. Cod. θίγεν γαίης. Lego:

Πίπτε δ' ὅγε χειρῶν μυίης κοὐδ' ὡς ἔθιγε γαίης.

Lucillius ep. LXV. v. 3.

Καὶ τάχ' ἂν ἐρρόιζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο.

Sic etiam Phaeton periit, exclamat idem Menestratus, tergo formicae, cui ut elephanto scilicet insederat, excussus, apud Lucillium ep. LXIII. quod vertit Ausonius ep. CXV. Inprimis huc pertinet ep. XVI. Ammiani Anal.

T. II. p. 387. Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους καὶ μάρσιππον εὐρὼν, εἰς τρώγλην — εἵλκυσε μῦς.

XXX.

ΑΔΑΙΟΣ.

Ἦν τινα καλὸν ἴδῃς, εὐθὺς τὸ πρῆγμα κρατείσθω·
Βάζ' ἃ φρονεῖς, ὁρκῶν δράσσεο χερσὶν ὅλαις.
Ἦν δ' εἴπῃς· τίω σε, καὶ ἔσσομαι οἷά τ' ἀδελφὸς,
Αἰδώς σου κλείσει τὴν ἐπὶ τοὔργον ὁδόν.

Cod. Vatic. p. 493. Addaeus et alibi *Addaeus* ſcribitur. Idem nomen reſtituit Valckenarius Adnot. in Adon. p. 263. Xenophonti Ἑλλ. IV. c. I. 39. ubi Ageſilai regis ſcriba Ἰδαῖος vocatur, e Plutarcho T. I. p. 603. A. V. 2. Cod. βάζε ἃ φ. „Si ſincerum eſt ὁρκῶν, accipe de jurejurando, quo ſe puero, cujus amplexus appetit, obſtringit. Sed puto legendum: ὄρχεων, teſticulos pueri utraque manu contrecta.“ *Jacobſ.* Schneiderus etiam huic lectioni favebat, quae vera videtur. Heſychius. Ὀρχιπαιδίζειν, τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί. Sed hoc referri poteſt ad Ariſtoph. Av. 142.

XXXI.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ἐρίφῳ φασὶν ἐνεῖναι,
Εἶτα χολὴν μὲν ἔχει ζῶα τὰ φαυλότατα·
Ἐκκεῖσθαι δέ με πᾶσι, χαλὴν μὴ ἔχοντα, κελεύεις,
Ὡς μηδὲ ψιλοῖς ῥήμασιν ἀνεσθιεῖν.
Τοῖς ἔργοις ἀδικοῦντας ἀποφράξαντα δέησει
Λοιπὸν ὀλοσχοίνῳ τὸ στόμα μὴ δὲ πνέειν.

Cod. Vatic. p. 496. Multa epigrammata Anthologiae graecae vel a Planude omissa, vel ab aliis viris doctis nondum edita fuisse propterea, quod vitiose admodum descripta in Codice Vaticano leguntur. In quo numero etiam hoc est ineptum Palladae carmen. Corruptus haud dubie est primus versus:

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ΕΡΙΦΩι φασὶν ἐνεῖναι.

Sed huic loco praesentem adferre possum medicinam. Legendum enim:

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ΣΕΡΦΩι φασὶν ἐνεῖναι.

Et formicae fuae bilis et serpho. Aristophan. Vesp. 351.

Πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὅπῃς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι.

Ubi Scholiastes haec animadvertit: ἔστι δὲ θηριδίον τι μικρόν. Κρατῖνος δὲ μύρμηκα φησὶ τὸν

σέρφον. οἱ δὲ, ζωύφιον κωναπώδες. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, ἔστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή. παρεγγυῶσα μηδὲ ἐπὶ μικρῶν καταφρονεῖν. Suidas in v. Σέρφος. ζῶον μυρμηκῶδες. σέρφον ἐνέρχην. φαγιάζει. καὶ παροιμία· ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή. Hesychius. Σερφοὶ, οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες. Idem alibi σύρφος scribit. Sunt qui hanc bestiolam etiam σέριφον dictam velint, eoque referant proverbium, γραῦς σέριφος, quod in Hesychio ed. Venet. a. 1549. scribitur γραῦς ἔριφος, et deinceps ἐριφία γραῦς. Unde Erasmus fecit adagium, *Anus Eriphus*. Sed de hac re, ut nunc video, accurate egit P. Leopardus Emend. lib. V. c. 21.

Vers. 5. lege cum Jacobsio, τοὺς ἔργοις ἀδικοῦντας. Idem vir doctissimus v. 6. corrigit, ὅλῳ σχοίνῳ, quod tamen necessarium non videtur. Vid. Suidas in v. ὁλοσχοίνῳ. — Versus 4 — 6. ita interpungendi ac legendi:

Ὡς μηδὲ ψίλαις ῥήμασιν ἀντεδικεῖν
Τοὺς ἔργοις ἀδικοῦντας· ἀποφράξαντα δέησει
Λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ στόμα μηδὲ πνέειν.

Palladam an alius Martiali comparaverit, praeter Vincentium Obsopoeum, ignoro, cujus de isto viro hoc extat judicium ad ep. I. Anthol. Planud. Tit. XVII. p. 34. ed. Wech. „Hujus epigrammatis auctor est Pallada, oriundus ex Chalcide insula Euboeae, facile inter eos poe-

as, qui epigrammata conscripserunt, principatum obtinet: tantum adhibet in scribendo *urgutiae*, *leporis*, *salis*, *festivitatis* et *gratiae*, ut jure optimo *Martiali* prae caeteris comparetur." Nec is pulchritudinis sensu plane destitutus sit, qui tali judicio nomen suum adscribere possit. Illi sine dubio Palladas omnium, qui epigrammata conscribillarunt, insulsissimus versificator, ut recte de eo existimet Casaubonus ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 842. Atque hoc cum edita testandum curavimus, tum inedita, e quibus tamen unum alterumve hic addere haud gravabor.

Οὐ δαψιλῶς μὲν ἀλλ' ὅμως κἀγὼ τρέφω
Παῖδας, γυναῖκα, δοῦλον, ἕρπιφας, κύνα.
Κόλαξ γὰρ οὐδεὶς τοὺς ἐμοὺς πατεῖ δόμους.

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς
Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Χρῄζεις ὅμως οὖν τῶν ἀναγκαίων κακῶν.
Σύνουν νομίζεις δοῦλον εἶναι δεσπότῃ,
Καλὸς δ' ἂν εἴη δοῦλος τὰ σκέλη κλάσας.

Tali ingenio digni sunt versus, qui, non adscripto auctoris nomine, leguntur Cod. Vatic. p. 556. in Rufinianum.

XXXII.

Ῥουφιανὸς ἀνὴρ ἀδικώτατος.

Συνεξέτεινε τοῖς κακοῖς τὸν βίον.

Οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην,

Κλαύσεται γὰρ καὶ δισυλλάβοις πάλιν.

Ῥουφιανὸς ἀδικώτατος καὶ γόης ὡς ἦν ποτε.

Annexi sunt his quinque versibus ineptis deden. alii, quos, quoniam nihil omnino commune habent cum Rufiniano, segregandos statim et seorsim exponendos putavi. Haud dubie duo carmina diversa in unum conflata *sunt* culpa librariorum. — Quod hic de Justitia divina, severa illa scelerum vindice, satis ridicule dicitur,

Οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην,

hoc praeclare ita extulit Euripides apud Plutarchum de S. N. V. p. 6. ed. Wyttenb.

Οὗτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα μάρψει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχῃ,

sive, ut idem loquitur in Fragmento apud Sextum Empir. c. Mathemat. Lib. I. p. 275. Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη, quod perinde est

ta, etiam Thucyd. I. c. 140. τὸ δὲ ναυτικὸν ῥᾴδιόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται τὸν αὐτὸν χρόνον παρεῖναι μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον μηδὲν ἐκείνων παρεῖναι ἄμεινον ἄλλο γίγνεσθαι. Adi eumdem locum pertinet veteris Graeci fragmentum, quod Grotius Stob. p. [illegible] ita edidit:

οὐχ εὖδει Διὸς
Ὀφθαλμὸς· ἐγγὺς δ' ἔστι καὶ παρὼν πόνῳ
Oculus Jovis
Non dormit, operi sed prope et praesens adest.

In MS. invenerat Grotius, καὶ περ ὢν πάνω. Hinc Toupius Emend. in Suidam P. III. p. 582. ed. Lipſ. effecit: ἐγγὺς δ' ἔστι καὶ περ ὢν ἄνω. Ita Xenophon Oecon. c. XX. 11. de deo: καίτοι ὕδωρ μὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει. Clariſſimus Luzac Exercit. Acad. p. 112. corrigit: ἐγγὺς δ' ἔστι καὶ περ ὢν πόλῳ. Emendationem noſtram, καὶ περ ὢν πρόσω, alibi propoſitam, confirmari poſtea cognovimus editione Heerenii, qui, neſcio an e Codice dederit I. p. 106.

οὐχ εὖσει Διὸς
Ὀφθαλμὸς, ἐγγὺς δ' ἔστι, καὶ περ ὢν πόρρω.

Eſt haec conſtans, ac perpetua fere, oppoſitio verborum ἐγγὺς et πρόσω, ac ſimilium. Euripides Ion. v. 586.

Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.

Ad quem locum allusit Cicero Attic. XIII. 20. Aeschylus Eum. 69.

Ἐγγὺς παρέστως, καὶ πρόσω ὁ ἀποδιδράσκων.

Idem (Grot. Excerpt. p. 37.) κλύει καὶ πρόσω-θεν ὢν θεός. Euripides Phoen. 605. Vide Valckenar. Diatr. p. 33. Primus omnium Homerus dixerat Od. Δ. 833.

Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.

Sed describendi tandem sunt versus illepidi, quos carmini in Eusignium male subjunctos esse supra diximus:

Ὦ τῆς ἁπάσης ῥυόμενος ὑπέρταγε,
Σῶσόν με τὸν δύστηνον ἐκ παντὸς θρόνου.
Θέλεις ἀκοῦσαι, βούλομαι κἀγὼ λέγειν.
Τὸ γὰρ θέλημα τὴν χάριν τίκτει διπλῆν.
Διπλοῦν τε κάλλος τῷ λόγῳ χαρίζεται·
Λέγοντι κόσμος καὶ κλύοντι σεμνότης.
Φωστὴρ γὰρ εἶ σὺ καὶ λόγων καὶ τῶν νόμων,
Νόμοις δικάζων καὶ λόγοισιν ἐκπρέπων.
Ἄλυρον εἶδον χρυσίου τὸν Πρισκιπα
Ἢ βδέλλαν ὤμην χρυσοκόλλητον χόλον.

Octo prioribus hujus carminis versibus nihil inest, in quo aliquis offendere possit. Sed duo posteriores et corruptissimi sunt, et pro panno alieno habendi. Quibus longius immorari etsi vix operae sit pretium, tamen quaerendum videtur, quid lateat in verbis Πρισκιπα, et χρυσοκόλλητον χόλον. Prima vox latina videtur.

Quidni enim liceat hic hariolari? Et facile aliquis eam divinârit. Ultimum versum ita lego:

Ἡ βδέλλαν ὦμην, χρυσοκόλλητον χ' ὅλον.

Agitur de viro quodam, ad magnos honores evecto, quem propter vexationes populi, furta quae commisit auctor horum versuum adhuc dubitat vocare auri sulem aerarique hirudinem. Atque hi versus omnes ad unum eandemque virum spectare videntur, fortasse ad Rufinum, hominem, omnia jura divina et humana susque deque habentem, quem imperium etiam affectasse scimus. Vide Gesnerum ad Claudianum V. 342. et Suidam in Ῥουφῖνος, ubi inter alia haec leguntur, δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτοις ἐδικάζοντο. — καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια, Ῥουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον: et de adulatoribus Rufini: ἄρτι δὲ χλαμύδας τάς τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Talem hominem recte dixeris χρυσοκόλλητον. Sed vide, ne duo illi versiculi conjungendi sint cum carmine, quod in eadem Codicis pagina, et quidem deinceps descriptum est, a nemine eorum, quibuscum communicavi, nedum a me intellecto:

Εἰς στρατηγόν.

Νῦν ὁ στρατηγὸς Ἑρμανούβης ἐγένου.
Κύων ἀδελφὸς συλλαβὼν Ἑρμᾶς δύο

Ἀσημοκλάπτας συνδεθέντες ἁλύσεσι
Ψυχρὰς κώρους ταρταρίους τε δαίμονας.
Οἶν οἶδα χῶρον τοῦ τράπου κατήγορον
Τράπον δὲ χῶρον τὸν κατήγορον λέγω.

De orthographia nominis Ἄνυβις vide T. H. ad Lucianum T. I. p. 392. Has tenebras dispellere an unquam aliquis sit aggressurus, vehementer dubito. — Praestat describere elegans epigramma in *Carinum*, qui Asiam exspoliaverat.

XXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆς Ἀσίης τὰ λάφυρα λαβὼν ἔπλευσε Καρῖνος
Ἥματι χειμερίῳ δυομένων ἐρίφων.
Εἰ δὲ καὶ Ἀδράστεια τὸ φορτίον — ἐφορώσης
Ὤχετο καὶ πελάγους δαίμοσιν ἐγγελάσας.

Cod. Vatic. p. 552. Monuit me Jacobsius, hoc epigramma editum esse a doctissimo Chardono *Magas. Encyclop.* a. IV. T. I. p. 93. et relatum ad Carinum, Imperatorem Romanum: lacunam autem v. 3. expletam esse sic, ὃς ὁ

Φορῶσῃ — Nescio, uter dederis prò ἐδὲ v. 3. ἔδε, quae vera lectio est:

Εἶδε καὶ Ἀδράστεια τὸ φορτίον· ὃς δ' ἐφορῶσῃ
Ὤιχετο καὶ πελάγους δεξιὸν ἐγγελάσας.

XXXIV.

Εἰς ναυάρχου Φίλιππον πρὸς ἐπὶ τῇ νίκῃ δύσιν.

Μηνᾶς χρύσεον ἔργον ἐδείματο πᾶσιν ὁδίταις
Κυδαίνων πτολίεθρον ἐριχρύσων βασιλήων.

XXXV.

Εἰς ἑτέραν καμάραν.

Τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν,
Λευκῆς καὶ πτελέου μέσσον ὄρον θέμενοι,
Ἐνναέται χώρης, σημήϊον ἀμμορίης δὲ
Αὐτὸς ἄναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης.

Cod. Vatic. p. 483. Lemma, εἰς ἑτέραν καμάραν, quomodo conveniat epigrammati XXIX.

non satis intelligo. Ea dolenda videtur, utpote a librario per festinationem repetita. Epigramma enim scriptum est in aram, quarum civitatum in confiniis positam. Lege v. 2. pro λευκῆς καὶ πτελέου, quae Cod. lectio est,

Λεύκης καὶ Πτελέου μέσσον ὅρον θέμενοι,

quae sunt nomina urbium in Ionia. *Leucam* Strabo Lib. XIV. p. 445. Λεύκας vocat; Κράσσος περὶ Λεύκας ἐπιθεμένων τινῶν ἔπεσεν ἐν μάχῃ. — μετὰ δὲ Λεύκας Φωκαία ἐν κόλπῳ. εἶτα οἱ ὅροι τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Αἰολέων. Mela Lib. I. c. 17. fin. *In fine Smyrnaei est Hermaeus amnis et urbs* Leuca: *extra Phocaea Ioniae ultima.* Nomen *Pteleum* variis urbibus commune fuit. Homer. Il. B. 697.

Ἀγχίαλόν τ' Ἄντρων', ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην.

Sunt qui scribant Πτελέαν, accentu in penultima posito, ut auctor epigrammatis et Stephanus Byz. in v. Πτελέαι, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας.

XXXVI.

Μεσσαλίνοιο γένος τόδε Δεσκελον ἔκτισε τόξον.

Cod. Vatic. p. 474. Mellalinus architectus memoratur etiam in Inſcriptione apud Chandlerum p. 11. quae extat in Analect. Brunck. Lect. et Emend. p. 288. Mirum autem, τόξον h. l. dici pro *fornice*, quod a Ducangio non eſt notatum, ad exemplum Romanorum, qui fornicem paſſim vocant arcum. Ovid. Metam. III, 29.

Eſt ſpecus in medio, virgis ac vimine denſus
Efficiens humilem lapidum compagibus arcum.

Arcus Latinum non eſt, notabat Scholiaſtes ineditus apud Spanhemium de Uſu et Pr. Numiſ. p. 857. ad Ciceronis *fornicem Fabianum*. Nimirum poſt Ciceronis aetatem demum invaluit haec ſignificatio, et translata tandem eſt ad graecam vocem τόξον.

XXXVII.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς ποτήριον οἰκείας θυγατρὸς παρθένου.

Χεῖλος ἀνικητεμα τὸ χρύσεον εἰς ἐμὲ τέγγει,
Ἀλλὰ παρασχοίμην καὶ πόμα νυμφίδιον.

Cod. Vatic. p. 481. Si lectio sana est, quod vix credo, nomen puellae fuit Ἀνικήτεια, cujus mentio nulla fit in editis Pauli Silentiarii epigrammatis. Occurrit Μακεδονία in ep. LXXXIII. Anal. T. III. p. 102. ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ, ἧς ὄνομα Μακεδονία. Sed haec potius fuit filia Macedonii. Vide Brunck. Lect. p. 250.

XXXVIII.

ΦΩΚΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ.

Εἰς φιάλην, ἐν ᾗ συνάγονται τὰ περιττά.

Οἰνοχόῳ Φίλον εἰμι· μόνῳ δέπας, οὕνεκεν αὐτῷ
Βάκχον ἀολλίζω τὸν περιλειπόμενον.

Cod. Vatic. p. 482. Edidit nuper Boschius T. III. p. 438. cum hac Grotii versione:

Pocla miniſtranti poclum non Ignatius ullum,
Namque illi e vino colligo, quod ſupereſt.

XXXIX.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

τοῦ Μινωταύρου.

Εἰς κόγχον ἔχουσαν Ἀφροδίτην.

Ἅ μέγα σοι Διόνυσε χαρίζομαι· εἰς ἐμὲ Κύπρις
Λούεται· ἐξ αὐτῆς σοι τὰ κώπελλα φέρω.

Cod. Vatic. p. 472. Leontius Scholaſticus cur dictus fuerit *Minotaurus*, equidem ignoro. Putabam olim, vitioſe exaratum eſſe hoc cognomen a librario dubitantemque me confirmabat ejusdem auctoris ep. XV. Anal. T. III. p. 106. cui hoc lemma inſcriptum eſt in Codice: εἰς λουτρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ Ζευξίππῳ Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ μηνιατοῦ.

Μὴ νεμέσα, Ζεύξιππε, παραντέλλοντι λοετρῷ.
Καὶ μεγάλην παρ' ἅμαξαν ἐρωτύλος ἠδὺ φαείνει.

Nunc contra arbitror, vitioſam eſſe ſcripturam μηνιατοῦ, bene habere lectionem Μινωταύρου. Hoc enim cognomen iterum occurrit in lemmate epigrammatis VII. Anthолog. Planud. IV. Tit. I. Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ Μινωταύρου εἰς

στήλην. Vide Heyne Comment. Soc. Gotting. Hiſtor. T. XI. p. 55. In his autem rebus fides quaedam hiſtorica grammaticis denegari nequit. Nemo adhuc cauſam indagare vel potuit vel voluit, cur Apollonius Rhodius dictus ſit Ἥλιος. Neque facile quisquam hoc credidiſſet Tzetzae, verſum hujus poetae ſub nomine Ἡλίου laudantis ad Lycophr. 480. niſi acceſſiſſet teſtimonium Grammatici veteris in Catalogo Bibliothecae Matrit. p. 449. qui idem cognomen tribuit Apollonio. His igitur inter ſe comparatis, Ruhnkenius Epiſt. Crit. II. p. 203. feliciter emendavit eundem Tzetzen ad Lycophr. 208. ubi Apollonius Rhodius male vocatur Ἡλιόδωρος.

XL.

Εἰς λουτρὸν ἐν Σμύρνῃ.

Χῶρος, τίς μερόπων σε λιπαυγέα τὸ πρὶν ἐόντα
Πλούσιον ἐν φέγγει θήκατο λουομένοις;
Τίς δὲ καὶ αἰθαλόεντι ῥύπῳ πεπαλαγμένον ἄρτι,
Κεῖνον ἀϊστώσας, φαιδρὸν ἔδειξε δόμον;
Φρηνοφθορίας πᾶσι θεοδωρίας, ὡς ἐτεὸν δή,
Καὶ τούτῳ καθαρὴν δεικνύμενος κραδίην.

Ὡς γὰρ ἐὼν πόλιός τε καὶ ἀνέρων ταμίης τε πατήρ τε·
Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας.
Ἀλλὰ θεὸς, φιλόπατριν, ἐρισθενὲς, ἄφθιτε Χριστὲ,
Πήματος αὐτὸν ἄτερ σῶζε τέῃ παλάμῃ.

Cod. Vatic. p. 461. Χῶρος v. 1. apud hos erioris aetatis ſcriptores univerſe ſignificat edificium qualecunque, ut templum etc. Anal. T. III. p. 139. ep. XXVIII. Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἐνειμένος. Agathias ep. LII. Anal. T. III. p. 51. Χῶρος ἐγὼ τοπρὶν μὲν ἔην στυγερωπὸς ἰδέσθαι, Πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζόμενος. Leontius ep. XI. Anal. T. III. p. 105. ἵππων χῶρον ἀεθλοφόρων. Ita etiam Agathias Scholaſticus in Praefatione, edita a Jacobſio Prolegom. p. LII. v. 118.

Ὅσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν, ἤ τινι χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.

V. 4. inſolentius dictum, φαιδρὸν ἔδειξε δόμον. Nam δεικνῦναι proprie pictorum eſt, fictorumve, qui expreſſiſſima ſimilitudine imagines animant, ut verbis utar Hemſterhuſii ad illa Luciani, Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, T. I. p. 11. V. 5. mire depravata ſunt haec, τὸν Φρηνοφθορος πᾶσι Θεοδωρίας. Fortaſſe in πᾶσι latet παῖς, ut ſcripſerit auctor, παῖς Θεοδώρου, ὡς ἐτὸν δή. Sed hoc ſine melioris Codicis ope ad liquidum

perduci vix poterit. In balneum Smyrn
aliud extat epigramma apud Brunckium An
T. III. p. 223.

XLI.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ καλούμενον Ἀπο
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἵππον ἐϋῤῥείτην χρυσείῃ μάστιγι δαμέντα
Χρυσείῳ πολύολβος ἄναξ ἤγειρε χαλινῷ.

XLII.

Δάφνης εὐπετάλοιο Φερώνυμόν ἐστι λοετρόν.

XLIII.

Ἐν κώμῃ τῆς Σμύρνης.

Οἷον ἔτλης καὶ τοῦτον, Ἀγακλείδη, μέγαν ἆθλον!
Θυμῷ τολμητῇ κῦδος ἄριστον ἑλών·
Νύμφης ἀρχαίης βάσεις παλυκαγκέα χώρην
Τόδασι καὶ λουτροῖς θῆκας ἀφνειοτέρην.

Cod. Vatic. p. 471. Βάσσης. Nihil fuerrit, quod commode fubftitui poſſit voci corptae, niſi cum Heynio legere velis βήσσης, conille. Gloſſ. Βῆσσα, ὁ βάσιμος τόπος, καὶ κοῖλος, καὶ ηλός. — Homer. Il. Λ. 641. ſitim vocat; λυκαγκέα δίψαν.

XLIV.

Εἰς λουτρόν.

Νύμφαι Νηϊάδες, μετανάστιοι, οὐχ ἅμα πάσας
Ἦξειν ὠϊόμην χεύμασιν ἡμετέροις.
Εἰ δὲ τόσην τὸ λοετρὸν ἔχει χάριν, οὐδὲν ὀνήσει
Ὁ φθόνος, εἰ Νύμφαι πᾶν ἀπέλειπαν ὕδωρ.

XLV.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ξεῖνε, τί νῦν σπεύδεις, ὀρόων ἀκεσώδυνον ὕδωρ;
Εὐφροσύνης τὸ λοετρὸν, ἀπορρίπτει μελεδῶνας,
Μόχθον ἐλαφρίζει· τόδε γὰρ ποίησε Μιχαὴλ,
Ὃς κρατερῆς βασιλήϊδος αὐλῆς ἡγεμονεύει.

Cod. Vatic. p. 487. ubi verſu 3. vitioſe Μισαηλ. Utrumque epigramma in idem bal-

neum est scriptum. In posteriore nemo ha rebit. At quem sensum inesse statuemus pri ri? Hoc aenigmatis instar est. Et vereor, rem expediverit vir doctissimus, qui adscripsi forte, φεύξεσθ' et ὑμετέροις v. 2. Non putabat vos omnes hoc balneum derelicturas esse. Ne tamen illa vobis invidia multum proderit, cui hoc balneum, vel sine aqua, tantam amoenita tem habeat.

XLVI.

Εἰς μινσώριον τῶν Εὐβούλου.

Ἀντία, Τηλεμάχοιο καὶ ἐγγύθι Πηνελοπείης
Τίπτε Πολυφράδμων πολυταρβέα χεῖρα τιταίνεις;
Οὐκ ἐρέει μνηστῆρσι τεόν ποτε νεῦμα τιθήνη.

Cod. Vatic. p. 487. Μινσώριον scribitur etiam Μισσώριον, interdum Μινσούριον, ut apud Constantin. Porphyrog. de Them. Lib. I. 8. ἐγένετο δὲ ἐν τοῖς κάτω χρόνοις ἄλλος τις στρα τηλάτης τὴν ἀξίαν πατρίκιος, τοὔνομα Ἰορδάνης οὗτινος εἰσὶ τὰ ἀργὰ (ἀργυρᾶ) μινσούρια τὰ ἀπ γλυφα, ἅπερ κεῖται κ. τ. λ. Eadem diversita obtinet inter Latinos, nunc *Minsorium*, nunc *Missorium*, nunc *Missurium* scribentes. Scili

τ μινσώριον vox eſt barbara, notans diſcum el lancem. Vide Du Cange in Gloſſario. uo praeterea extant epigrammata in Florilegio Planudeo εἰς μινσῶρια. Lib. IV. Tit. XXXII. p. X. εἰς μινσώριον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια καὶ ἕτερα, et ep. XV. εἰς μινσώριον ἔχον Ἀφροδίτην καὶ Ἔρωτας. Hic Cod. Vatic. exhibet μισσώριον. imiliter Anteceſſor Graeci ſcribebant Ἀντικένωρ. Vide Brunck. Lect. p. 277. — V. 1. Cod. Τηλέμαχοι. V. 2. lego πολυφράδμων, ut ntelligatur Ulyſſes. Sed fabula ipſa, quae hic ignificatur, niſi fallor, aliunde non eſt cognita.

XLVII.

Τόνδε Τύχης ἀνέγειρε δόμον Δημήτριος ἀρχὸς,
Τὴν πόλιν οἰκτείρας, ὡς πάϊς Ἱερίου.
Αὐτοῦ καὶ βουλῇ τάδ' ἐδείματο, οὔτε πόληος
Οὔτ' ἔτι δηματέροις χρήμασιν, ἀλλ' ἰδίοις.

Cod. Vatic. p. 473. Ἀνέγειρε. Cf. ep. III. Anal. T. III. p. 132. Τετραπόροις ἀψῖσι πύλην Θεόδωρος ἐγείρας. Ep. XXII. p. 137. Φαιδρὸν Ἰουστιανὸς ἄνακτ ἐμὲ χῶρον ἐγείρει. — V. 3. Secundum Hierii conſilium exſtruxit templum.

Ep. CCCXLV. Anal. T. III. p. 223. de balneo:

Τεύξει μὲν οἰκείοις χρήμασι καὶ δαπάναις.

XLVIII.

Τέκτονά με σκοπίαζε, σοφῶν κοσμήτορα μύθων,
Ἰθύνοντα τέχνην εὐεπίης κάνονι.

Cod. Vatic. p. 484. In rhetorem, qui eloquentiam ad artis regulam exigebat. Nota metaphora! Theognis, v. 543. χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι, Κύρνε δίκην. Vide Valcken. ad Ammon. p. 109. Etymol. M. in v. Κανών. — ὥσπερ γὰρ ὁ τέκτων κέχρηται κανόνι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὸ ἀποτελούμενον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμεῖς κεχρήμεθα τῷ κάνονι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὰς λέξεις. Epigr. Byzant. XXVII. Anal. T. III. p. 138.

Ὡραίων σκοπίαζε σοφὸν σημάντορα χαλκόν.

XLIX.

Εἰς εἰκόνα Μαρκιανοῦ βασιλέως.

Μορφὴν τήνδ' ὁράας, ζώῳ ἐναλίγκιον ἵππῳ,
Μαρκιανὸν Φορέοντι, βροτῶν βασιλῆα γενέθλης·

λεξιτερὴν δ' ἐτάνυσσε, θέοντα δὲ πᾶλον ἐπείγει.
λυσμενέος καθύπερθεν ὅστις κεφαλῆ μιν ἀείρει.

Cod. Vatic. p. 485. Hic v. 1. exaratum ὁρααῖς pro ὁράᾳς. Illud ὅστις v. 4. mutandum in ὅτις. Sed apud Homerum etiam quidam legerunt Od. A. 47.

Ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

L.

Εἰς Ἰουστῖνον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα.

Οὗτος Ἰουστῖνος, Σοφίη σχεδόν· ἀμφότεροι δὲ
Χρύσεον ἔργον ἔτευξαν ἀπ' Ἀσσυρίοιο θριάμβου.

LI.

Εἰς Ἰουστῖνον.

Θεῖον Ἰουστῖνον καθαρὸν φρουρήτορα θεσμῶν
Δομνῖνος καθαραῖς ἐν προθύροισι Δίκης.

Cod. Vatic. p. 487. Vide epigrammata in Analectis Brunckianis T. III. p. 158.

LII.

Τὴ δὴ εἶπεν Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Αἴαντα (φίλον ἦτορ.)

Οὐ θέμις ἐν φθιμένοισιν ἔχειν κότον· ἄλγεα γαίης
Καλλείψας, ἀγάπαζε τεὸν φίλον· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἤλιτεν εἰς σε θέλων, βριαρὴ δὲ σ' ἔπεφνεν Ἀθήνη,
Ζεὺς δὲ πατὴρ καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς.
Αἶθε δὲ τεύχεα ῥίψεν ἐς ἀλμυρὰ βένθεα πόντου
Δῖα Θέτις, καὶ νεῖκος ἀπέσβεσε σεῖο μενοινῆς.

Cod. Vatic. p. 438. Verſus quartus debetur Homero Il. T. 85.

Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τε με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.

Virgil. Aeneid. II. 601.

Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacaenae
Culpatusve Paris; verum inclementia Divûm
Has evertit opes.

In uſu etiam fuit ἠεροφοίτης. Etym. MS. Ἠεροφοίτης ἀρσενικὸν, ὁ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶν. παρὰ τὸ δι' ἀέρος φοιτᾶν καὶ σκότους. καὶ τὸ θηλυκὸν ἠεροφοῖτις, ἡ ἀπροσράτως φοιτῶσα καὶ ἀπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. Hujus generis multa carmina in Codice Vaticano reperiun-

tur, quorum aliquam partem edidit Planudes Lib. I. Tit. V. Plura collegit Brunckius Anal. T. III. p. 141. seq. Nos reliqua dabimus.

LIII.

Τί ἂν εἴποι Ἀχιλλεὺς ὁρῶν τὰ ὅπλα κείμενα.

Μῆτερ, τεύχεα ταῦτα καὶ ἀγλαὰ δῶρα κομίζεις
Ἀγχεμάχῳ σέο παιδὶ, τὰ μὴ πάρος ἔδρακεν ἀνήρ.
Οἶδα νῦν ὅτι πολλά τ' ἐφ' Ἕκτορι χεῖρα κορύσσει
Ἡμετέρης, καὶ Τρωσὶν ἀεικέα λοιγὸν ἐγείρει.

Cod. Vatic. p. 437. Cf. Homer. Il. T, 21. Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν. — V. 3. leg. Ἡμετέρην scil. χεῖρα.

LIV.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀλθαία παρακαλοῦσα τὸν Μελέαγρον.

Τέκνον ἐμὸν γενεῆς ἐπιλήθεαι, οὐδ' ἀλεγίζῃ
Πατρίδος ὀλλυμένης, βριαρὴν ἀπόεἰπας ἀκωκὴν,
Λισχύνων Καλυδῶνα καὶ Οἰνέα καὶ ναετῆρας.

Colli Vatic. p. 438. In lemmate Cod. Ἄλλως Homer. Il. I. 580. Πολλὰ δὲ τόνδε γεγάσιγνηται καὶ πότνια μήτηρ Ἑλλίσσονσ· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο.

LV.

Τί ἂν εἶποι Πάρις τρωθέντος Μενελάου.

Ἔρρετε οἱ ξύμπαντες, ἐλεγχέες αἰγιαλῆες,
Ἄρτι θανὼν Μενέλαος ἐμὸν μέγα κῦδος ἀέξει.

Discrepant haec ab Homeri narratione, apud quem Menelaus a Pandaro vulneratur, Il. Δ. 104. nisi omnino de Paridis laetitia sermo est. Il. Ω. 239. Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες.

LVI.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Ἀλκήστις τοῦ Ἀδμήτου ζεύξαντος λέοντα καὶ κάπρον εἰς τὸ ὄχημα.

Ἤνορέης κλυτὰ ἔργα τεὴν ἔστρεψαν ἀπήνην,
Καὶ νύμφην βούωσιν ἀριστοπόνοις ὑμεναίοις.

V. 1. pro ἔστρεψαν, Jacobsius malit ἔστεψαν. V. 2. Eurip. Hel. 1449. πᾶσαν δὲ χρῆν Γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις Τμέναιον Ἑλένης.

LVII.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους ὁ Πηλεὺς ἀκούων ὅτι ἀπόμαχός ἐστιν Ἀχιλλεύς.

Πηλιάδες σκοπιαὶ κουροτρόφοι, εἴπατε παιδὶ
Ὃν Χείρων ἐδίδαξεν, ἀριστεύειν ἐνὶ χάρμῃ,
Μῆνιν ἀποῤῥῖψαι, καὶ λοίγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.

V. 2. ἀριστεύειν. Hom. Il. Λ. 782. Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. — V. 3. Il. Π. 281. Ἑλπόμενοι παρὰ νηῒ ποδώκεα Πηλείωνα Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥῖψαι, Φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

LVIII.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Νέστωρ ἀκούσας Ὀδυσσέα ἐπανελθόντα.

Ἐσθλὸς ἀνὴρ φύγε πόντον ἀπηνέα καὶ μετὰ μόχθου
Ἐς πάτρην ἀφίκανε, ἐμοῦ δέ κε φέρτερος εἴη
Εὖ δεδαὼς πτόλιας τε καὶ ἔθνεα καὶ νόον ἀνδρῶν.

V. 3. in margine ἤθεα repoſitum pro ἔθνεα. Probo vulgatam propterea, quod ſequitur νόον ἀνδρῶν. Hoc *mores hominum* vertit Horatius Epiſt. Lib. I. 2. 19. ſecutus Homerum: *Qui domitor Trojae, multorum providus urbes Et mores hominum inſpexit; latumque per aequor, Dum ſibi, dum ſociis reditum parat, aſpera multa Pertulit, adverſis rerum immerſabilis undis.* Ita in Epiſtola IV. Euripidea diſtinguuntur καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ ἰδιῶται πολλοί. Alteri tamen lectioni reſpondet locus Heliod. II. p. 97. πολλαὶ μὲν αἱ πόλεις, πολλῶν τε ἀνθρώπων ἤθη τε καὶ νοῦς εἰς πεῖραν ἥκουσιν.

LIX.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὀδυσσέα.

Πολλὰ καμὼν νόστησεν ἀνὴρ τλήθυμος Ὀδυσσεὺς,
Ἀλλ' ἔμπης κλέος ἔσχεν ἀνὰ χθόνα καὶ κατὰ πόντον,
Ἀνδράσιν ἐσσομένοισιν ἀεὶ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.

LX.

Τί εἶπεν Πρίαμος τοῦ Ἑλένου διδόντος βουλὰς τοῖς Ἕλλησιν ἵνα ληφθῇ Τροία.

Τὰ δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις τῇ πατρίδι.

LXI.

Τί εἶπεν Περσεὺς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ κήτους τῆς Ἀνδρομέδα μὴ θελούσης αὐτὸν λαβεῖν.

Σεῖο νόῳ πέτρωσεν ἀμείλιχα δέσμια πέτρης,
Καὶ λίθον ἐκτελέσειε τεὸν δέμας ὄμμα Μεδούσης.

LXII.

Τί εἶπεν Ἱπποδάμεια μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Οἰνομάου Πέλοπος μὴ θελήσαντος αὐτὴν λαβεῖν.

Ἀπεστράφης νῦν ὡς λαβὼν ἐξουσίαν
Ταύτῃ γὰρ οὐ πέφυκε συντρέχειν Ἔρως,
Ἔρως γὰρ ἄλλην ἀνταμείβεται τρίβον.

Leguntur etiam inter haec carmina tres illi ſenarii, Anal. T. II. p. 61. cum lemmate, τίνας ἂν εἶποι λόγους Φιλήμων δι' Εὐριπίδην, quos Obſopoeus et Clericus e Philemonis Comoedia aliqua ductos putant. Eodem jure reliqua hujus generis carmina, pro fragmentis accipi poſſent. Certe Conſtantino Cephalae non hoc modo propoſitum fuit, ut Meleagri, Philippi Theſſalonicenſis, et Agathiae Scholaſtici Florilegia compilaret, ſed ut aliunde etiam corra-

deret carmina breviora, fragmenta et ſententias, per varios ſcriptores diſperſas. Quod et alibi et hoc inprimis loco fecit. Igitur ſtatim ſequitur carmen, ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν, inſcriptum: Τὰν Θέτιν ἀείδω, χρυσοέθειρα Θέτι, Heliodor. L. III. c. H. Deinde p. 442. legitur:

Τῆς Χαρικλοῦς Ἡλιοδώρου.

Παντάρβην φορέουσα πυρὸς μὴ τάρβει ἐρωὴν
Ῥηϊδίως μοίραις καὶ τἀδόκητα πέλει.

Heliodor. L. VIII. c. XI. ubi μοίρας editum. Forte, Μοίραις καὶ τἀδόκητα μέλει. Vocatur autem hic Χαρικλὼ, cui nomen fecit Heliodorus Χαρίκλεια. In eadem pagina deſcripti ſunt hi verſus:

Στρατ.

Κεῖτο δ' ὁμοῦ σάκος, ἔγχος, θώρηξ, κόρυς, ἵππος.

Ἄλλο.

Ἀσπὶς, τόξα, βέλεμνα, κόρυς, ξίφος, ἄλκιμον ἔγχος.

Ἄλλο.

Ἰὸς, τόξα, σάκος, κυνέη, δόρυ, φάσγανα, θώρηξ.

In Στρατ. Stratonis nomen latere ſtatuit Jacobſius. — Sequitur p. 444.

Ἐν τῷ Ἡροδότῳ.

Κοιλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρίξουσιν.

ege, κωλιάδες ex Herodot. VIII. c. 96. p. 664. : vide ibi Wesseling. et Valckenar. — In irminum ineditorum numero hunc etiam ver- culum repositum video a viro amicissimo:

Νίψον ἀνθρήματα, μὴ μόναν ὄψιν.

gregia sententia, quam exèmplis aliquot il- ustrabo. Epicharmus apud Clementem Ale- andrinum Strom. VII. p. 844. ed. Potter.

Καθαρὸν τὸν νοῦν ἐὰν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ.

Grotii Excerpt. p. 477. De Pythagora hoc narrat Diodorus Siculus in Excerptis Valesii . 246. Ὅτι ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας παρήγγελλε ρὸς τοὺς θεοὺς προσιέναι τοὺς θύοντας, μὴ πο- ωτελεῖς ἀλλὰ λαμπρὰς καὶ καθαρὰς ἔχοντας ψυχάς· ὁμοίως δὲ μὴ μόνον τὸ σῶμα καθαρὸν ρεχομένους πάσης ἀδίκου πράξεως, ἀλλὰ καὶ ν ψυχὴν ἁγνεύουσαν. Auctor incertus ep. CXXXIX. Anal. T. III. p. 199.

Ὅστις δ' οὔλοον ἦτορ, ἀπόστιχε. οὔ ποτε γὰρ σὴν Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

m versus iste, de quo agimus, ex eorum est nere, qui inverso ordine lecti, eadem verba, ndem sensum praebent. Καρκίνους vocant,

aut retrogrados. Qua re animadversa, consului caput Anthologiae Planudeae, ubi tales ingenii lusus extare memineram, ibique hunc etiam versum inter alios deprehendi. Vide Anthol. L. VI. Tit. XIII. Sed praestat h. l. describere aliquot melioris notae fragmenta, quae extant p. 568.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

ΔΙΦΙΛΟΥ.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππος, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας, εἰσὶ γὰρ πικροί.

ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

Senarii hi in mentem revocant locum Dionysii Halicarnassensis Ar. Rhet. c. XI. p. 401, ed. Reisk. ubi similis agitur Graecorum censura. Πάλιν Ἑλληνικὸν θῶμεν τὸ ἦθος. ἔστω Ἕλλην κοινὸν τὸ ἔθος (ἔθνος) Ἑλλήνων. Ἕλλην Ἀσὴρ

αῖος, τορὸς, λάλος, σοφός. Ἕλλην Ἴων, ἁβρὸς, ἐνειμένος. Ἕλλην Βοιωτὸς, εὐήθης. Ἕλλην Θέσταλος, διπλῶσαι ποικίλος. ἐντεῦθεν καὶ ἄνθρωποι φιλοσοφοῦντες — τὰ ἔθνη λοιδορίας ποιοῦνται· οὐκ ἐχόντων τῶν ἐθνῶν τὰς λοιδορίας· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιπολαζόντων ἠθῶν τοῖς ἔθνεσι τὰς βλασφημίας λαμβάνονται. De hoc Dionysii loco nuper egit Boettiger in Museo Attico Vol. III. P. II. p. 333. docte inprimis disputans de invidia Athenienſium in Boeotos, quos Comici saepenumero irrisione luserunt, et Cratinus per calumniam, ut videtur, vocavit κρουπεζοφόρους, teste Polluce VII. 87. κρουπεζοφόρους δ' εἶναι τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος (λέγει διὰ) τὰ ἐναυλητικὰ κρούματα. Sed non animadvertit vir doctiſſimus, ipsum Cratini fragmentum, quod Polluci, ista scribenti, ante oculos obversabatur, etiamnum extare apud Schol. Pindari ad Olymp. VI. 152. p. 311. ed. Heyn. διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὗες ἐκαλοῦντο· καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις. Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον. καὶ Κρατῖνος. Οὗτοι δ' εἰσὶ συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. Ubi haud dubie legendum est, κρουπεζοφόρον sive, κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν. Pertinet huc egregia Themistii oratio XIX. qua docet, non locorum, ubi quis natus sit, sed ipsorum hominum, virtutumque quibus singuli

excellant, habendam esse rationem, p. 481. καὶ γὰρ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει καὶ ὕν τινα, οἶμαι, Βοιωτίαν ἐκάλουν εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ φῦλον ἐπισκώπτοντες. Ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος, καὶ Κορίννα, καὶ Ἡσιοδὸς οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑός.

LXIII.

Νῆσός τις ἐστὶ Φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα,
Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα·
Ἔνθ' ἀπ' ἐμῆς ἔσθ' αἷμα ὁμοῦ καὶ Κέκροπος αἷμα·
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχει χαίρων γλαυκῶπιν Ἀθήνην.
Κεῖθι συνοπλίην πέμπειν κελόμην Ἡρακλεῖ.

Cod. Vatic. p. 621. Hoc carmen in Codice inter aenigmata relatum. Esse illud oraculum, Byzantiis quondam datum, memoriae prodidit Achilles Tatius L. II. c. XIV. p. 65. ed. Mitscherl. ubi hi versus paululum depravati, neque integri, exhibentur:

Νῆσός τις ἐστὶ Φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα,
Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα.

Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην.
Κεῖθι θυηπολίην σε φέρειν κέλομ' Ἡρακλῆι.

Schraderus ad Musaeum p. 138. primum versum ita corrigit:

Ἔστι δὲ τὶς νῆσος φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Quod probat ac defendit Dorvillius ad Chariton. p. 575. Frustra! Vocem πόλις casu quodam excidisse post τὶς apud Achillem Tatium, ipsa hujus scriptoris verba declarant p. 66. ὑπόκειται δὲ πορθμὸς κάτωθεν ἰσθμῷ· καὶ γίνεται τὸ θέαμα καινόν, πόλις ἐν θαλάσσῃ, καὶ νῆσος ἐν γῇ. Stephanus Byzantinus in v. Νῆσος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. Cf. Apoll. Rhod. IV. 982. Aeschylus Pers. 417.

Νῆσός τις ἐστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσορμος ναυσίν.

Quid sit αἷμα φυτώνυμον, bene explicat Dorvillius: „Est sanguis, genus, gens a planta nomen ducens, id est Φοίνικες, qui a phoenice palma sic dicti. Recte igitur est insula sortita genus, sanguinem hominum plantae cognominum; nam Phoenices Tyrum incolebant.“ — V. 3. desideratur in Edd. Achillis Tatii. Hesychius. Ἐμῆς. ἐμοῦ. — V. 4. Plato Crit. p. 40. Vol. X. ed. Bip. Ἥφαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηνᾶ φύσιν ἔχοντες, ἅμα μὲν ἀδελφὴν ἐκ ταὐτοῦ πατρὸς, ἅμα δὲ φιλοσοφίᾳ φιλοτεχνίᾳ τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες, οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε

τὴν χώραν εἰλήχατον, ὡς οἰκείαν καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ φρονήσει πεφυκυῖαν. — De oraculis haec animadvertit Brunckius (in Lect. p. 258.) judex peritissimus: „Oracula, quae passim apud scriptores leguntur versibus expressa, collegit olim Jo. Obsopoeus, quae si quis emendatiora edere aggrederetur, is utilem, meo judicio, et antiquitatis studiosis non ingratam susciperet operam.“ Collecta a Constantino Cephala omisit Brunckius, Codice ipso destitutus. Equidem, quae nondum edita videntur, addam.

LXIV.

Κωνσταντῖνος ἐλθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ πλησίον ἐβουλήθη κτίσαι τὴν βασιλικὴν, καὶ λαβὼν τὸν χρησμὸν ἀνεχώρησεν καὶ κτίζει Κωνσταντινούπολιν.

Οὐ θέμις ἐν Τροίῃ σε πάλαι τιμηθέντι θεμειλίῳ
Ῥώμης ἱδρύσαι νέον οὔνομα· βαῖνε δὲ χαίρων
Ἐς Μεγαρήϊον ἄστυ Προποντίδος ἄγχι θαλάσσης,
Ἔνθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νόμου βοσκονται τὸν αὐτόν.

V. 1. fortasse θεμείλῳ reponendum, quam formam alibi agnoscit Codex Vaticanus, ut in epigrammate XXXI. Macedonii Anal. T. III. p. 119.

Εὐσεβίη τὸ μέλαθρον ἀπὸ πρώτοιο θεμείλου.

Ubi Brunckius cum Planude edidit θεμέθλου. Ultimus verſus occurrit etiam in oraculo apud Codinum Orig. Conſtant. ab initio:

Ἔνθα δύο σκύλακες διερὴν μάρπτουσι θάλασσαν,
Ἔνθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν.

Vide Heynium in commentatione elegantiſſima: *de Artibus ex Cpoli nunquam prorſus exulantibus*, Comment. Societ. Scient. Gotting. Vol. XIII. p. 4. ubi corrigit, διρσὴν λ. θάλασσαν. Iterum verſus iſte legitur in Oraculo apud Codinum p. 5. ſed ita ſcriptus:

Ἔνθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

Stephanus tamen Grammaticus, qui idem reſponſum deſcripſit in v. Βυζάντιον, legit, νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν. Vide Spanhemii Diſſert. III. de Uſu et Praeſt. Num. p. 202.

LXV.

Χρησμὸς ἐρωτήσαντι Ῥουφίνῳ, πῶς λάβοι ὅρκους παρὰ τοῦ ἰδίου ναυκλήρου.

Εὖτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχῃ δόμον ὄρθρια Τιτὰν
Λύσας ἀκτῖσι ζοφερῆς δηλήματα νυκτὸς,
Λάμπει δ' αἰγλήεσσα νεὸν φάος Ἠριγένεια,
Δὴ τότ' ἄγων παρὰ θῖνας ἁλικράντους τε παρ' ἀκτὰς
Φῶτα στῆσον, ἔναντα δεδορκότα πρὸς φάος αὐγῆς·

Ἡελίου, καὶ τὸν μὲν ἔσω πόδα χεύματος ἐντὸς
Δεξιὸν ἐν δίναις ἐχέτω, λαιὸν δ' ἐπὶ γαίης
Στηρισάτω· χείρεσσι δ' ἐπιψαύων ἑκάτερθε
Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῇ δὸ' ἑτέρῃ, πιστούμενος ὅρκον,
Οὐρανὸν ὀμνύέτω, χθόνα δ' ἄσπετον, ἠδ' ἁλὸς ὅρκους,
Αἰθερίου τε πυρὸς βιοδώτορα ἡγεμονῆα.
Τοῖον γὰρ θεὸν ὅρκον ὑπὸ στομάτεσσιν ἀτίζειν
Οὐδ' αὐτοὶ τολμῶσιν ἀγήνορες οὐρανίωνες.

V. 1. Ἀνέχειν et passivam significationem habet, ut, ὁ ἥλιος ἀνέχει, *oritur*, et activam, *efferre, in altum tollere.* Vide Ruhnkenium ad Callimachi Fragm. p. 517. Homer. Il. A. 734.

Εὖτε γὰρ ἠέλιος Φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης.

Ad quem locum notat Eustathius p. 881. 42. τὸ δὲ ὑπερέχειν οὐ μόνον οὕτω λέγεται ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν, ἔτι δὲ καὶ ἐξέχειν. Sol igitur vel Aurora h. l. nisi fallor, ἀνέχειν δρόμον, non δόμον, dicitur, ut apud Ovidium Metam. VII. 663. *jubar aureus extulerat Sol.* — V. 4. lego: ἁλιξάντους τε παρ' ἀκτάς. Suidas in v. Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξαινομέναις. Archias ep. XXX. Anal. T. II. p. 100. de delphino:

Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης, ὡς ἐκυκήθη,
Κῦμα πολυξάντους σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

Hic Codex πολυψάμμους exhibet, quod Toupius Emend. in Suid. P. III. p. 375. mutavit in πολυξάντους. Recte! Ovid. Metam. L. II. 455.

Nacta nemus gelidum: de quo cum murmure labens
Ibat, et attritas *verſabat rivus* arenas.

Mihi epitheton πολύξαντος non rupibus ſolum, quas unda verberando excavat, ſed litoris etiam arenae, fluctibus *attritae*, ſatis accommodatum videtur, qua de re aliter ſtatuit Jacobſius Animadv. Vol. II. P. I. p. 270. Jon lixerat de delphino, Grotii Excerpt. 449.

Κεῖται γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.
Virtus enim delphinis in ſicco jacet.

Idem vir doctiſſimus vocem ἀλίξαντος reſtituere cum Brunckio voluit Diodoro Zonae, Anal. T. II. p. 82. ep. IX. ubi legitur:

Οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
Οἶδεν Ἀλεξάντῃ σὸν μόρον εἰνάλιον.

Quod eſt Planudis inventum. In Cod. Vatic. eſt, εἶδεν ἁλιξάντων. Hinc verſum breviorem ita emendavit Jacobſius Animad. Vol. II. P. I. p. 210.

Εἶδεν ἁλίξαντον σῶμα τόδ' εἰνάλιον.

In hac correctione mihi diſplicet vox σῶμα, ſubſtituta vulgatae, μόρον. Nam μόρος hic ſignificare videtur *cadaver*, ut θάνατος apud Crinagoram ep. XXXV. Anal. T. II. p. 150.

Ψυχῆς ἀσθενὲς ἔρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
Λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων.

Idem accidit Nic. Heinſio in Propert. II. El. XIII. 22. (II. El. X. 22.)

Nec ſit in Attalico mors mea *nixa toro.*

h. e. ego mortuus, meum cadaver, ut explicat Barthius. Heinſius vero corrigebat:

Nec ſint Attalico corpora *nixa toro.*

Deinde minus bene convenire, ἀλίξαντον et εἰνάλιον, apparet. Forte vitium latet in εἰνάλιον, quod hoc fere modo tollendum:

Εἶδεν ἁλιξάντῳ σὸν μόρον αἰγιαλῷ.

V. 9. quae corrupta ſunt, τραφερῇ ὁδ' ἑτερῇ, facile ita corrigas:

Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῆς δ' ἑτερῇ, πιστούμενος ὅρκον.

In animo habuit auctor carminis Homer. Il. Ζ. 271.

Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτερῇ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτερῇ ἅλα μαρμαρέην.

Quod ſequitur v. 10. ἁλὸς ὅρκους, vix ſanum eſſe poteſt. Neque tamen melior lectio ſtatim ſuccurrit. — V. 12. et 13. componendi ſunt cum Homer. Il. O. 36. ſeq.

LXVI.

Ἥλιος μήνη τε καὶ ἀμφιθέοντες ἀλῆται
Ζωροφόρον, τοίην τοι ἐπεκλώσαντο γενέθλην.
Ἕκτην μὲν βιότοιο φίλῃ παρὰ μητέρι μεῖναι
Ὀρφανὸν, ὀγδοάτῃ δὲ μετ' ἀντιβίοισιν ἀνάγκη
Θητεύειν, νόστον δὲ, γυναῖκά τε, παῖδά τ' ἐπ' αὐτῇ
Τηλύγετον δώσουσι θεοὶ τριτάτῃ ἐπὶ μοίρῃ.
Δὴ τότε σοὶ Σκυθικοῖσιν ὑπ' ἔγχεσι παῖς τε δάμαρ τε
Ὄλλυνται· σὺ δὲ τοῖσιν ἐπάλλιστα δάκρυα χεύσας,
Ἕπτα καὶ εἴκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Cod. Vatic. p. 636. Aſtrologicum hoc carmen eſt, ſive genethliacum, quo horoſcopus puero, recens nato, fata vitae futurae praeſagit. Is ſextam vitae partem apud matrem, octavam apud hoſtes in ſervitute transiget: deinde, redux in patriam factus, in tertia vitae parte uxorem ducet, filiumque ex ea ſuſcipiet: quibus mortuis, ipſe adhuc ſeptem et viginti annos ſuperſtes erit. — Verba ſatis accurate deſcripta ſunt a librario. Neque diu nos morabitur lectio vitioſa, ἐπάλλιστα δάκρυα, v. 8. Lego:

— σὺ δὲ τοῖσιν ἐπ' ἄλγεσι δάκρυα χεύσας,
Ἕπτα καὶ εἴκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Problema, propoſitum a Metrodoro, ut videtur,

docte nuper explicuit Nicolaus — Theodorus Reimer, in conſeſſu publico Societatis Scient. Gottingenſis. Summa diſputationis haec eſt: „Patet problema noſtro epigrammate propoſitum redire ad hoc: *Invenire numerum integrum, cujus* $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{3}$ *ſimul cum* 27 *efficiant numerum quaeſitum.* Eſt autem hoc problema e facilioribus algebraicis, et fere idem caeterorum epigrammatum plerisque ineſt; ita, ut, ſi unum ſolvere poſſis, reliquorum ſolutiones nihil difficultatis amplius habeant. Quaeritur igitur in iſto epigrammate numerus annorum vitae, puero illi ex fatali decreto conceſſae. Qui ſi denotetur litera x, retinetur aequatio $\frac{1}{6}x + \frac{1}{8}x + \frac{1}{3}x + 27 = x$, atque $27 = x - (\frac{1}{6} + \frac{1}{8} + \frac{1}{3})x = (1 - \frac{13}{24})x = \frac{9}{24}x$; unde fit $27 \cdot 24 = 9x$, et $x = 72$.

Numerus igitur 72 annorum deſignat tempus vitae, puero iſti deſtinatae, cujus ſexta pars ſunt 12, octava 9, et tertia 24. Itaque ad annum usque aetatis duodecimum apud matrem manebit; tum in hoſtium poteſtate erit usque ad annum vigeſimum primum; unde in patriam reverſus, uxore ducta, filium procreabit, quem una cum matre amittet, exacto aetatis anno quadrageſimo quinto; morietur annos natus 72.“

LXVII.

Ἐσβέσου Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μοῦνην
Παρθένιον εὑρήσεις υἱέα καὶ Φονέα.

Cod. Vatic. p. 620. Athenaeus, qui plenam, omnibusque numeris perfectam hiſtoriam δειπνολογικὴν, libro ſuo complecti in animum induxerat, abſolutis de vino potuque ſermonibus, haec verba ſubjicit Aemiliano Lib. X. c. XV. Ὥρα ἡμῖν, ἄνδρες φίλοι, ζητεῖν τι καὶ περὶ χρίφων, ἵνα κἂν βραχὺ διαστήσωμεν ἀπὸ τῶν ποτηρίων. More enim receptum fuit apud Graecos, ut poſt epulas ſeſe recrearent artibus iis, quibus non utilitas quaeritur neceſſaria, ſed animi quaedam libera oblectatio. Erant, ut Caſauboni verbis utar, quos canere juvaret, vel aſſa voce, vel ad lyram. erant, quos ᾄδειν εἰπεῖν, et veterum poetarum verſus recitare. quidam ſermonibus ferendis tempus transigebant. alii proponendis ſolvendisque quaeſtionibus ſeſe occupabant, non ex penetralibus quidem philoſophiae petitis: ſed in quarum tamen ſolutione aut acuminis aut eruditionis ſpecimen appareret. Huic igitur Veterum conſuetudini debemus etiam Aenigmata

illa, quae collegit, et ad calcem operis ſui rejecit Conſtantinus Cephalas, carmina eleganter ſcripta, quorum nihil ſimile nobis in eodem genere reliquerunt poetae latini. Nam Synpoſii, quem vocant, centum Aenigmata vix, ac ne vix quidem in hunc cenſum veniunt. Haud me ingratum facturum eſſe literarum graecarum amantibus putavi, ſi omnia illa carmina, quae in Analectis Brunckianis deſiderantur, huic Collectioni includerem, exceptis tamen iis, quae edidit et enarravit Chardonus in libro, cujus evolvendi copiam mihi non eſſe datam, ſupra dixi. (Paginas Apographo, quod penes me eſt, adſcripſit Clariſſ. Jacobſius.) Reliqua et inedita ſunt, et inenarrata. Haec ſolvenda relinquo viris ingenioſis, qui in hac griphorum palaeſtra me magis ſunt exercitati.

Primi aenigmatis ſenſum aliunde cognitum habemus. Si literae, quae media eſt in voce πυρὸς, adjeceris unam ἑκατοντάδα, h. e. literam ϱ, centenarii numeri ſignum, non virginem invenies, ſed virginis natum et interfectorem, qui eſt Πύῤῥος, Deidamiae filius, et Polyxenae occiſor. Igitur diſtichon illud hoc modo corrigendum eſt:

Ἐς μέσον Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μούνην,
Παρθένου εὑρήσεις υἱέα καὶ φονέα.

dem griphus, verbis paululum immutatis, exat apud Brunckium Anal. T. III. p. 318. Vide Lect. p. 305.

LXVIII.

Ὀφθαλμοὺς Σκύλλης ποθέω, τοὺς ἔσβεσεν αὐτὸς
Ἥλιος, μήνη τε, πατὴρ δέ με δείδιε κούρην,
Λούομαι δ' ἀεννάοισι δύω παταμοῖσι θανοῦσα.
Οὓς κορυφὴ προϊηαιν ἐπ' ὀφρυόεντι κολώνῳ.

Hoc aenigma Oedipum ſuum adhuc deſiderat. Neſcio equidem, quomodo expliçandi ſint v. c. ὀφθαλμοὶ Σκύλλης. V. 3. corrige, λούομαι ἀενάοισι.

LXIX.

Τόν με κτείναντα κατέκτανον· οὐδέ μοι ἦδος·
Θῆκε γὰρ ἀθανάτον τὸν κτάμενον θάνατος.

Lege, τόν με κατακτείναντα. Homer. Il. Σ. 80. Ἀλλά τί μοι τῶν ἦδος. Aliis verbis idem aenigma propoſitum legimus in Analectis Brun-

ekianis T. III. p. 326. Κτανθεὶς τὸν κτείναντα κατέκτανον· ἀλλ' ὁ μὲν οὐδ' ὡς Ἦλυθεν εἰς Ἀιδην· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθανον.

LXX.

Εἰμὶ πόλου μίμημα· δύω δέ με θῆρες ἄγουσι
Πρόσθε μὲν Ἠριγόνης, Πασιφάης δ' ὄπιθεν.
Ἡρακλέους ηρε μέν με σύνευνέτις· ἡ δέ με Φοίβου
Τείρει νύμφα φίλη πολλάκι δαιομένη.

Designatur res obscoena, ut vidit etiam Jacobsius. Erigones bestia est ὁ κύων, de quo vide Hesychium; Pasiphaes ὁ ταῦρος. Consule Suidam. Etym. M. in v. Ταῦρος. — καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται, παρὰ τὴν ἀνάτασιν. Sed quis ille locus est *sub Graecis*, qui ταῦρος vocatur, et quidem παρὰ τὴν ἀνάτασιν! Rem aperit Etym. MS. in v. Ταῦρος. — σημαίνει δὲ τρία· τὸ ζῶον, καὶ τὸν ὑπὸ τῶν ὀρχέων τόπον, καὶ τὸ ἄστρον. Eandem lectionem in Cyrilli Lex. MS. invenerat Valckenarius ad Ammon. p. 40. — Herculis conjux est Ἥβη. Hinc M. Argentarius in epigrammate Anal. T. II. p. 529. de Heracléa:

Ἦ σοι τοὔνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ,
Μάχλε, φιλεῖν ἦβην κέκριται ἠϊθέων;

Jam quale verbum interjiciendum ſit Herculem inter et uxorem, haud dixerim. Mihi tamen non diſpliceret, πειρᾷ. Xenophon Hier. c. XI. 11. καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἄν σε δέοι. Phoebi nympham omnes novimus. At non ſatis conſtat, quas partes egerit in ſigno iſto coeleſti Daphne, ſeu laurus, combuſta. Fortaſſe ſermo eſt de tauri pilis. Omnino hoc tenendum eſt, auctorem loqui de voluptatibus, *pſeudothyro* intromiſſis.

LXXI.

Πήρην σὴν ὄπισω, κάλαθον χερὶ, τὸν τράγον ὤμοις,
Αἰπόλε, σῶν ἀγρῶν σύμβολα πάντα φέρεις.

Cod. Vatic. p. 631. Adeo diſcrepant a reliquis hujus generis carminibus hi verſiculi, ut dubitem, an locum ſuum inter aenigmata tueri poſſint. Nihil hic ambigui eſt, nihil obſcuri. Videtur eſſe veri nominis epigramma, ſcriptum in anaglyphum, aut gemmam ſculptam.

LXXII.

Γράμματος ἀρνυμένου πλὴν ποδὸς οὔνομα τεύχει
Ἡμέτερον, παίειν δὲ βροτῶν πόδας οὔποτ' ἐάσει.

Cod. Vatic. p. 622. Fortaſſe legendum eſt v. 1. γράμματος αἱρομένου, *una litera ſublata, demta*; ut in alio aenigmate p. 621. quod edidit Chardon M. Enc. IV. T. I. p. 95. Ἀνθρώπου μέλος εἰμὶ, ὁ καὶ τέμνει με σίδηρος, Γράμματος αἱρομένου δύεταί μοι ἥλιος, quo, moniente viro doctiſſimo, ὄνυξ ſignificatur.

LXXIII.

Νυκτὶ μιῇ καὶ Τρωσὶν ἐπήλυθε καὶ τὰ Πελασγῶν
Φῦλα διατμήξας εἶλον ἄγων δόρατος.
Οὔ μιν ὁ Τυδείδης, οὐδ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Τὸν θρασὺν ἐκ νηῶν ἔσθενον ἐξελάσαι.
Ἀλλὰ μένος καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων,
Ἀργείων στρατιὴν ὤλεσα καὶ Φρυγίων.

Non accurate ſibi verba reſpondent ἐπήλυθε, εἶλον, ὤλεσα. Tertiam perſonam requirunt illa, οὔ μιν ὁ Τυδείδης. Sed praeſtat legere v. 1. ἐπήλυθα, et v. 3. οὐ μὲν ὁ Τυδείδης.

Κτεῖνα κάσιν, κτάνε δ' αὖ με κάσις, θάνομεν δ' ὑπὸ πατρός.

Μητέρα δ' ἀμφότεροι τεθναότες κτάνομεν.

LXXV.

Μητέρ' ἐμὴν τίκτω καὶ τίκτομαι· εἰμὶ δὲ ταύτης
Ἄλλοτε μὲν μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη.

Nox diem gignit, dies noctem, secundùm temporum vicissitudinem modo longior, modo brevior. Adscripsit Jacobsius.

LXXVI.

Ἐν πυρὶ μοιμηθεῖσα ὕδρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
Οἴνῳ, ὃν οὐ θέμις ἦεν, Παλλάδος ἦν στέλεχος.
Ὁ κτείνας ναυηγός, ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ
Πεῖται, μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
Παλλὰς καὶ Βρόμιος καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

Cod. Vatic. p. 632. Vide aenigma XXXV. in Analectis Brunckianis T. III. p. 326. Ἦν δέ τις ἐν ζώοντι νέκυν τύμβῳ με καλύψῃ.

LXXVII.

Οὐδεὶς βλέπων βλέπει με, μὴ βλέπων δ' ὁρᾷ·
Ὁ μὴ λαλῶν λαλεῖ, ὁ μὴ τρέχων τρέχει·
Ψευδὴς δ' ὑπάρχω, πάντα δ' ἀληθῆ λέγω.

Sympoſius aenig. XCVI. p. 573. ed. Wernsd. ſimiliter de Somno:

Sed me nemo videt, niſi qui ſua lumina claudit.

Ultimo loco deſcriptum eſt epigramma arithmeticum Metrodori, ut videtur, quod, quoniam nihil commune habet cum his carminibus, ſupra expoſui nr. LXIII. Reliqua ſunt ſex aut ſeptem Aenigmata, a Chardono edita in commentariis, qui Pariſiis prodeunt cura doctiſſimi Millini. Horum inſpiciendorum copiam tandem aliquando mihi fecit Bibliotheca publica Academiae Gottingenſis, cui nuper admodum, libello meo jam ad finem perducto, illati ſunt. Qua opportunitate data, ea carmina hic indicanda eſſe putavi, quae ante me in lucem protraxit vir eruditiſſimus. Igitur II.

I. p. 92 — 101. tria edidit epigrammata, ostrae Collectionis I. XVI. XVII. eaque egregie illustravit, monens simul, id, quod me prorsus fugerat, epigramma in *Coroebum* primum omnium publici juris fecisse Prosperum Petroni in actis literariis Romae editis: *Notizie letterarie oltramontane, per uso de' letterati d' Italia.* T. II. ann. 1743. p. 339. nulla tamen addita vel interpretatione vel animadversione. — T. V. p. 483. continuatur ista in Suidam Diatribe, initio facto ab epigrammate Simmiae, quod, quum editioni Analectorum Lipsiensi T. I. p. 138. insertum viderem, repetere nolui. Hoc non modo a Suida commemoratur, sed etiam ab auctore Glossarii inediti, quod ornat praeclaram illam, immensa bonorum librorum copia affluentem, Academiae Gottingensis Bibliothecam, in v. Εὑερκεῖ. *καλῶς ἠσφαλισμένῳ, καὶ πεφραγμένῳ. Ὄφρα μοὶ εὑερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θεῖη. καναχὴ δὲ λέγεται ἡ κραυγή.* Vide Ruhnkenium ad Timaeum in v. Εὐερκής. Primus versus in Codice etiam, nisi fallor, vitiose legitur: *Τάνδε κατ' εὔδενδρον στείβων δρυὸς εἴρυσα χειρί.* Recte Kusterus ad Suidam in v. Πτώσσοντες, reposuit *δρίος*. — Sequitur p. 487. Antonii Thalli epigramma in Cleanassam (X.) Non offendit vir doctissimus in verbis: *σὺ μὲν γά-*

μὴ ἐπὶ τοσοῦτον, Ἥριον, quibus vitium inesse etiamnum persuasum mihi habeo. Unum praeterea hujus Collectionis carmen editum reperio p. 498. Ἡ δέλτος, ὦ κάθαρσι, quod Lucilii epigrammati XXII. subjecimus. Aenigmata, a nobis omissa, extant IV. T. I. p. 94. et T. II. p. 224. seq.

JENAE
impresserunt Frommann et Weffelhöft.

Addenda.

21. l. 8. ſcribe, παρῃῖσι.
22. l. 25. ſcribe, *definitis.*
39. l. 16. poſt ἄλλως adde: Vide Toup. Emend. in Heſychium Vol. IV. p. 188. Sed hunc locum longe aliter tractavit Bentlej. ad Menandri Fragm. CXIV. adſtipulante T. Hemſterhuſio ad Ariſtophanis Plut. p. 119.
52. l. 23. poſt *dialectiſe* etc. adde: Plato de LL. VII. p. 810. E. Λέγω μὲν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσὶ τινὲς ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι καὶ τριμέτρων· οἱ μὲν, ἐπὶ σπουδὴν, οἱ δ' ἐπὶ γέλωτα ὡρμηκότες.

Index

igrammatum, aliorumque carminum Anthologiae Graecae, quae in hoc libello edita ſunt et illuſtrata.

Idaei, p. 260.
gathiae, p. 171.
nmiani, p. 251.
ntiphili, p. 117. 120. 220. 222. 225.
ntipatri Sidonii, p. 80. 95. 97. 99. 106.
ntipatri Theſſalonicenſis, p. 134. 236.
rchiae, p. 121. 226. 296.
rchimeli, p. 157.
rgentarii, p. 77. 160. 247.
uctorum incertorum, p. 140. 164. 166. 189. 201. 208. 209. 228. 232. 243. ſeq. 246 ſeq. 264 — 271. 274. 276 — 289. 292 — 308.
ianoris, p. 233. 235.
allicteris Mantiſii, p. 169.
rinagorae, p. 214. 218. 219.
ioclis, p. 123. 132.
iodori Zonae, p. 297.
ionyſii Sophiſtae, p. 166.
ioſcoridis, p. 3. 237.
iphili, p. 290.
rycii, p. 25.
lauci, p. 126.
egemonis, p. 199.
oannis Grammatici, p. 276.

Juliani Aegyptii, p. 229.
Leonidae Tarentini, p. 69. 114. 202.
Leontii Scholaſtici, p. 273.
Lucillii, p. 156. 167. 239.
Macedonii, p. 231.
Meleagri, p. 36. 42. 55. 60. 61. ſeq. 71. 73. 245.
Menandri, p. 290.
Moſchi, p. 30.
Nicarchi, p. 67. 256. 259.
Nicaeneti, p. 26.
Niciae, p. 143.
Palladae, p. 261. 263.
Parmenionis, p. 169.
Pauli Silentiarii, p. 32. 272.
Philippi, p. 27. 85. 205.
Philiſci, p. 16. 290.
Philodemi, p. 109. 145. 150. 153.
Phocae Diaconi, p. 272.
Pittaci, p. 290.
Simmiae, p. 309.
Simonidis, p. 198. 199.
Thalli, p. 211.
Theodoridae, p. 203. 204.
Theophanis, p. 167.
Zoſimi, p. 136.

Index

Scriptorum, Rerum et Verborum.

A.

Ἄβιοι apud Aeſchylum Γάβιαι, p. 79.

Ἀβλέφαρος, p. 226.

Actor lapidis, apud Auſonium, p. 141.

Ἀιδης et ἀΐδης, de ſepulcro, p. 125.

Aeſchylus emendatus, p. 57.

Ἀγρεῖκος, ſive potius, Ἄγροικος, *vir, nulla humanitate politus, ruſticus*, p. 174. Vide T. H. ad Thom. M. in v. Valckenar. Animad. ad Ammon. p. 10.

Ἀιδαλέης θεὸς, *Vulcanus*, p. 34.

Αἴθειν χόλον, *ira excandeſcere*, p. 32.

Ἀλγεῖν, cum accuſativo, p. 28.

Ἀλιφθόρος, *pirata*, p. 114.

Ἀλλεσθαι πόδας, p. 25.

Anacreontis locus, ab Himerio adumbratus, p. 96.

Ἀναφέρειν χεῖρα, *manum tollere*, p. 93.

Ἀνέμου παιδίον, (de inconſtantia animi et velocitate corporis,) p. 148.

Ἀντέρως, p. 47.

Ἄνω ἔχειν τὸ πνεῦμα, apud Menandrum, p. 66.

Ἀποκλαίειν, *elugere*, et *deflere*, p. 56. Vide Ernest. ad Homer. Il. B, 772. Weſſeling. ad Herodot. III. 14. p. 200.

Ariſtaenetus illuſtratus, p. 15.

Ariſtophanes illuſtratus p. 102.

Ἀροτροδίαυλος, p. 234.

Ἄθυρμα, de ſtatua, p. 196.

Atticae mulieres quomodo linguam patriam pronuntiarint, p. 87. ſeq.

Auſonius illuſtratus, p. 83. 86.

— emendatus, p. 141.

B.

Βασιλιδεῖς, p. 103.

Biographus Sophoclis corrigitur, p. 8.

Βόμβος et βρόμος de tibia Phrygia, p. 109.

C. K.

Callimachus, cum Propertio comparatus, p. 128.

— quo modo tractaverit fabulam de Coroebo, p. 189. ſeq.

— illuſtratus, p. 210.

Κᾶδος et κῆδος, p. 87.

ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ, in vaſculo, Locris repexto, p. 10.

Calliſtratus emendatus, p. 84.

Catullus illuſtratus, p. 50. 63. 91.

— cum Pindaro comparatus, p. 111.

Κάτω ἔχειν τὸ πνεῦμα, p. 67.

Κερασφόρος, κερατίας, κερατᾶς, *corniger*, p. 168. ſeq.

Κηληδόνες Pindaricae, p. 3. ſeq.

Κήρ, Ποινή, *Peſtis*, *Lues*, de eadem re, p. 192. ſeq.

Cicero vertit Platonem, p. 90.

— — Sophoclem, p. 138.

Corinthia verba, p. 89.

ɔnſcendere carmen, p. 158.
-atini fragmentum corrigitur, p. 291.
rines paſſi et *ſparſi*, p. 81.
ρουπεζοφέροι dicti *Βόεσθι*, p. 291.
ξμα, de bello et pugna, p. 200.
υματοφθόρος, apud Euripidem, de aquila marina, p. 115.
υρβασία, *galea*, p. 204.

D. Δ.

)eus humano corde, Amor, p. 40. ſeq.
)iogenes Tragicus corrig. p. 109.
)omus exilis Plutonia, apud Horatium, p. 129.
ιουνακοφοίτης, p. 235.

E.

Εἰς ἕνα τινὶ καθεύδειν, *concumbere cum aliquo*, p. 59.
Εἰς μίαν τινὶ ἁρμόττεσθαι, ibid.
Εἴς τινα v. c. ἱκετεύειν, ac ſimilia, p. 59.
Εκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, ſenſu ridiculo et obſcoeno, p. 206.
Ελαίου ὄζειν, p. 161.
Ennius cum Homero comparatus, p. 94.
Ετιμαίνεσθαι, cum accuſativo perſonae, p. 30.
Ετιχαίρειν τὶ, p. 29.
Εργασία, de quaeſtu meretricio, ut ἐργαστήριον, de lupanari, p. 237. Notae ſunt ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι Herodot. I. 93. ubi vide Valckenar.
Ἐριννὺς in Codd. Ἐρινὺς, p. 212.
Ἔρχεσθαι ἐπὶ σῆμα, *patri*, p. 129.
Εὐκταία Θέμις, apud Euripidem, p. 133.

Ευκταία σελήνη, apud Suidam, p. 254.
Euripides illuſtratus, p. 27. 42. 45. 57. 104—108. 115.
Eubuli fragmentum ex Etym. MS. deſcriptum, p. 257.
Εὔχεσθαι τῷ θεῷ κατά τινος, *deo aliquid vovere*, p. 133.
Εὐχος, *donarium*, ibid.

Ἦ τ α.

Ἡρῳοφοίτης, p. 282.
Ἡσυχία, *quies*, de ſepulcro, p. 123.

F.

Fragmentum graecum, apud Ciceronem, explicatum, p. 153
— incerti, apud Stobaeum, emendatum, p. 265.

G. Γ.

Galenus, non accurate deſcripſit fragmentum Euripidis, p. 56.
Γηρύειν τινί, quid? p. 76.
Γοργὼν et Γοργώ, ac ſimilia, p. 100.
Γράφειν ἐν ὕδατι, p. 62.
— εἰς ὕδωρ, p. 63.
— εἰς οἶνον, p. 64.
— εἰς τέφραν, ibid.

H.

Hegeſippi locus illuſtratus, p. 14.
Hirundo in Sophoclis tumulo, p. 4. ſeq.
Horatius illuſtratus, p. 31. 33. 127.

I.

ἶναι αἰς ἔτος ἄκρον, p. 160.
— διὰ Φιλημάτων τινὶ, p. 249.
Θρις, *ſpado*, p. 112.
nſanire aliquid, p. 31.
onis Chii fragmentum illuſtratur, p. 20—24.
Ἰύγγες, p. 15. ſeq.

L. A.

Λαγιδεὺς, p. 102.
Λεῖος, de mari quieto, p. 122. Conf. Herodot. II, 117.
Lucianus corrigitur, p. 13.
— in Dialogis Meretriciis ſecutus videtur Menandrum, p. 174. ſeq.
Lucretius illuſtratur, p. 200.

M.

Manes in ſepulcris, p. 127.
Meare in ſepulcrum, i. q. mori, p. 128.
Menandri Περικειρομένη, atque Ῥαπιζομένη, an duplex fabula fuerit, p. 173. ſeq.
— Πολέμων non fuit peculiaris fabula, p. 172.
Μαινομένη κραδία Amori tribuitur, p. 46.
Μυσώριον, p. 278.
Μόρος, ut *mors*, pro cadavere, p. 297.
Μόσχος de *pullo* hirundinis apud Achaeum, p. 100.
Μύρου ὄζειν, p. 161.

N.

Νεφέλη, *rete*, p. 136.

— *tunica*, qua irretitus, periit Hercules, p. 139.

Νεύειν χεῖρα an Graeci dixerint, p. 93.

Nicostrati locus, apud Stobaeum, corrigitur, p. 161. Cf. Wakefield Sylv. Crit. V. p. 9. Praestat delere praepositionem ὑπὸ, et legere, ὀφθαλμῶν ὑπογραφῆς.

O. Ω.

Ὀπτεύεσθαι, p. 258.

Οὐκ ἄλλως, p. 39.

Οὐθάτιος, p. 234.

Ovidius illustratus, p. 142. 180. seq.

Ὠνιος, de judice *venali*, p. 254.

P. Π.

Παραφρυκτωρεύειν, p. 240.

Παρθενία an *virginem* significet, p. 17.

Pausanias illustratus, p. 8. 191. seq.

Περᾶν πόδα, p. 27.

Philostratus illustratus, p. 15. seq. 178.

Pherynichi versiculus a Sophocle illustratus, p. 21.

Pindarus illustratus, p. 9. seq. 33. 111.

— conjectura tentatus, p. 249.

Πλατειάζειν, verba *late* pronuntiare. Vid. Valcken. Adnot. in Adoniaz. p. 380.

Plato illustratus, p. 40. seq. 61. seq. 88. seq.

Platonis Comici locus conjectura (perquam incerta) tentatus, p. 148.

rutus, p. 89. seq.
utarchus, p. 103.
ὀθεν, vi negativa, p. 218.
opertius comparatus cum Graecis et explanatus, p. 26. 31. 40—49. 60. 125. 126. 153. 155. 158. 162. 173. seq.
υθεῖον et Πύθιον, p. 223.

P.

ἑμβος, *rotatio*, p. 106.
ἑμβοι κυμβάλων, *cymbala circum concava*, p. 109. seq.

S. Σ.

cindere veſtem, p. 174. Vide Horat. I. Od. XVII. 25. seq.
ciculi bilingues, p. 90.
ciredones, p. 10.
ζώζειν νεοσσούς, p. 103.
Sophocles hoſpitio uſus *Hermeſilai*, non *Ionis Chii*, (Valckenar. Callimach. Fragm. p. 15.) lepide exagitat grammatiſtam in convivio accumbentem, p. 21. seq.
— illuſtratus, p. 29. 49. 63. 137.
Sophronis fragmentum ex Etym. MS. p. 207.
Σπείρειν εἰς ὕδωρ, p. 63.
— ἐν ὕδατι, p. 62.
Statius illuſtratus, p. 81. 192. seq.
Συνοικεῖν hominibus dicuntur amor et curae, p. 37.
Suidas corrigitur, p. 102.

T.

Τέγος, ut στέγος, et οἴκημα, *lupanar*. Hinc κατίσαι ἐπ' οἰκήματος, Herodot. II. 121. 5.

Τέλματος et Τεγάνους confundi [illegible], p. 218.
Theocritus illustratus, p. 37. 55. 75.
Τέττιξ, *formica*, p. 271.
Τζαγχάρης, p. 156.
Τύπος, *imago*, p. [illegible].

U. T.

Venire ad lapides memores, i. e. mori, p. 129.
Τπνοθάτιος, p. 233.
Vulcanus ardens, p. 34.

Φ.

Φιλεράστρια, p. 151. 247.

X.

Χαρακίτης, p. 158.
Χαριδεῖς, apud Comicum, *discipuli Chaeridis*, p. 102.
Χάος, *spatium*, quod est coelum inter et terram, p. 107.
Χεῖμα et Χειμάζεσθαι, de amore, p. 165.
Χελιδονὶς, Χελιδὼν, Χελιδὼ, p. 99. seq.
Χελιδονιδεὺς, *pullus hirundinis*, p. 101.
Χῶρος, de aedificiis, p. 275.
Χρίειν, *stimulare*, *pungere*, p. 138.

Verzeichniſs

einiger Bücher philologiſchen, philoſophiſchen und vermiſchten Inhalts.

Wer von nachſtehenden, oder andern meiner Verlags-Bücher 5 Exemplare zu gebrauchen weiſs, ſich an mich ſelbſt wendet, und den Betrag für 4 frey einſendet, erhält das 5te gratis; die Zahlung geſchieht in Laubthalern à 1 Thlr. 14 gr. oder Preuſſ. Court. und nach Gulden und Kreuzern berechnet im Reichs-Fuſs, den Karolin à 11 fl.

Arnold Th. kurzgefaſste Engliſche Grammatik, verbeſſert von M. I. B. Rogler, 10te verb. Auflage, gr. 8. 1800. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

24 *Exemplare für* 12 *Thlr. oder* 21 *fl.* 36 *kr.*

Arnold Th. Vocabulary Engliſh and German, oder vollſtändig kleines Wörterbuch, Engliſch und Deutſch, durchaus verbeſſert und vermehrt mit einem Deutſch-Engliſchen Wörterbuch, von M. I. B. Rogler, 5te Auflage, gr. 8. 1797. ſonſt 1 Thlr. 8 gr. iezt 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

24 *Exemplare für* 20 *Thlr. oder* 36 *fl.*

— — zweyter Theil beſonders, oder M. I. B. Roglers vollſtändiges Deutſch-Engliſches Wörterbuch, gr. 8. 1790. iezt 12 gr. oder 54 kr.

Bayley. N. compleat Engliſh Dictionary, oder vollſtändiges Engliſch-Deutſches und Deutſch-Engliſches Wörterbuch, 2 Thle., völlig umgearbeitet von I. A. Fahrenkrüger in Hamburg.

Die 10te Auflage iſt unter der Preſſe.

Campe, Joach. Heinr. Robinſon ſecundus, Tironum cauſa latinitate donatus a Phil. Jul. Lieberkühnio, iterum recenſitus et copioſiori indice inſtructus a Lud. Fr. Gedicke, Editio tertia, 8. 1791. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

12 *Exemplare für* 5 *Thlr. oder* 9 *fl.* 24 *Exemplare für* 9 *Thlr. oder* 16 *fl.*

Ciceronis, M. T. Tuſculanarum Diſputationum **Libri V.** ſecundum Textum Wolfianum edidit, commentario perpetuo illuſtravit, I. G. C. Neide. Accedit index **hiſtoricus** 8. maj. 1798. 1 Thlr. 6 gr. oder 2 fl. 15 kr.

12 *Exemplare für* 10 *Thlr. oder* 18 *fl.* 24 *Exemplare für* 18 *Thlr. oder* 32 *fl.* 24 *kr.*

Döring, F. W. Anleitung zum Ueberſetzen aus dem Deutſchen ins Lateiniſche. Erſter und zweyter **Curſus.** Erzählungen aus der Römiſchen Geſchichte in chronologiſcher Ordnung mit lat. Phraſeologie, 8. 1800. 18 gr. oder 1 fl. 24 kr.

12 *Exemplare für* 7 *Thlr.* 12 *gr. oder* 13 *fl.* 6 *kr.* 24 *Exemplare für* 14 *Thlr. oder* 24 *fl.* 12 *kr.*

Fülleborn, G. G. Beyträge zur Geſchichte der Philoſophie. 12 Stücke, in 3 Banden, 1792—1800. 6 Thlr. 14 gr. oder 12 fl. 51 kr.

Geſchichte Kaiſer Friedrichs des zweiten mit einer Titelvignette von Lips, gr. 8. 1792. 1 Thlr. 10 gr. oder 2 fl. 35 kr.

Greiling, I. C. populäre Abhandlungen aus dem Gebiete der practiſchen Philoſophie. Zur Beförderung einer vorläufigen Bekanntſchaft mit Kantiſchen Ideen. gr. 8. 1797. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Halbkart pſychologia homerica ſeu de homerica circa animam vel cognitione vel opinione Commentatio. 8. 1797. 10 gr. oder 45 kr.

Jacobi Fr. über die Lehre des Spinoza in Briefen an den Herrn Moſes Mendelsſohn, neue vermehrte Ausgabe mit Kupfern. 8. 1789. 1 Thlr. 16 gr. oder 3 fl.

Jakob, L. H. Beweis für die Unſterblichkeit der Seele aus dem Begriffe der Pflicht. Eine Preisſchrift. Zweite gänzlich umgearbeitete Auflage. 8. 1794. Drkppr. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Löhlein, G. F. Clavierſchule, oder Anweiſung zum Clavierſpielen und dem Generalbaſſe, mit prakt. Beyſpielen, 5te Aufl. verbeſſert und vermehrt von I. G. Witthauer. 2 Thle. 4. 1792. 2 Thlr. 4 gr. oder 3 fl. 54 kr.

12 *Exemplare für* 20 *Thlr. oder* 36 *fl.* 24 *Exemplare für* 38 *Thlr. oder* 68 *fl.* 24 *kr.*

— — Anweiſung zum Violinſpielen mit praktiſchen Beyſpielen und zur Uebung mit 12 kleinen Duetten erläutert, zum drittenmal mit Verbeſſerungen und Zuſätzen, auch mit 12 Balletſtücken aus der Oper Andromeda und der Oper Brenno vermehrt herausgegeben von I. F. Reichardt. 4. 1797. 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

12 *Exemplare für* 9 *Thlr. oder* 16 *fl.* 12 *kr.* 24 *Exemplare für* 16 *Thlr. oder* 28 *fl.* 48 *kr.*

ellin, G. S. A. Grundlegung zur Metaphyſik der Rechte oder der poſitiven Geſetzgebung. Ein Verſuch über die erſten Gründe des Naturrechts, gr. 8. 1796. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

— Marginalien und Regiſter zu Kants Critik der reinen Vernunft zur Erleichterung und Beförderung einer Vernunfterkenntniſs der kritiſchen Philoſophie aus ihrer Urkunde, 2 Tle. gr. 8. 1794. 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 12 kr.

— Kunſtſprache der kritiſchen Philoſophie oder Sammlung aller Kunſtwörter derſelben mit Kants eigenen Erklärungen, Beyſpielen und Erläuterungen, aus allen ſeinen Schriften geſammelt und alphabetiſch geordnet. gr. 8. 1796. 1 Thlr. 6 gr. oder 2 fl. 45 kr.

— encyclopädiſches Wörterbuch der kritiſchen Philoſophie oder Verſuch einer faslichen und vollſtändigen Erklärung der in Kants Schriften enthaltenen Begriffe und Sätze etc. m. Kupfern, 1ſter — 3ter B. 1ſte Abthlg. gr 8. 97 — 1800. 6 Thlr. 16 gr. oder 12 fl.

Miſcellaneous Letters, vermiſchte Briefe, aus den beſten engliſchen Schriftſtellern in ihrer Originalſprache, nebſt beygefügter deutſchen Ueberſetzung. Ehemals von Theodor Arnold herausgegeben, aber aufs neue überſetzt von I. I. Ebert. 8. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

12 *Exemplare für* 5 *Thlr. oder* 9 *fl.* 24 *Exemplare für* 8 *Thlr. oder* 14 *fl.* 24 *kr.*

Perſius Satyren. Text und Ueberſetzung mit Einleitungen und Erläuterungen verſehen von G. G. Fülleborn, gr. 8. 1794. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Le Repertoire du Vaudeville ou Recueil des meilleurs pieces en Vaudeville. Premier Cahier. Contenant le Val de Vire et Comment faire? 8. broché. 22 gr. oder 1 fl. 40 kr.

Schneider, I. D. kritiſches griechiſch-deutſches Handwörterbuch beym Leſen der griechiſchen profanen Scribenten zu gebrauchen, 2 Bände, gr. 8. 1797. u. 98. 5 Thlr. 12 gr. oder 9 fl. 54 kr.

12 *Exemplare für* 50 *Thlr. oder* 90 *fl.* 24 *Exemplare für* 96 *Thlr. oder* 172 *fl.* 48 *kr.*

Schneider, I. D. Hiſtoria amphibiorum naturalis et litteraria. Faſciculus Primus. Continens Ranas, Calamitas, Bufones, Salamandras et Hydros in genera et ſpecies deſcriptos notisque ſuis diſtinctos. c. 2. tab. aer. incis. 8 maj. 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 42 kr.

— — Ἐκλογαὶ Φυσικαὶ. Eclogae Phyſicae, ex ſcriptoribus praecipue graecis excerptae, in uſum ſtudioſae litterarum juventutis, oder Sammlung von Elementarkenntniſſen

aus der Naturgeschichte und Naturlehre der Alten, vorzüglich der Griechen. Erste Abtheilung. Naturgeschichte, gr. 8.

Auf Schrbppr. 20 *gr. oder* 1 *fl.* 30 *kr. auf Drckppr.* 16 *gr. oder* 1 *fl.* 12 *kr.*

Sprachlehre, kleine lateinische, oder 70 nach logisch grammatischen Regeln geordnete Uebungen des Auslegens und Lateinschreibens, gr. 8. 1792. 6 gr. oder 24 kr.

12 *Exemplare für* 1 *Thlr.* 18 *gr. oder* 3 *fl.* 9 *kr.* 24 *Exemplare für* 3 *Thlr. oder* 5 *fl.* 24 *kr.*

Torquato Tasso's befreites Jerusalem in der Versart des Originals übersetzt von Dr. J. D. Gries. Erster Theil. kl. 4.

Auf Velinppr. geglättet und geheft: 2 *Thlr.* 12 *gr. oder* 4 *fl.* 30 *kr. auf Schrbppr. ghft.* 1 *Thlr.* 8 *gr. oder* 2 *fl.* 24 *kr.*

Terenzens Lustspiele. Aus dem Lateinischen übersetzt von M. Chr. V. Kindervater. In zwey Theilen. gr. 8. 1799 — 1800.

Jeder Theil auf Velinppr. ghft. 2 *Thlr.* 4 *gr. oder* 3 *fl.* 54 *kr. auf Drkppr.* 1 *Thlr.* 4 *gr. oder* 2 *fl.* 6 *kr.*

Θεοφράστου χαρακτῆρες. Theophrasti Characteres, seu notationes morum atticorum. Graece ex librorum scriptorum copiis et fide interpolati et aucti, virorumque doctorum conjecturis correcti. Editor. I. G. Schneider. 8 maj. 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

Editio minor in usum studiosae juventutis, indiculo nominum et vocabulorum aucta. 8. Drkppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

24 *Exemplare für* 14 *Thlr. oder* 24 *fl.* 12 *kr.*

Tieck L. romantische Dichtungen. 2 Theile. 8. Jeder Theil 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 42 kr.

Zerboni, einige Gedanken über das Bildungsgeschäfte in Südpreussen. 8. Schrbppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

JENAE
Typis Frommanni et Weffelhöftii.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.